PNL FACE JOCUL PDSR

Roxana IORDACHE

Totul ar putea fi foarte simplu şi benefic pentru ţară: o alianţă de centru-dreapta puternică, susţinătoare a candidatului prezidenţial unic Mugur Isărescu, alături de formaţiuni civice şi cetăţeni neangajaţi în vreo organizare, dar conştienţi de importanţa solidarităţii pentru reuşita naţională. PNL-Stoica ţine însă să complice totul, să dea peste cap perspectiva continuităţii. Este clar acum că pe Valeriu Stoica nu-l interesează decât participarea PNL la guvernare alături de PDSR şi sateliţi de stânga. În cazul contrar, el n'ar fi ţinut să-l propună pe Teodor Stolojan candidat prezidenţial, în condiţiile în care Mugur Isărescu are toate şansele să-l învingă pe candidatul stângii socialiste, Ion Iliescu. Dacă dreapta politică l-ar susţine solidar pe Mugur Isărescu la Preşedinţie, Ion Iliescu şi-ar pierde şansele de a reinstala un regim care să întoarcă ţara de pe drumul reuşitei. Candidatura lui Theodor Stolojan - care, în continuare, *"recunoaşte valoarea"* lui Ion Iliescu şi nu regretă că l-a susţinut în 1996 - nu face decât să introducă, suplimentar, confuzie în rândurile unui electorat şi aşa derutat. Electoratul are nevoie mai mult ca oricând de claritate. El primeşte, în schimb oferta unei imposturi liberale. Theodor Stolojan n'a făcut niciodată dovada convingerilor de dreapta, a ataşamentului faţă de programul integrării euro-atlantice. Dimpotrivă, l-a criticat. Iar, când a fost premier, a luat măsuri de natură să administreze stagnare, în loc să profite de statutul de independent şi să urnească reforma într'un an electoral în care, prin frânarea reformei, a preferat să favorizeze rămânerea la putere a regimului Iliescu. Acum, Theodor Stolojan se lansează cu demagogia *"eradicării sărăciei"*, fără să precizeze şi mijloacele, anume reforma capitalistă. Stolojan promovează un populism care n'are nimic de-a face cu liberalismul. El nici nu are un program şi nu a pomenit vreodată, de continuitate. Stolojan se pregăteşte în mod evident să speculeze nivelul de trai scăzut al unei populaţii care se agaţă de un fals mit, al tehnocratului - acum, proaspăt liberalizat. Iar PNL, în loc să promoveze reforma mentalităţii, fără de care nu poate exista convingere pentru reforma economică, preferă de asemenea să speculeze electoral precaritatea conştiinţei civice a unui electorat captiv în plasa personalizării fără fundament doctrinar sau programatic. PNL îl lansează pe Stolojan ca să-l submineze pe Isărescu, iar, în planul guvernării, să netezească drumul PDSR la putere, în condiţiile în care liberalii descompletează, deci subminează, unitatea dreptei politice. Sigur, cu totae înţelegerile evidente pe care le are cu PDSR (separat cu ambele grupări, Iliescu şi Năstase), PNL-Stoica poartă în continuare o acţiune duplicitară. Anume, să-şi negocieze poziţia viitoare la guvernare, atât în eventualitatea în care în turul doi s'ar califica Stolojan, cât şi în cea în care competitorul lui Iliescu ar fi Isărescu sau dacă s'ar confrunta Isărescu şi Stolojan. Numai interesul naţional nu-i interesează pe liberalii conduşi de Valeriu Stoica. Ci profitul personal, chiar dacă acesta ar echivala cu ştergerea identităţii PNL.

Mugur Isărescu şi-a anunţat disponibilitatea de a candida independent, aşa cum i-au propus, de altfel, liderii PNŢCD, UFD, în general, ai CDR-2000. El se poate baza pe sprijin civic, dublat de susţinerea politică, a celor convinşi de necesitatea continuităţii programului guvernamental. Normal şi benefic ar fi ca sprijinul politic să vină şi din partea PNL, alături de dreapta unită. Ar fi imaginea de forţă şi voinţă politică de care are nevoie electoratul indecis sau cel aflat în captivitatera iluziilor.

Continuare în pag.4

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual 35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 26 Nr. 283 - IULIE-AUGUST 2000 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

ÇIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUŞTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

IGNORANŢA MANIPULATĂ

Eugen BÂRSAN

După'89 multe s'au dorit să se schimbe, dar pulsul schimbărilor nu a avut deloc un drum bun. Pentrucă au rămas încă foarte multe sechele din trecut, la care, din nefericire, se adaugă problemele ignoranţă şi manipularea ei. Si aşa, vremurile se schimbă şi nu prea. Întrucât ignoranţa este prea mare iar manipularea ei este şi mai mare. Numai aşa se poate explica rezultatul alegerilor locale din 4-18 Iunie care au înroşit din nou harta României.

Mulţi proeminenţi *"foşti"* se erijează într'un rol de mentori naţionali, care îndrumează teribila ignoranţă a electoratului spre *"să rămână cum a fost"*. Aşa o spun şi aşa o cer toţi membrii marcanţi ai PCR-ului care, după ce au participat cu simţire la viaţa din trecut, vor s'o ţină aşa şi în fruntea celei prezente. Printr'o manipulare de ignoranţă, care trebue să le asigure foştilor politruci şi securişti voturi şi fotolii. Nimenea nu-i mai hămesit ca ei după aşa ceva.

Dacă la cea mai mare parte a Românilor ignoranţa înseamnă *"ridicarea din umeri"* ca o atitudine de scârbă faţă de toate mizeriile politice sub care sunt şi, totodată, de îngrijorare faţă de degradarea continuă a vieţii, manipularea înseamnă, în primul rând, travestirea democratică, care le dă criptocomuniştilor, înfoiaţi de tupeu democratic, mirosul voturilor şi al victoriei. Pescuind în ignoranţă. Şi aşa, mentorii ţării din *"epoca de aur"* o ţin cu dinţii ca să fie tot ei mentorii României zisă democrată. Mentori pentru a doua oară, în aceşti ani post decembrişti. În fapt, ce se petrece într'o asemenea privinţă este o zguduitoare realitate dominată de indivizi criminali, transformaţi în indivizi moralizatori şi modelatori, exploatând o conjunctură de lipsă de conştiinţă a maselor.

Numai o lipsă de conştiinţă cetăţenească - bună pradă a manipulării -, poate susţine şi tolera o reprogramare a ruşinii. Ceea ce înseamnă că lipsa de conştiinţă a electoratului nu poate fi refăcută de un proces de vindecare scurtă. O parafrazare zice că *"omul cât trăieşte se schimbă"*. În cazul de azi al României, o asemenea dispoziţie reclamă o evaluare lucidă a trecutului, o dizolvare a criptocomunismului şi o protecţie a viitorului. Ţara are nevoie de primenire. Din păcate, primenirea văzută în '96 rămânând doar vorbe goale a stimulat cu acest lucru, pe

Continuare în pagina 3

FALŞII TEHNOCRAŢI

Ileana NICA

Jocurile politice dela Bucureşti din aceste zile confirmă din ce în ce mai mult eşecul clasei politice. Dezavuaţi de majoritatea cetăţenilor, partidele umblă cu înfrigurare după aşa-numiţii tehnocraţi, în încercarea disperată de a oferi Românilor o variantă pentru alegerile din toamnă.

Theodor Stolojan şi Mugur Isărescu sunt variantele identificate de partidele istorice, PNŢCD şi PNL, în încercarea lor disperată de a prezenta figuri noi electoratului, la confruntarea politică din toamnă.

Calculele acestor partide se bazează pe faptul că cei doi se bucură de o simpatie din partea electoratului şi, deci, că ar putea reprezenta alternative la Ion Ilici Iliescu, mai ales după retragerea din cursa prezidenţială a lui Emil Constantinescu.

Theodor Stolojan a acceptat deja să candideze la prezidenţiale în numele PNL, iar Mugur Isărescu cochetează, de asemenea, cu participarea la cursa prezidenţială, dar numai ca independent într'o variantă care la această oră nu este deloc clară.

Stolojan şi Isărescu, oamenii lui Iliescu

Desemnarea lui Stolojan de către PNL şi încercarea CDR-2000 de a oferi lui Isărescu suportul pentru a candida la funcţia supremă în stat indică, în primul rând, faptul că cele două partide istorice, câştigătoare ale alegerilor de acum aproape patru ani, nu au personalităţi marcante care ar putea candida cu şanse de succes la prezidenţiale. Prin deducţie logică, acest fapt arată că PNL şi PNŢCD stau extrem de prost la capitolul *"cadre"*. Explicaţia acestui fapt constă în principal în spiritul de castă care a dominat şi domină aceste partide după Decembrie 1989. Rareori tinerii sau intelectualii au reuşit să *"urce"* în ierarhiile celor două partide, frânele fiind ţinute în mână de politicieni foarte slab pregătiţi de genul lui Diaconescu sau Quintus, sau de intriganţi periculoşi de genul lui Remus Opriş şi Valeriu Stoica. Ca atare, în lipsa unor personalităţi puternice, ambele partide istorice caută cu înfrigurare variantele care să le ascundă neputinţa.

Dar nici Isărescu şi nici Stolojan nu sunt personalităţile de care are nevoie România în prag de mileniu trei şi aflată în cursa integrării euro-atlantice.

În primul rând, deoarece atât Stolojan cât şi Isărescu, prin natura pregătirii lor nu pot fi identificaţi ca reprezentând postul de preşedinte al României, ci mai curând pot fi avuţi în cărţi pentru postul de premier. Explicaţia este simplă: Românii au nevoie de un simbol în postura de preşedinte şi nu de contabili.

În al doilea rând, atât Stolojan cât şi Isărescu nu reprezintă în nici un caz idealurile şi principiile celor două partide istorice. Atât unul cât şi celălalt sunt legaţi prin toate firele existenţei lor de regimul comunist şi de Ion Ilici Iliescu.

"Liberalul" Stolojan, omul care a confiscat în 1992 valuta Românilor

Să nu uităm că Stolojan a fost numit premier în 1991 de către Ion Ilici Iliescu şi că a fost în 1996 în Comitetul de sprijin al candidaturii acestuia la Preşedinţie. Să ne mai aducem aminte că acelaşi Stolojan s'a ocupat înainte de Decembrie 1989 de conturile secrete ale fostului dictator, care nici până în ziua de astăzi nu au fost identificate, existând bănuiala că centre de putere oculte instalate la Putere după alungarea dictatorului s'au înfruptat din banii poporului. Şi nu în ultimul rând, să ne aducem aminte

Continuare în pag. 6

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România:

Roxana IORDACHE	pagina 1
Ileana NICA	pagina 1
Dan BITU	pagina 2
Andrei BĂDIN	pagina 3
Viorel PALTIN	pagina 5
Aurel BĂDĂIAN	pagina 5
Ana BADEA	pagina 6
Alexandru POPESCU	pagina 6
Prof. Fred NĂDĂBAN	pagina 8
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 9
Prof. Nicolae RĂGAN	pagina 9
Prof. T.B. ŞUŢEANU	pagina 9
Prof. Doru MUNTEANU	pagina 10
Prof. Eleodor POPESCU	pagina 13
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 16
G.N. VIFOREANU	pagina 17
Prof. Ion GHERMAN	pagina 17
Alexandru MIHALCEA	pagina 18
Cornelia SCĂEŞTEANU	pagina 19

editorial

EXPRESIA DELIRULUI DE GRANDOARE AL MĂSCĂRICIULUI NAŢIONAL

Lunga vară fierbinte, cu cele mai înalte temperaturi ale aerului înregistrate în ultima sută de ani, a făcut să dea în clocot creierii lui Corneliu Vadim Tudor, şi aşa înfierbântaţi în stare naturală. Megaloman până la a se crede *"inspector de Dumnezei"* şi sculptorul propriei statui imaginare, pe lângă care Napoleon pare un homuncul, doar Vlad Ţepeş putându-i sta - oarecum - alături, *"tribunul"* a ajuns să nege chiar evidenţa semnalelor primite din partea unor instituţii serioase care, în analizele şi sondajele lor îl creditează cu voturile unui segment de doar 9% din masa electoratului român. Gestul Preşedintelui Constantinescu de a-şi anunţa retragerea din politică a fost interpretat de C.V.T. şi de acoliţii săi cu tichii împodobite cu clopoţei ca o *"pârtie liberă"* pentru accederea preşedintelui PRM la cea mai înaltă demnitate din stat.

În turbarea-i frutunoasă, Măscăriciul Naţional a ajuns să-şi ia dorinţele drept realitate, o expresie a iluziilor sale politice fiind articolul intitulat ***"La Festivalul dela Hamilton (Canada), sute de Români din toată diaspora au scandat, minute în şir: <Vadim preşedinte! Vadim preşedinte!>"***, apărut în fiţuica *"Politica"* nr.437/12 August 2000.

CVT este notoriu pentru enorma sa capacitate de a minţi, mistifica, înşela. De fapt, personajul minte fără să clipească şi, tot exercitând mistificarea ca mod de expresie a gândirii sale alterate, a întervertit până la confuzie planul realităţii cu cel virtual, al dorinţelor sale. Articolaşul în chestiune este, indubitabil, produsul fanteziei şi pixului său. Amprenta stilului vadimist este inconfundabilă, chiar dacă mâzgălitura e nesemnată. Semnate cu pseudonimul *"Alcibiade"* sunt notele din *"România Mare"* dar nimeni nu se îndoieşte de faptul că, la adăpostul numelui generalului atenian, se află însuşi Măscăriciul nr.1 al Naţiunii, fapt deja demonstrat. Curajos cum îl ştim, CVT se fereşte să-şi pună numele în clar sub insanităţile, caracterizate prin delir verbal, pe care le etalează în paginile murdarelor sale publicaţii pe care le patronează, *"România Mare"* şi *"Politica"*.

Dar să revenim la nota, de tot hazul, care face obiectul acestui articol. Ca martor ocular, putem, să demistificăm afirmaţia, de fapt enormitatea că Românii din diaspora ar fi scandat, şi încă minute în şir (de parcă n'ar fi vorba de Românii anticomunişti ci de maşina de lozinci, scandări şi aplauze dela congresele lui Ceauşescu, idolul lui CVT) numele lui Vadim în contextul sintagmei *"Vadim preşedinte!"*. Numele *"Tribunului"* a fost, într'adevăr pomenit, numai că în contextul unei glume îndoielnice dacă nu chiar proaste, primită de cei prezenţi cu o gamă de reacţii situate între zâmbet şi hohotul de râs. Povestea cu scandarea este, însă, produsul ebolaţiunii cerebrale a pacientului aflat într'o criză de moment.

Cât priveşte ziariştii care, chipurile, ar fi ocultat *"evenimentul"* (absolut inexistent în afara himerelor din imaginaţia lui CVT, pornită pe arătură), aceştia au fost nu unul ci doi dela *"Ziua"* şi patru dela *"România Liberă"* - *"ziare reacţionare"*. De ce *"reacţionare"*? Fiindcă reacţionează la elucubraţiile şi la diversiunile *"tribunului"*?

Dacă râsul asistenţei înseamnă *"emoţie generală"*, apăi aşa s'au şi petrecut lucrurile: publicul a primit îndoielnica glumă cu o reacţie stimulată de factorul comic. (În delirul lui de grandoare, CVT ar fi în stare să citească *"cosmic"*, epitet pe care n'ar ezita să-l lipească de propria lui persoană). Găinaţul din *"Politica"*, nr.437/Sâmbătă 12 August 2000, ni se pare, a fi de fapt, în acelaşi timp un produs al imaginaţiei bolnave a *"subiectului"* şi expresia dezinfornării de tip *"gri"* în care era expertă Securitatea lui Ceauşescu. Adică: a fost pomenit numele lui Vadim? A fost! Nu era, deci, de aşteptat ca asistenţa să-l reia în cor asezonându-l cu *"preşedinte"*? Are vreo importanţă că faptul nu s'a întâmplat decât în închipuirea supraîncălzită a şturlubaticului personaj? Dar parcă au cum verifica cititorii aserţiunile din *"Politica"*? (Fără a mai spune că acei cititori nici nu realizează că sunt puşi în faţa unei enormităţi; orice om cu spirit critic ar trebui să realizeze că, după ce s'a ales praful de marile diversiuni care au vizat persoana preşedintelui României: afacerile *"Rona Hartner"* şi *"Spionul geolog"*, e firesc să te îndoieşti de afirmaţiile lui CVT chiar şi când spune bună ziua).

Nota din *"Politica"* ne face să ne amintim de o adâncă vorbă de duh a lui Andrei Pleşu, rostită acum câţiva ani despre insul în chestiune: *"el nu de judecători are trebuinţă, ci de popă şi doftor!"*

George BĂLAŞU

CALCULE PENTRU ALEGERILE DIN TOAMNĂ

Dan BITU

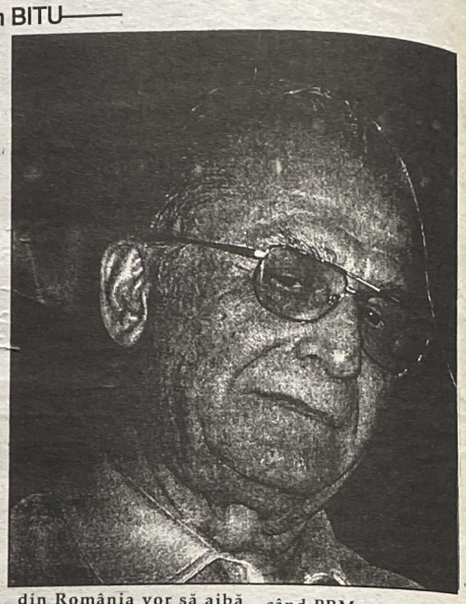

Toată lumea politică, dar nu numai, face la Bucureşti calcule peste calcule, încercând să identifice varianta de Coaliţie care ar putea să ia în mâini din toamnă frânele destinului României. Mulţimea de sondaje, care a luat practic cu asalt opinia publică românească, nu poate fi nici pe departe literă de lege în încercarea de a colora un tablou politic al erei post Constantinescu şi extrem de important pentru intregrarea euro-atlantică a ţării noastre.

Încercăm, cu toate rezervele de rigoare, să desenăm, în acest moment, tabloul vieţii politice româneşti de după Noembrie 2000.

În primul rând, previziunea noastră este că nici un partid nu va reuşi să obţină un rezultat care să îi dea prilejul să formeze singur Guvernul. Facem referire la PDSR, partid umflat artificial în unele sondaje de opinie, cu scoruri de până la 51 la sută, rezultate neconfirmate însă la recentele alegeri locale, acolo unde partidul tovarăşului Ilici Iliescu a obţinut circa 26 la sută din voturi, la o prezenţă la vot de circa 40 la sută.

PDSR a obţinut la locale mai puţin decât în 1996

Rezultatul PDSR la localele din acest an este infinit mai slab decât cel reuşit de acelaşi partid la generalele din Noembrie 1996, atunci când partidul lui Iliescu, Năstase şi compania a obţinut circa 28 la sută din voturi, la o prezenţă la vot de circa 70 la sută.

Situaţia de pe scena politică nu dă şanse PDSR-ului de a-şi modifica substanţial acest procent, estimarea noastră fiind că, la toamnă, scorul PDSR se va cifra în jur de 26-27 la sută.

Urmează, în estimarea noastră, mai multe partide care în toamnă vor putea obţine în jur de 10-12 la sută din voturi sau poate chiar mai mult. Acestea sunt: Partidul Naţional Liberal, Partidul Democrat, Alianţa pentru România, Convenţia Democrată-2000.

Scorul acestor partide va depinde semnificativ de mişcările politice pe care le vor face în timpul rămas până la alegeri.

Astfel, Partidul Naţional Liberal speră foarte mult că desemnarea lui Theodor Stolojan drept candidatul său la prezidenţiale va aduce voturi în plus faţă de rezultatul de circa 9 procente obţinut la locale. Rămâne de văzut în ce măsură încercarea Stolojan va fi de mai mare amploare decât încercarea PNL de a-l impune primar general al Bucureştiului pe George Pădure, care, în final, nu a obţinut nici voturile pe care miza personal şi nici chiar voturile liberalilor. Acelaşi lucru i se poate întâmpla şi lui Stolojan, ţinând cont de faptul că liberalii au procent masiv dintre votanţi care nu îl văd pe fostul premier, la Palatul Cotroceni.

Alianţa pentru România condusă de Teodor Meleşcanu se află într'o pierdere masivă de viteză după ce l-a pierdut pe Stolojan din tandemul cu Meleşcanu şi după scandalurile care au zguduit ApR. Previziunea noastră este că ApR se poate declara mulţumit dacă îşi păstrează scorul de circa 10 la sută din prezent, deoarece nu poate spera la mai mult, chiar din contră.

Partidul Democrat al lui Petre Roman tace. Dinspre aleea Modrogan, sediul PD, nu vine nici un semn în această vară incendiară, atât la propriu cât şi la figurat. Fericiţi că l-au propulsat pe Băsescu la Primăria Capitalei, democraţii lui Roman par a-şi fi terminat cartuşele. Probabil că, în campania electorală, PD va încerca să se folosească de posibilele reuşite ale lui Traian Băsescu în Bucureşti, ca şi de utilizarea în beneficiu propriu a fondurilor primite din partea instituţiilor internaţionale prin Ministerul de Externe, care vor fi trecute mai mult ca sigur în contul şarmului personal al lui Don Pedro, cu toate că realitatea este alta.

Tot în jur de 10 procente poate obţine şi noua alianţă denumită *Convenţia Democrată - 2000*, care grupează PNŢCD, Uniunea Forţelor de Dreapta şi formaţiunile ecologiste, şi unde probabil va intra şi Alianţa Creştin Democrată condusă de Victor Ciorbea.

Marele handicap al acestei alianţe constă în imaginea CDR, identificată pe nedrept de o mare parte a populaţiei ca fiind principala vinovată de eşecul de după Noembrie 1996. Dacă va reuşi să lupte cu acest handicap şi să prezinte opiniei publice ca succese unele din acţiunile din ultimii patru ani, CDR-2000 ar putea să obţină un scor de circa 10 procente. Membrii acestei alianţe trebue însă să ţină cont de faptul că vor fi ţinta predilectă a întregului spectru politic. Atât PDSR, cât şi PD, ApR, PNL vor ataca la baionetă CDR-2000. Rezultatul obţinut va ţine cont în principal de cum va şti să pareze aceste atacuri noua alianţă.

Următoarele partide din clasamentul neoficial făcut de noi vor fi Uniunea Democrată a Maghiarilor din România şi Partidul România Mare, creditate cu circa 8 procente. PRM-ul lui Vadim Tudor ar putea obţine chiar mai mult, deoarece demagogia acestui partid poate păcăli uşor pe cei neinformaţi şi neinstruiţi, care pot crede că parul şi sabia falsului Tribun pot aduce pâinea şi sarea pe masele Românilor.

In cazul UDMR, lucrurile sunt relativ simple. Desemnându-şi un candidat la prezidenţiale, Maghiarii din România vor să aibă posibilitatea de a negocia în turul al doilea al alegerilor prezidenţiale. În schimbul celor 8 procente pe care le au, Maghiarii pot obţine anumite avantaje, cum ar fi menţinerea etnicilor maghiari în structurile administraţiei locale, unde sunt majoritari şi chiar o participare la guvernare.

Lupta cea mai mare se dă însă pentru intrarea în Parlament, acolo unde pe lista de aşteptare se află PUNR-Partidul Naţional Român condus de Virgil Măgureanu, Partidul Social Democrat Român. În rest, celelalte mici partide pot doar printr'o minune să spere că pot fi reprezentate în viitorul Parlament.

Analizând, deci, scorurile previzibile ale partidelor angajate în lupta pentru alegeri, reiese că PDSR-ul lui Ilici Iliescu va fi pus în situaţia de a forma guvernul, cu adăugirea că va trebui să găsească încă circa 25 de procente pentru a putea forma un Executiv capabil de a rămâne la Putere timp de patru ani.

PDSR va câştiga, dar nu va putea guverna.

Care pot fi însă partidele cu care PDSR-ul se poate alia? În mod normal, *"aliaţii"* de ieri, adică PD şi ApR. Deja se cunosc întâlniri discrete între Ion Ilici Iliescu şi Petre Roman şi, probabil, acelaşi lucru îl va face şi Teodor Meleşcanu . Probabil că totul se va reduce la ce oferă PDSR-ul foştilor săi colegi de FSN. Oricum, chiar în varianta că Petre Roman şi Teodor Meleşcanu pot fi mulţumiţi cu ce le va oferi Iliescu, PDSR-ul mai are nevoie de încă câteva procente pentru a forma Guvernul. Aceste procente pot veni din partea Partidului România Mare, dar acest sprijin poate fi plătit scump pe plan extern, deoarece se ştie că în perioada 1991-1996, când PRM a participat la guvernare, Iliescu a pierdut enorm pe plan extern, reducându-şi practic credibilitatea internaţională numai la ţările din zona a treia.

PDSR are nevoie de ApR, PD, PNL Sau PRM pentru a guverna.

O altă variantă a PDSR-ului ar putea fi PNL. Deja se cunosc negocieri mai mult sau mai puţin discrete între cele două partide pe această temă. Marea problemă a PNL va fi însă de ordin intern, deoarece liberalii sunt şi aşa împărţiţi între cei orientaţi spre o coabitare cu stânga şi cei care vor să respecte în continuare principiile morale ale partidului Brătienilor. O eventuală alianţă cu PDSR ar putea face ca Partidul Naţional Liberal să se rupă din nou.

PDSR mai poate spera eventual într'o intrare în Parlament a PUNR-Partidul Naţional Român şi a Partidului Social Democrat, care i-ar putea acorda cele câteva procente cu care să formeze Guvernul. Sau poate speră că va obţine sprijinul UDMR, acest lucru însemnând şi câştigarea câtorva puncte pe plan extern. Numai că acest lucru va însemna din partea PDSR să facă pe plac cererilor Maghiarilor, iar acest fapt poate duce la pierderea suportului în rândul propriilor susţinători care nu sunt într'o măsură importantă încântaţi de o asemenea alianţă.

Practic, PDSR se va afla într'o poziţie deloc de invidiat. Problemele legate de obţinerea majorităţii parlamentare vor fi probabil dublate de cererile PD şi ApR, ştiut fiind că aceste partide întotdeauna vor să obţină mai mult decât le dă dreptul scorul obţinut. Deja este cunoscută experienţa CDR cu PD-ul lui Petre Roman.

PREŢUL UNUI ABONAMENT ANUAL ESTE $ 35.00

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTIINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că **redacţia acestui ziar** nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 10 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicare articolelor nesosite la redacţia până la această dată.

AGENŢII SCOT IARĂŞI CAPUL

Mihaela MOISIN

Evenimentele acestei veri, incluzând rezultatele alegerilor locale din România, cu zdrobitorul câştig al stângii, sondajele de opinie repetate din ultima perioadă de timp, precum şi declaraţia actualului Preşedinte - Dl. Emil Constantinescu de a nu mai candida pentru un nou mandat prezidenţial, sau mai exact de a se retrage din politică dau frisoane dreptei româneşti, dar în acelaşi timp sunt şi motiv de tupeu şi neruşinare al neocomuniştilor.

Văzând din nou la cel mai înalt nivel în stat pe şefii lor, foştii agenţi infiltraţi peste tot scot iarăşi capul la lumină, într'o veselie şi fericire totală, mai plini de energie ca oricând.

Referindu-ne la măzgăleala lui Vadim Tudor, în unul din *tabloidele* sale, *"Politica"*, (similare cu maculatura americană, cu titluri de genul *"O femeie a născut un copil cu picioare de lemn"* şi citite doar de lumea interlopă), nu ne impresionează în mod deosebit inepţiile debitate în cele mai puţin de 20 de rânduri, scrise în timpul visului său frumos, căci n'ar fi prima oară. Ne pune însă pe gânduri faptul că printre noi, chiar la Câmpul Românesc, bastion anticomunist, s'a strecurat totuşi unul dintre agenţi, care a raportat imediat lui Vadim Tudor că i-a fost pomenit numele, deşi nu în conjunctura pe care el a relatat-o în însăilătura sa, cunoscut fiind ca maestru în arta dezinformării.

Şi, într'adevăr, dacă printr'o nenoricită împrejurare Ion Iliescu şi / sau acoliţii săi vor câştiga în alegerile din toamnă, exilul încă existent şi luptător va trebui să fie cu ochii în patru, mai mult chiar decât pe vremea lui Ceauşescu. În acea perioadă de restricţii la graniţe, agenţii erau aruncaţi printre Românii din afara ţării cu prudenţă, cu inteligenţă, pentru a nu bate la ochi. Astăzi însă, când probabil că sunt mai mulţi agenţi în afara ţării decât în ţară, nu este greu ca la un semnal al baghetei fostei viitoare Securităţi, aceştia să-şi reia activitatea, după o vacanţă de câţiva ani.

Şi că deja au început să lucreze, uşor-uşor, se poate vedea din multe alte întâmplări sau incidente de dată recentă; prin manevrările abile ale acestor agenţi care au misiunea de a compromite, în cea mai mare măsură personalităţile remarcabile ale Exilului, din pura naivitate sau încredere a acestora în cei cu care au colaborat ani de zile şi care la rândul lor au fost manipulaţi, se trezesc implicaţi într'o lucrătură, într'un program pe care alţii li l-au făcut, în scheme din care nu mai au ieşire. Şi astfel, încă o personalitate a exilului este compromisă. Şi uite-aşa, exilul slăbeşte.

Ideea de dispariţie a comuniştilor odată cu Decembrie 1989, fluturată tot mai des de către cei pe care de mult îi bănuiam, faptul că toţi suntem Români şi trebue să colaborăm pentru binele României, indiferent cine va fi noul preşedinte, căci şi Dl. Iliescu tot Român este, îmi amintesc de trista perioadă în care agenţii de atunci susţineau acordarea clauzei naţiunii favorizate lui Ceauşescu, în timp ce exilul luptător se opunea şi protesta la Washington şi alte mari capitale ale lumii.

Bunele relaţii cu reprezentanţi ai guvernului dela Bucureşti, care s'au creat în ultimii ani, dela câştigarea alegerilor de către Convenţia Democrată, ar putea fi deteriorate brusc de eventualitatea unei viitoare conduceri de stânga, neocomuniste în România pentru următorii ani.

Căci altfel, unde este coloana vertebrală a exilului? Să primim pe Dl. Iliescu, Năstase, Roman, Meleşcanu sau Măgureanu ca preşedinte al României în vizită în Occident, aşa cum toţi l-am primit pe Dl. Constantinescu? Să colaborăm cu securiştii care în vremea lui Iliescu ne bălăcăreau prin diverse tabloide din România sau din ţările în care trăim? Să colaborăm cu noii reprezentanţi ai României la ambasade şi consulate, când ei vor reprezenta Ministerul de Externe al României care va privi din nou spre Răsărit? Sau să-i susţinem în cererea de a intra în NATO şi Comunitatea Europeană pentru ca ei să devină un spin implantat acolo de Ruşi? Căci este sigur că oricare va fi alesul, dacă va fi de stânga va face un joc dublu, murdar, de *"bune relaţii"* şi cu Estul şi cu Vestul. S'ar răscoli toţi morţii exilului în morminte şi ne-ar blestema şi bine ar face.

Să nu mai vorbim de nebunia lui Vadim, care a visat că era aclamat preşedinte al României. Dacă printr'o absurditate, dacă s'ar întoarce lumea cu fundul în sus şi acest lucru s'ar întâmpla, România ar ajunge în smoala iadului, de unde n'ar mai ieşi niciodată.

Exilul, încăodată va trebui să dea dovadă că şi-a meritat numele, să dea acelaşi tratament de care s'au bucurat în trecut Ceauşescu, Iliescu sau Roman şi viitorilor aleşi neocomunişti (în cazul că vor fi aleşi), în vizitele lor prin Occident înainte de 1996.

Normal ar fi ca şi cancelariile occidentale să fie prudente şi să dea acelaşi tratament oricărui viitor preşedinte neocomunist, pe care îl va da Exilul.

Să sperăm însă că şi cei decepţionaţi de actuala guvernare, care desigur a făcut mai multe greşeli decât realizări, se vor îngrozi totuşi de ideea revenirii la putere în România a lupilor în haine de oi, şi vor ieşi din absenteismul lor, încercând pe ultima sută de metri să facă în toamnă ceea ce ar fi trebuit făcut în Iunie, adică să meargă la vot. Căci... nu aduce anul, ce aduce ceasul.

Şi atunci, agenţii răspândiţi peste tot, printre noi, vor beneficia de *plesnitura peste bot*, expresie atât de plastică ce i-a adus faima Dl. Ion Ilici Iliescu.

IGNORANŢA MANIPULATĂ

Urmare din pagina 1

de o parte, ignorarea celor atunci aleşi şi, pe de altă parte, a întărît pe manipulatorii care pescuiesc în apele dezamăgiţilor revenirea la putere a lui Iliescu.

Ca atare, în actualitatea politică românească se discută în termeni din ce în ce mai duri despre importanţa schimbării mentalităţii Românului, ale cărei adânci reminiscenţe comuniste reprezintă pare-se o barieră în calea democratizării. Când lucrurile nu merg bine, cetăţeanul devine ţapul ispăşitor al disfuncţiilor din societate. Şi, după cum se pare, el vrea să-şi răzbune dezamăgirile printr'un vot dat lui Iliescu, fără de nici o altă socoteală responsabilă. Deşi acest personaj este capul care a ţinut ţara pe loc în orbecăire comunisto-democrată, corupţie şi sărăcie. Dar ignoranţa electoratului uită. Şi, manipulată, calcă pe uitare. Întorcându-se la criptocomunismul care reprezintă linia politică *"să rămână cum a fost"*.

O asemenea revenire nu poate fi nimic altceva decât o reinnoire de proces istoric contra existenţei biologice şi spirituale româneşti. Căci, când cameleonii antispiritualităţii româneşti au în mâinile lor puterea de stat, huzurind ca oameni înfipţi cu picioarele în privilegiile nomenclaturii, este în fond vorba de una din cele mai grave probleme ale clasei politice şi nu mai puţin ale societăţii civile. În fapt a ţării însăşi. A ţării care ignorează, pentrucă ea nu se poate desrobi de manipulare. Un lucru pe care, din păcate, ni-l confirmă sondajele legate de alegerile 2000.

Ele ne confirmă prezumţia că ignoranţa favorizează revenirea la putere a stângii. Şi aşa nu ne rămâne decât să vedem ce prezumţie o să fie alegerile generale. În chip sigur cea mai probabilă va fi cea care începe vorba că Românii îşi merită soarta. Una în care ei o iau cu sacrificiile dela cap, iar manipulatorii, când nu mai au de furat, fug în lume. Totul este tributar propriei mentalităţi.

În timp ce în părţile româneşti încă sănătoase bântuie nostalgia unui Tepeş, care să scoată societatea românească din fondul de inerţie şi habitudini comuniste, care macină din interior evoluţia României, începând cu noi i-am votat, noi o tragem!

Eugen Bârsan

JOS MASCA TOVARĂŞE LIVIU VĂLENAŞ

Andrei BĂDIN

Pentru un cititor atent al presei Exilului românesc, este foarte clar că acest mijloc extrem de important de influenţare a celor care din diferite motive au părăsit Ţara este în atenţia serviciilor de informaţii româneşti, care fac tot posibilul să folosească, conştient sau nu, pe unii din jurnaliştii care scriu la acest ziare.

Personal, îmi pun multe semne de întrebare, în privinţa unora sau altora, care folosind baricada anticomunistă a presei Exilului, împroaşcă cu noroi ori de câte ori au ocazia personalităţi din Ţară sau din Exil, care, într'un fel sau altul, duc lupta democratizării României.

Unul din personajele pe care personal le bănuiesc de jocuri murdare, folosind presa Exilului, este un anumit domn din Germania numit Liviu Vălenaş şi care, uşor-uşor, în ultimii ani a reuşit să fie prezent în unele ziare româneşti din Statele Unite, Canada, Elveţia şi Danemarca.

Pentru cine nu ştie, respectivul a plecat din România cândva prin 1991, stabilindu-se în Germania, la Nürenberg, după ce a fost subiectul unor dezvăluiri de presă care atestau că acesta lucrase în structurile Securităţii.

Având misiunea clară de a se infiltra în cercurile Exilului, Vălenaş a ales cu predilecţie cercurile monarhiste şi legionare. Astfel, a reuşit să se facă oarecum credibil în anumite medii ale Exilului, care nu s'au gândit să-l întrebe pe respectivul nimic despre colaborarea cu Securitatea.

Dar pentru cine urmăreşte activitatea *"jurnalistică"* a Domnului Liviu Vălenaş în presa Exilului, este foarte clar că acesta nu a renunţat la *"prima iubire"*, căci - deh! - dragostea cea dântîi nu se uită.

Printre interviuri cu tentă monarhistă sau legionară, Vălenaş pasează aparent nevinovat şi interviuri cu foşti securişti care, bineînţeles fac apologia sinistrului aparat represiv.

Astfel, Domnul Vălenaş reuşeşte o acţiune tipică de intoxicare a presei Exilului, învăţată, se vede, destul de bine la şcoala Direcţiei de Informaţii Externe a fostei Securităţi, acolo unde Domnul Vălenaş a activat cu sârg.

Nu de mult, la ordinul ştim noi cui, Liviu Vălenaş a atacat dur pe redactorii *"Europei Libere"*, acuzându-i de colaborare cu Securitatea, exact pe aceleaşi clişee ca şi revista ***"Săptămâna"*** a odiosului cuplu Eugen Barbu-Corneliu Vadim Tudor, asemănare explicabilă gândindu-ne la faptul că *"sursa"* informaţiilor a fost aceeaşi: fosta Securitate.

De asemenea, Liviu Vălenaş îşi permite neruşinarea de a face afirmaţii fără acoperire în multe din articolele sale.

Ultima *"ispravă"* a *"băiatului cu ochii albaştri"* este lansarea unei poveşti murdare despre o jurnalistă dela un ziar central din Bucureşti, al cărei nume nu îl menţionăm din jenă pentru grosolănia Domnului Vălenaş faţă de această doamnă.

Făcând un interviu cu un domn dela Bucureşti despre situaţia din prezent a PNŢCD şi despre fostul premier, Radu Vasile, la un moment când interlocutorul său se referea la o relaţie intimă a lui Radu Vasile cu o anumită jurnalistă, Liviu Vălenaş se introduce în discuţie şi afirmă că pe acea persoană o cunoaşte şi îi dă numele.

Domnul Vălenaş greşeşte fundamental.

În primul rând, deoarece persoana identificată de domnia-sa, nu este cea căreia îi dă numele, făcând astfel o calomnie murdară neimaginabilă.

În al doilea rând, deoarece nu este treaba D-lui Vălenaş şi nici a nimănui, care sunt relaţiile intime ale respectivei doamne şi nici a oricăruia dintre noi. Aşa cum nu sunt treaba noastră problemele familiare cu adevărat grave ale D-lui Vălenaş şi pe care din decenţă nu le facem publice. O decenţă care îi lipseşte Domnului Vălenaş, ca şi cei şapte ani de acasă.

Domnul Vălenaş nu este pentru prima dată, când împroaşcă cu noroi, fără nici cea mai mică probă în sprijinul afirmaţiilor sale.

A devenit chiar o *"profesiune de credinţă"* a Domniei-Sale în a arunca în presa din Exil sub masca monarhismului şi a legionarismului minciuni grosolane şi a face jocul celor care l-au manevrat până în Decembrie şi care, iată, l-au *"recuperat"* astăzi.

De altfel, *"tactica"* Domniei-Sale de infiltrare în cercurile anticomuniste ale Exilului este clasică şi ne miră faptul că foarte puţini şi-au dat seama până în prezent de scopurile adevărate ale Domnului Vălenaş.

Minciuna are şi în cazul Domnului Vălenaş picioare scurte. De altfel, nu de mult, în primăvara acestui an mai precis, Domnul Vălenaş, care se tot tânguia prin presa Exilului că nu poate merge în România, unde este urmărit cică de fosta Securitate, s'a dus bine-mersi în Ţară, unde s'a întâlnit cu Virgil Măgureanu, fostul şef al Serviciului de Informaţii Externe. Chiar nu se întreabă nimeni de ce? Şi nici nu se întreabă nimeni de ce, dacă tot este aşa *"mare jurnalist"*, de ce nu este publicat în nici un ziar din Ţară? Şi, tot la fel, de ce a fost dat afară dela posturile de radio ***"Deutsche Welle"*** şi ***"Europa Liberă"***, după ce reuşise să se infiltreze în redacţiile acestora?

Personal, am dorit la un moment dat să-l dau în judecată pe acest individ dubios, pe care dintr'o poliţeţă nenecesară, de fapt, dat fiind statura sa imorală îl numesc domn, atunci când a afirmat în mai multe ziare ale Exilului că Forumul Presei Române de Pretutindeni, organizat de subsemnatul cu un grup de jurnalişti, a fost, în fapt, opera Serviciului de Informaţii Externe.

O minciună mare cât Domnul Vălenaş, deoarece domnia-sa ştie că nu a fost invitat la această manifestare deoarece trecutul său de colaborator al fostei Securităţi a fost dezavuat de organizatori. Or, afirmând că Forumul ar fi fost organizat de Securitatea română *"Domnul"* Vălenaş nu a dorit să jignească numai pe organizatori, care nu l-au invitat datorită trecutului murdar al Domniei-Sale, ci în primul rând pe cei invitaţi, acuzaţi în acest mod că au devenit uneltele Securităţii. Or, la cele două

Continuare în pag. 4

Bd. Dacia, Bucureşti 1981, desen de Christian d'Auchamp

Marginalii la retragerea lui Emil Constantinescu

CINE CONDUCE ROMÂNIA ?

Andrei BĂDIN

Înainte cu patru luni de alegerile prezidențiale, actualul Președinte Emil Constantinescu și-a anunțat retragerea din cursa pentru un al doilea mandat prezidențial.

Într'o declarație transmisă în direct la o oră de vârf de posturile românești de radio și televiziune, Emil Constantinescu a precizat că, odată cu terminarea mandatului, nu se va mai implica deloc în politică.

Declarația șefului statului vine într'un moment în care, în sondajele de opinie, reușise să treacă pragul de 20 de procente din intențiile de vot ale Românilor, după ce în ultimele luni oscilase între 17 și 18 procente.

A fost învins Constantinescu de fosta Securitate

Declarația prezidențială, care a surprins o parte a opiniei publice românești, ar fi putut fi bănuită, pentru un observator atent al activității lui Emil Constantinescu din ultimii trei ani și jumătate. Putem rememora declarația făcută de Emil Constantinescu în 1997 când afirma tranșant că deține *"însemnele Puterii, nu însă și Puterea"* și culminând cu cea făcută în acest an la întrunirea doctorilor și farmaciștilor PNȚCD, unde a șocat asistența că a fost *"învins de fosta Securitate"*. Discursul lui Constantinescu la întrunirea PNȚCD a fost presărat cu declarații incendiare, ca cea că *"am fost trădat de oamenii mei cei mai apropiați"* și că fosta Securitate ar conduce ostilitățile în România sub mandatul prezidențial al lui Emil Constantinescu.

Totuși, niciodată, Emil Constantinescu nu a dus aceste declarații până la capăt. A evitat să precizeze cine conduce România, în situația în care domnia-sa are doar *"însemnele Puterii"*. A evitat, totodată, să precizeze cum l-a învins fosta Securitate, așa cum a ocolit răspunsul la întrebarea: care sunt consilierii săi cei mai apropiați care l-au trădat?

Ocolind răspunsul la aceste întrebări, Emil Constantinescu a dat frâu liber speculațiilor, iar retragerea sa din viața politică se leagă implicit de rolul pe care fosta Securitate l-a jucat și îl joacă în România de astăzi.

Efectul nedecomunizării

Trebue spus că Emil Constantinescu a fost învins și, deoarece dela bun început a preferat o poziție defensivă, chiar de colaborare cu centrele de Putere ale fostei Securități menținute la Putere de regimul Iliescu.

Chiar dacă a promis o curățire a structurilor statului de comuniștii, activiștii și securiștii regimului comunist, Emil Constantinescu a preferat imediat după ce a ajuns la Palatul Cotroceni să și-i facă pe aceștia aliați. O greșeală fundamentală care avea, iată, să-l coste...

Constantinescu nu a oferit decât o perestroika a regimului Iliescu

Emil Constantinescu a fost învins chiar de Emil Constantinescu. Incapabil de a trece la o ofensivă de amploare de reformare a societății românești și a realiza decomunizarea absolut necesară integrării în NATO și în Uniunea Europeană, Emil Constantinescu nu a oferit României decât o perestroika a regimului Iliescu și, deci, implicit o păstrare a structurilor fostei Securități.

Totuși, în ciuda acestui fapt, se poate vorbi de faptul că Emil Constantinescu a avut, fără îndoială, o imagine externă semnificativ mai bună decât cea a predecesorului său, Ion Ilici Iliescu. Acest *"plus"* în relația externă nu a fost folosit de Emil Constantinescu în plan intern, unde a eșuat lamentabil, nereușind să creeze condițiile punerii în mișcare a procesului reformei, atât de necesar decomunizării României.

Greșelile lui Emil Constantinescu sunt multe și deloc minore. În primul rând, renunțarea la Punctul 8 al Proclamației dela Timișoara, anulând astfel principalul punct al campaniei electorale al C.D.R. Au urmat apoi cedările penibile în cazul Valerian Stan, demis de Ciorbea la ordinul lui Petre Roman via Emil Constantinescu; lipsa de reacție la scandalul spionilor declanșat de Adrian Severin; păstrarea politrucilor comuniști în Armată, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe și în celelalte șapte sau opt servicii de informații care acționează la limita legii astăzi în România.

Foștii activiști și securiști păstrați de regimul Constantinescu

Constantinescu a greșit flagrant și atunci când a fost de acord cu încheierea Tratatului cu Ucraina și când a cedat prin tăcere la presiunile Moscovei, ultima dată recent, atunci când nu a reacționat în nici un fel, când la București președintele Dumei de Stat rusești și-a permis aroganța de a afirma că în nici un caz nu poate fi vorba de retrocedarea Tezaurului și de faptul că România trebue să stea departe de NATO.

Nu în ultimul rând, Emil Constantinescu a cedat de bunăvoie sau șantajat la toate pretențiile stângii criptocomuniste, nefăcând necesarele restituiri ale caselor și pământurilor.

Fără îndoială, vina nu-i aparține în exclusivitate. Consilierii săi, liderii partidelor istorice, șefii serviciilor secrete au contribuit fiecare în felul său la multe din greșelile șefului statului. Nu trebue uitată aici implementarea în structurile dela Palatul Cotroceni și a Serviciului de Pază și Protocol (S.P.P.) a diferiților agenți sau a unor persoane compromise. Printre aceștia să nu-l uităm pe generalul Mihai Stan, fostul adjunct al lui Virgil Măgureanu, implicat în afacerea Berevoiești. Sau pe Nicu Anghel, fostul șef al Serviciului de Pază și Protocol (S.P.P.) demis în urma afacerii *"Tigareta 2"*, sau chiar de celebrul Trutulescu, expert în diversiune, care a acționat și în timpul Revoluției, și care era dotat și cu o ștampilă a Președinției României. De asemenea în *staff*-ul dela Cotroceni îi putem găsi în poziții cheie pe câțiva dintre apropiații fostului președinte Iliescu. Ne referim la aghiotanții lui Iliescu, menținuți și de Constantinescu. În această categorie nu trebue deloc trecută cu vederea menținerea în *staff*-ul dela Cotroceni a unei anumite tovarășe Blaga, soția unui lider deloc mărunt al PDSR și, mai ales, persoana de încredere a șefului rezidenței GRU - serviciul militar sovietic, generalul Vasile Ionel, fostul consilier al lui Iliescu. Tovarășa Blaga a fost menținută de către Emil Constantinescu în postura de șef de cabinet al consilierului prezidențial pentru probleme de securitate și armată, adică în funcția cea mai importantă dela Palatul Cotroceni, unde poate avea acces la toate informațiile strict secrete. Demn de subliniat că respectiva a fost menținută în această funcție la insistențele lui Dorin Marian, șeful Administrației Prezidențiale. Tot la Cotroceni, de curând îl regăsim și pe generalul Degeratu, fostul șef al Statului Major al Armatei, care a jucat un rol important în înnăbușirea Revoluției la Cluj.

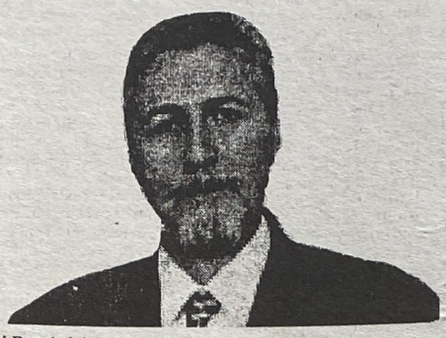

În fruntea Serviciului Român de Informații a fost adus de Emil Constantinescu un anume Domn Costin Georgescu, cunoscut ca un agent al fostei Securități, iar de curând ca adjunct de-al său a fost adus un fost parlamentar țărănist, Mihai Nica, autorul proiectului de lege al secretului de stat, un document tipic stalinist.

Agenții Crescent-PDSR la S.I.E.

La Serviciul de Informații Externe director a fost uns de același Emil Constantinescu un tânăr, Cătălin Harnagea, fost jurnalist, care era celebru pe când era la *"România Liberă"* că nu cunoștea diferența între CIA și FBI. În coasta lui Harnagea la SIE a fost păstrat aproape trei ani în funcția de prim director al SIE generalul Alexandru Tănăsescu, alintat Bebe, fost șef al rezidenței D.I.E. în America. La presiunile presei românești din Exil, Tănăsescu a fost schimbat recent din funcție iar înlocuitorul său a fost desemnat în persoana colonelului Rotaru, nimeni altul decât mâna dreaptă a patronului firmei Securității, Crescent, Dan Voiculescu. Astfel, prin colonelul Rotaru informațiile cele mai secrete din SIE vor putea ajunge la PDSR, deoarece Dan Voiculescu are și un partid, Partidul Umanist, aliat cu partidul lui Ion Ilici Iliescu.

Foști agenți KGB la M.A.E.

Un alt capitol unde Domnul Constantinescu a greșit este Ministerul Afacerilor Externe, unde a fost adus, după ce a fost schimbat dela Londra, un cunoscut agent al KGB, Serghei Celac, fostul traducător de limba engleză al lui Emil Constantinescu. Celac a fost numit în funcția de director în M.A.E. Tot în M.A.E. au fost păstrați în funcții importante cunoscuți agenți ca Andrei Magheru, Mircea Geoană, Ion Neamțu și mulți alții.

Nereușind să facă o reformă de substanță în Ministerul Afacerilor Externe, Domnul Constantinescu a fost pus deseori în situații penibile în relațiile cu străinătatea.

Criminalii din Decembrie 1989 la Interne

Președintele a greșit fundamental și atunci când a acceptat transformarea Ministerului de Interne condus de Constantin Dudu Ionescu într'un adăpost al criminalilor din Decembrie 1989. Dela Palatul Cotroceni nu s'a auzit nici un protest atunci când Dudu Ionescu l-a uns secretar de stat în Ministerul de Interne pe generalul Mureșan, unul din comandanții trupelor care au acționat în 21 spre 22 Decembrie 1989 în Piața Palatului Regal. Tot la fel, dela Cotroceni nu s'a auzit nici cel mai mic protest la înlocuirea din funcția de secretar general al M.I. a eroului revoluției dela Timișoara, Viorel Oancea, și numirea în locul acestuia a generalului Gheorghe Carp, șeful brigăzii de tancuri care în Decembrie 1989 a acționat în Piața Uniuversității, urcat în grad de Ion Ilici Iliescu în doar trei ani dela gradul de căpitan la cel de general și devenit consilier de taină al fostului președinte, Ion Ilici Iliescu.

Domnul Emil Constantinescu are datoria morală față de toți cei care l-au susținut să precizeze public toate dedesubturile mandatului său, pornind dela declarațiile pe care chiar Domnia-Sa le-a făcut în mai multe rânduri. Dacă Emil Constantinescu a fost *"învins"* de fosta Securitate, înseamnă că această instituție, pe care o credeam desființată, are o Putere foarte mare în România? De ce nu ne explică Domnia-Sa care este rolul pe care fosta Securitate îl joacă în România? Există o suprastructură în statul român, care îl transformă pe președinte într'o marionetă manipulabilă? Dacă a fost trădat de oamenii săi *"cei mai apropiați"*, de ce nu i-a schimbat din funcții? L-a oprit cineva?

Eșecul lui Constantinescu dă cale liberă falșilor tehnocrați

Fără îndoială, gestul Domnului Emil Constantinescu de a se retrage din viața politică este unic în politica românească post-decembristă. Un gest unic care ar fi avut, așa cum am arătat, o și mai mare putere morală dacă Domnia-Sa ne-ar fi adus mai multe detalii privind motivele adevărate ale acestei retrageri. Din păcate, Domnul Constantinescu nu se retrage în plină glorie. A greșit, așa cum am arătat în repetate rânduri. Nu știm dacă Domnul Constantinescu nu a vrut sau nu a putut să declanșeze o reformă de substanță în România și oricum acest fapt nu mai are o mare importanță în prezent. Cert este că actualul președinte nu a putut fi ceea ce au dorit să fie susținătorii săi. Folosind jumătățile de măsură, Emil Constantinescu nu a oferit decât voturi stângii roșii, care se vede acum pe cai mari cu toate că nu are nici un program pentru scoaterea României din profunda criza în care se află.

Manipularea din Noembrie 1996 mai mare decât cea din Decembrie 1989?

Tragedia cea mai mare este că eșecul Domnului Constantinescu este implicit și eșecul României și pe acest fundal stânga criptocomunistă sau fardată în tehnocrați liberali și țărăniști se poate reintoarce liniștită la Putere. Este posibil ca acest lucru să fi fost dorit în Noembrie 1996, când, așa cum s'a lăudat, Virgil Măgureanu, șeful Serviciului Român de Informații (S.R.I), a ales *"Schimbarea"*, contribuind la aducerea la Putere a CDR și a lui Emil Constantinescu. Nu cumva așa-numita aducere la Putere a forțelor democrate a fost premeditată, cu scopul de a distruge aceste partide, prin lăsarea unei țări în colaps financiar? Prin ascunderea datelor adevărate privind economia țării? Prin lăsarea unui sistem comunist bine teleghidat de fosta Securitate care nu a lăsat nici o portiță de ieșire?

Dacă este așa, atunci manipularea din Noembrie 1996 este mult mai mare decât cea din Decembrie 1989.

JOS MASCA TOVARĂȘE LIVIU VĂLENAȘ

Urmare din pag. 3

Române de Pretutindeni au fost prezenți toți jurnaliștii de marcă ai presei din Exil, cu excepția *"Domnului"* Vălenaș. O realitate care îl infirmă categoric pe *"Domnul"* Vălenaș în alegațiile sale mincinoase și calomnioase și orchestrate de stăpânii lui dintotdeauna.

Murdăria imensă a acestui *"domn"* trebue tratată ca atare, adică, prin ridicarea dreptului de semnătură în presa Exilului.

Acest individ își poate exersa, dacă dorește, în continuare eventualele talente jurnalistice, la fel ca până în 1990, pe aceeași adresă probabil neschimbată a serviciilor de informații românești. Dar nu ne îndoim că, dacă cumva adresa s'a schimbat, *"Domnul"* Vălenaș o are deja de mult pe cea valabilă. Acolo își va putea turna gogoșile și spune minciuni despre oricine vrea.

Oricum, îl avertizăm pe această cale pe tovarășul (scuze, dar nu îi cunoaștem gradul și funcția) Vălenaș că, în cazul, în care va isca o polemică cu *"Cuvântul Românesc"*, să fie sigur că, atunci, nu îl vom mai menaja, ca în cazul acestui articol și vom face publice toate acțiunile imorale ale acestui individ, nu numai încercarea de a se infiltra în Exilul Românesc, dar și afacerile sale deloc curate din zona Oradea și din Germania, demascându-l și făcând cunoscut Exilului adevăratele scopuri ale acestui individ.

Jos masca, tovarășci Vălenaș!

Andrei BĂDIN

PNL FACE JOCUL PDSR

Urmare din pagina 1

Numai că Valeriu Stoica nu se mulțumește cu contracandidatura lui Stolojan, ci ar vrea să disloce structurile civice din CDR și să le alipească alianței conjuncturale numite social-liberale sau liberal-democrate, din care de fapt nu face parte nimeni în afară de PNL! Aceasta, după ce Domnul Stoica a cerut sistematic, pe vremea în care se afla în CDR, înlăturarea civicilor dela decizia politică. Acum îi momește, ca pe atâția alții, cu locuri eligibile pe listele electorale, pentru a sugera că nu mai există nimic care să nu se poată negocia și nimeni care să pună principiile mai presus de interese personale, materiale sau conjuncturale. De asemenea, ca să demoleze imaginea ANCD ca formațiune cu dimensiune morală, Valeriu Stoica încearcă să-l atragă pe Victor Ciorbea, recunoscându-i valoarea și promițându-i (iluzorii) funcții guvernamentale, după ce a pus umărul la dărâmarea lui din funcția de prim-ministru. Așa cum a făcut și cu Radu Vasile, pe care acum l-a invitat alături de PNL.

Roxana IORDACHE

DE-A PLESNITELEA SAU UPERCUTUL DE STÂNGA

Viorel PALTIN

...dacă mai apar astfel de situaţii "trebue să-i plesnim pe toţi peste bot" (Din tratatul de politologie pugilistică "Democraţia originală", capitolul "Mă animalule", care sperăm că nu va mai apărea...)

Congresmenii americani Frank Wolf şi Christopher Smith au încurcat-o când au vorbit despre consecinţele nefaste pe care le-ar avea pentru România realegerea lui Ion Iliescu în funcţia de preşedinte al ţării. Înainte de a deschide gura habar n'aveau la ce s'au expus... Democrat original, cum îl ştim, Ion Ilici Iliescu a inventat un nou mod de dialog cu *"adversarii"* de peste Ocean: de-a plesnitelea. În loc de rachetă de tenis se sugerează probabil folosirea *"mâinii lungi"* a fostei Securităţi sau cea şi mai lungă a KGB...

Nu demult, la Chişinău, unde a vorbit şi ruseşte - deci mai aproape de ai săi - lui Iliescu i s'a deschis din nou pipota de o bătută. A trecut, într'adevăr cam mult de când fostul mare mahăr comunist dădea ordin, cu mâinile curate, alor săi să dea peste bot poporului român. A trecut destul de multă vreme şi de când făcea o revoluţie care a... triumfat peste cadavrele tinerilor din Bucureşti, dela Otopeni şi din alte părţi ale ţării. Mineriadele au rămas şi ele în urmă... Ş'apoi nu-i nici o faină să-i baţi şi să-i omori doar pe sărmanii tăi compatrioţi, oameni total lipsiţi de apărare, mai ales când dispui de trupe speciale, de *"specialişti"* de neînlocuit, pentru care a bate şi a secera vieţi devenise în cei 50 de ani de comunism o a doua natură sau - cum a a afirmat un fost client al puşcăriilor comuniste - *"dezvoltarea firească a unui atavism cu rădăcini în preistorie"*.

Cu totul altceva este să plesneşti peste bot nişte membri ai Congresului SUA! Aia da adversari!

Încurajat de sondajele de opinie, Iliescu se visează din nou preşedintele României în Uniunea Europeană şi NATO. Metoda lui: de-a plesniteala peste bot. Cu alte cuvinte, export de luptă de clasă cu ăi mari de peste Atlantic, care pe lângă că sunt *"putrezi"* îşi permit să deschidă botul. Vorba aceea:*"cine nu e cu noi este împotriva noastră"* şi dacă e împotriva noastră, trebue s'o încaseze...

Plin de curajul răspunderii, ca şi de alte dăţi, Iliescu a negat într'o emisiune televizată că ar fi făcut astfel de afirmaţii ameninţătoare. Din întâmplare, la acea întâlnire de pomină, unde el a spus ce a spus, s'a aflat şi un ziarist dela BBC, care - zice tot Iliescu -*"n'ar fi avut ce să caute acolo"*. Într'adevăr, ce tot caută ziariştii ăştia dela posturi de radio occidentale *"acolo şi acolo"*, unde nu le fierbe oala? Şi chiar la Chişinău, la o întrunire de taină, unde îţi puteai imagina că eşti protejat de ai tăi împotriva indiscreţiei jurnaliştilor din tabăra cealaltă. Zău că nu mai poţi să fii sigur undeva, să administrezi nevăzut, neauzit şi nesimţit de nimeni o corecţie dură unor deputaţi americani răuvoitori, de care ei nici să nu aibă habar! Aşa-i când nu mai dispui de fir roşu secretizat pentru a putea lua prompt legătura cu tovarăşii dela centru, ca să-ţi asigure puritatea rândurilor...

Se poate spune că, de fapt, preşedintele PDSR nu a făcut o gafă decât în măsura în care n'a fost suficient de circumspect spre a nu se da de gol. Aşa este el când îi cade masca de pe figură. Am intuit demult că sub zâmbetul său calm, de serviciu, se ascunde de fapt un caracter violent, intolerant, care nu primeşte critica la adresa lui ca pe un lucru firesc, ci ca pe un atac la persoană. El se crede mai presus de orice imputare, el este negreşit, fapt care trădează formaţia sa marxist-leninistă, deţinătoare, chipurile, a unor adevăruri *"ştiinţifice"*, irefutabile. El continuă să creadă cu disperare în valorile absolute ale comunismului, care ar fi net superioare celor ale altor doctrine politice, iar a fi violent în numele acestui crez este profund moral, justificat. Întrucât însă vremurile s'au schimbat, Iliescu nu-şi mai poate permite să recunoască că a făcut afirmaţii violente, pline de ură, la adresa unor congresmeni, fapt care, la o analiză mai atentă, conduce la concluzia că cerberul de altă dată nu-şi mai simte spatele asigurat şi, nota bene, nu mai e la fel de sigur pe sine.

Şi încă ceva: de ce ţine morţiş să mai urce odată în fruntea acestei ţări triste şi sărace? Sau, o dată întrat, nu mai poate părăsi jocul când pofteşte? Am uneori bănuiala că ar vrea să plece dar nu poate... De aceea şi comite probabil acest gen de gafe, care să-l descalifice. Dacă acesta este cazul, ne putem aştepta la mai multe şi la eventualele urmări.

PDSR -UN BUTOI DE PULBERE CARE STĂ GATA SĂ EXPLODEZE

Aurel BĂDĂIAN

Aparent îmbătaţi de rezultatele anunţate de sondajele de opinie, pedeseriştii lui Ion Ilici Iliescu nu sunt în realitate tot atât de optimişti în ceea ce priveşte viitorul apropiat al acestui partid.

Creat ca o castă a foştilor activişti şi securişti, Partidul Democraţiei Sociale din România are de făcut faţă multor provocări, odată cu câştigarea parţială a alegerilor din toamnă. În primul rând, PDSR va trebui să-i mulţumească pe fripturiştii care, în ultimul timp, s'au înscris în partid. Numărul acestora este foarte mare, tuturor promiţându-li-se locuri în Parlament, posturi în Guvern, în Administraţia Publică centrală şi locală. Din zi în zi numărul acestora creşte, inclusiv cu partide de buzunar care se aliază cu PDSR, sperând că vor obţine nişte posturi călduţe la toamnă, care le vor aduce liniştea.

Lucrurile sunt de departe altfel decât o cred analiştii dela vârful PDSR. Cauza o reprezintă faptul că din start aceşti analişti umflă artificial victoria pe care partidul lui Ilici Iliescu o va putea obţine la toamnă.

Această victorie, conform sondajelor, se va cifra la doar 26-27 la sută din voturi, fapt care îi va pune pe pedeseriştii în imposibilitatea de a face pe plac tuturor oportuniştilor care au intrat în partid, sperând la funcţii şi avantaje personale.

Pe lista de aşteptare la toamnă, la împărţirea prăjiturii, stau la rând pseudoliberalii lui Radu Câmpeanu, Partidul Pensionarilor al lui George Muntean, câteva sindicate duse cu preşul că liderii lor vor obţine posturi, imperiul Crescent al fostei Securităţi, care deţine şi principalul mijloc de propagandă al PDSR, Antena 1, condus de miliardarul Dan Voiculescu şi lista ar putea continua la nesfârşit. Toţi aceştia aşteaptă încrezători posturile şi avantajele promise, nevrând să înţeleagă că situaţia PDSR este alta decat când a pus mâna pe Putere în Decembrie 1989, sub numele de Frontul Salvării Naţionale şi când avea la discreţie posturi şi bani pentru toate gâştile regimului comunist, venite cu mic cu mare să sprijine instaurarea criptocomunismului în România.

Acum, situaţia este alta şi tocmai această invazie de oportunişti şi fripturişti poate însemna sfârşitul acestui partid mafiot care este PDSR. Dacă nu va obţine scorul visat, umflat artificial în sondajele de opinie, liderii PDSR se vor trezi cu câteva sute de oameni cărora le-au promis posturi, dar nu le pot da acest lucru.

Marea greşeală a PDSR în această perioadă este că şi-a supralicitat victoria la alegerile parlamentare făcând şi promisiuni fără acoperire în acest sens, promisiuni care se pot întoarce împotriva celor care le-au făcut.

Nu în ultimul rând, nu trebue uitată gaşca *"tinerilor lupi"*, Adrian Năstase, Ioan Mircea Paşcu, care asteaptă sfârşitul erei Ilici Iliescu în partid. Deja, răbdarea lor nu mai poate fi ţinută în frâu.

Analizând, ca şi noi, viitorul PDSR după alegerile din toamnă, analistul politic Stelian Tănase afirma că victoria în alegeri a partidului lui Ilici Iliescu va însemna destrămarea acestuia, tocmai datorită clientelismului care în PDSR a devenit singurul argument *"politic"*.

Încolonaţi de-a lungul anilor în partidul lui Iliescu numai cu scopuri personale, PDSR-ul este în fapt o grupare antagonică, care nu îşi va mai avea rostul din momentul în care nu îi va putea sătura pe fripturiştii din acest partid. Iar acest moment nu este departe deloc.

Vor, nu vor, epoca Iliescu apune uşor-uşor, iar bătălia pentru Putere va distruge acest partid profund toxic pentru România mileniului trei.

"ARLUS" ŞI "UNII ROMÂNI"

Radu NEGRESCU SUŢU

O scrisoare mai veche, rămasă fără răspuns la vremea respectivă datorită unor tragice împrejurări, a reţinut zilele trecute întreaga mea atenţie şi curiozitate. Este vorba despre scrisoarea unui distins şi talentat poet, scrisă într'un stil poate mai puţin inspirat sau elegant şi în care Domnia sa, printre altele, îşi exprima nostalgia ARLUS-ului, *"un loc unde, gratis, se vedeau filme (proaste) şi asculta muzică (foarte bună), un loc mai ales unde iarna se ogoiau de frig bătrânii Bucureştiului" (Lupta nr. 293/1997).*

Am impresia că aici confundăm, pur şi simplu, scopul cu mijloacele, ARLUS nu a fost nici o asociaţie umanitară, nici culturală, ci doar ***un instrument de rusificare a României.*** Să nu confundăm forma cu conţinutul!

Copil fiind, am cunoscut şi eu, din auzite, această pernicioasă instituţie de îndoctrinare care oferea bucureştenilor mai candizi sau comunişti ceea ce le lipsea în acei ani de penurii. Nici la noi în casă nu era întotdeauna cald, nici bani de filme şi concerte nu prea erau, însă niciodată părinţii mei nu au trecut pragul ARLUS-ului, pentru care nutreau un profund dispreţ nedisimulat.

Dar să rezumăm, pentru început, analiza acelor ani făcută de Vlad Georgescu *(Istoria Românilor - ARA 1984):*

Stalinismul cultural, spune acesta, ca şi cel economic ori politic, a fost impus prin ruperea totală a legăturilor cu Apusul, prin desfiinţarea Academiei Române (1948) şi înlocuirea ei cu una nouă (Sovrom Academia), prin marginalizarea sau întemniţarea elitelor intelectuale (D. Costi, C. Rădulescu-Motru, S. Mehedinţi, L. Blaga, I. Petrovici, C.C. Giurescu, Ghe. Brătianu, N. Crainic, Mircea Vulcănescu, I. Lupaş, A. Golopenţia şi mulţi alţii).

Concomitent cu listele de autori şi publicaţii interzise (dela 2.000 în 1946 la peste 8.000 în 1948) parţial sau total (V. Alecsdandri, Gr. Alexandrescu, C. Negruzzi, P. Ispirescu, P. Istrate, L. Rebreanu, C. Coşbuc, V. Madgearu, V. Slăvescu, H.H. Stahl, Ghe. Ionescu-Siseşti, V. Vâlcovici, M. Kogălniceanu, D. Cantemir), începe o intensă ***campanie de rusificare a culturii.*** Prin infiinţarea editurii şi librăriei *"Cartea Rusă"* (1946), a *"Zilei Prieteniei Româno-Sovietice"* (20 Octombrie 1946), a *"Institutului de Studii Româno-Sovietice"* (1947), a *"Muzeului Româno-Rus"* (1948), a institutului de limbă rusă *"Maxim Gorki"* (1948), prin introducerea obligatorie a limbii ruse în învăţământ (1948) sau a unei noi ortografii slavizate (1953), oricine poate vedea cu claritate că nimic nu era întâmplător şi nici de dragul melomanilor români sau a bătrânilor friguroşi, ci mai degrabă totul era bine planificat de *"fraţii eliberatori"* dela Răsărit. ARLUS-ul exista încă din 1944. Din păcate, analiza lui Vlad Georgescu se opreşte aici, după doar o sumară trecere în revistă a evenimentelor acelei perioade.

Un alt studiu, asupra Academiei Române de această dată, semnat de P. Popescu-Gogan, muzeograf şi arhivar al Academiei *(Revista Memoria nr.28/1999)*, pune accentul pe destinele personalităţilor academice suprimate odată cu Academia (şi cu cea de Medicină şi cea de Ştiinţe, suprimate prin acelaşi decret, nr.76, din 9 Iunie 1948, semnat de C.I. Parhon, Preşedinte al Prezidiului RPR, Marin-Florea Ionescu, Vicepreşedinte şi Avram Bunaciu, Ministru al Justiţiei).

Peste o sută de membri au fost supuşi unor presiuni psihice şi fizice vecine cu nebunia, omoriţi în închisori sau hăituiţi în aşazisa libertate până la dispariţia lor fizică, care a urmat dispariţiei intelectuale (prin suprimarea dreptului de semnătură).

Lista întocmită de Dl. Popescu-Gogan cuprinde o pleiadă de *"nemuritori"*, membri titulari, de onoare sau corespondenţi *"asasinaţi"* prin suprimarea din 9 Iunie 1948 şi care, în general, nu au supravieţuit mulţi ani în noile condiţii.

Alţii, deja decedaţi în momentul suprimării din 1948, dovedesc că în acei ani se putea şi invers: dispariţia intelectuală urma celei fizice (N. Iorga, V. Pârvan, Sextil Puşcariu, Emil Racoviţă, Patriarh Nicodim Munteanu, Mihai C. Suţu, Gh. Ciuhandru).

Printre cei suprimaţi la 9 Iunie 1948 şi care au avut şansa de a nu fi recuperaţi de noua academie comunistă cât timp au mai trăit, găsim prestigioase nume ca: Simion Mehedinţi, Ioan A. Bassarabescu, Ctin Levaditi, Alex. Lăpedatu, Ioan I. Nistor, Petre P. Negulescu, Artur Gorovei, Pantelimon Halipa, Iuliu Maniu, Iuliu Moldovan, Nic. Bănescu, Preot Nic. M. Popescu, Mitr. Nic. Bălan, Nic. N. Donici, Ctin Rădulescu-Motru, Virgil Drăghiceanu, Gral Radu R. Roseti, Ion Petrovici, Traian Vuia, Gr. T. Popa, Ghe. I. Brătianu, Ctin I. Angelescu, Petre P. Panaitescu, Victor Slăvescu, Dim. Caracostea, Lucian Blaga, Petre Sergescu, Florian Ştefănescu-Goangă, Mircea Cancicov, Gral. Paul Teodorescu, Episcop Nic. Colan, Al. Tzigara-Samurcaş, Marius Sturdza, Mihai Costăchescu, Nic. Ionescu-Siseşti, Basil Munteanu, Grigore Tăuşan, George G. Mironescu, Mihai Codreanu, Nic. Bagdasar, George Fotino, Ştean Bezdechi, Episcop Iuliu Hossu, Emil Haţieganu, Dionisie Germani, Ctin Brăiloiu, Ctin Karadja şi alţi *"nemuritori"*, fie morţi în detenţie, fie stingându-se în uitare. Suprimarea elitelor ţării îşi continua parcursul, încet dar sigur.

La fel de sigur, în sens invers, evoluează şi ARLUS, locul unde, în timp ce elitele ţării părăseau Academia pentru a intra în puşcării sau în anonimat, bătrânii se mai ogoiau de frig ascultând muzică bună şi poate mai serveau şi câte o gustărică oferită de poporul frate eliberator! În fine, ***unii bătrâni*** doar, cred

Continuare în pag. 7

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE
CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:
*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII
*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)
* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89
ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE
CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu si multe altele - La dvs. acasa prin:
ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

SECURITATEA CONDUCE ROMÂNIA

Ana BADEA

Chiar dacă autorităţile nu s'au pronunţat încă în scandalul crahurilor dela Fondul Naţional de Investiţii (FNI) şi nici în privinţa campaniei de discreditare a Băncii Comerciale Române (B.C.R.) este foarte clar pentru toată lumea că de aceste scandaluri sunt legate structurile fostei Securităţi, care îşi păstrează aceeaşi influenţă în societatea românească. Deveniţi după Decembrie *"oameni de afaceri"*, foştii securişti, deţin firme, mari companii iar influenţa lor economică se seimte şi în politică. De fapt nu este greu de observat trecând în revistă conducerile marilor companii că foştii securişti sunt în mare majoritate deţinători ai unor funcţii de importanţă capitală. Tot aceşti securişti sunt identificaţi şi în conducerile unor companii străine care îşi au reprezentanţă la Bucureşti. Într'un cuvânt putem spune că există o teribilă influenţă a Securităţii în economie şi aşa cum arătam şi în politică, datorită poziţiei lor financiare.Se ştie deja că Sorin Ovidiu Vântu, patronul trustului *"Gelsor"*, deţine pe lista sa de consilieri speciali, diferite personalităţi ale vieţii politice, pe care îi plăteşte regeşte tocmai pentru a avea o influenţă *"importantă"* în societatea românească de astăzi. Să nu uităm de pe *"lista Vântu"* pe Theodor Stolojan, Vladimir Paşti - creierul Grupului *"Un viitor pentru România"* sau pe Nicolae Văcăroiu, uns de Vântu în fruntea unei bănci. De asemenea nu trebue uitată influenţa lui Vântu în media şi publicitate, acolo unde are multe afaceri, ca de exemplu editura *"Ion Cristoiu"* sau firma de publicititate *"Imola"*, unde îl putem regăsi pe Bogdan Teodorescu şi Alexandra Caracotti (fostă consilieră pentru presă a actualului preşedinte şi care mai mult ca sigur ar fi fost cea care i-ar fi făcut campania electorală *"prezidenţială"* lui Emil Constantinescu.

Un alt vârf de lance al afaceriştilor legaţi într'un fel sau altul de structurile fostei Securităţi este Dan Voiculescu, patronul grupului de firme Crescent, puşculiţa dictatorului Nicolae Ceauşescu. Voiculescu şi-a creat un mare imperiu financiar şi media, care cuprinde printre atele cotidianul *"Jurnal"* şi postul de televiziune *"Antena 1"*, precum şi Partidul Umanist Român aliat cu PDSR-ul lui Ion Ilici Iliescu. În toată această enumerare nu trebue să uitam pe fraţii Păunescu sau pe Nicolae Badea, ginerele lui Ion Dincă, care patronează Computerlandul sau pe George Copos, patronul Grupului *"Ana"* fostul membru de vază al U.T.C.-ului. Sau pe patronii Băncii Populare Române şi Băncii Unirea şi lista ar putea continua la nesfârşit spre liniştea totală a celor care cred că regimul comunist putea fi distrus numai prin dispariţia de pe prima scenă a lui Ceauşescu, Manea Mănescu sau Bobu. Nici de departe, deoarece foştii securişti şi-au conservat foarte bine fondurile şi relaţiile care cuprind acum cam tot ce este important în societatea românească în materie de afaceri.

În tot acest hăţiş securistic nici nu e de mirare că pe unii *"mici securişti"* îi regăsim la Palatul Cotroceni şi în număr mult mai mare în Ministerul de Externe, în mass-media şi aşa mai departe. Şi tot la fel nu e de mirare că actualul preşedinte spune *"că a fost învins de Securitate"*, iar Colegiul pentru Studierea Arhivelor Securităţii nu mai poate funcţiona de vreme ce Serviciul Român de Informaţii îi pune la dispoziţie numai ce doreşte în materie de dosare. Trăgând o concluzie nu putem uita menţionarea afirmaţiilor lui Virgil Măgureanu, fostul director al SRI, care recunoaşte că a contribuit la victoria CDR şi a lui Emil Constantinescu în Noembrie 1996. Iar tragedia *"Schimbării"* a fost că partidele istorice şi primul preşedinte democrat după perioada post comunistă au făcut prea puţin ca să se despartă de influenţa foştilor securişti, dându-le acum prilejul să se regrupeze în partidele Securităţii PDSR, PD, ApR, PRM-pentru a pune mâna pe Putere, spre dezastrul României.

Ce se poate face? Răspunsul e simplu: avem nevoie de guvernanţi care trebue să înţeleagă că curăţirea societăţii româneşti de lichelele securiste este singura soluţie pentru a începe cu adevărat tranziţia spreo adevarată economie de piaţă şi democraţie, inclusiv prin revenirea la tradiţie prin repunerea în funcţiune a Constituţiei din 1923, ca garanţie a decomunizării.

FALŞII TEHNOCRAŢI

Urmare din pagina 1

că Stolojan, în perioada când a fost prim-ministru, nu a avut o prestaţie care ar merita un calificativ pozitiv. Din contră, singura măsură a lui Stolojan a fost confiscarea valutei, o acţiune tipic comunistă, ceea ce ne face să ne punem pe drept întrebarea: ce legătură are confiscarea valutei cu liberalismul?

Isărescu, un premier-preşedinte lansat de Iliescu şi Roman

Şi în privinţa lui Mugur Isărescu semnele de întrebare sunt multe şi, din păcate, negative. Înainte de Decembrie 1989, actualul premier a lucrat în cadrul Institutului de Economie Mondială, cunoscut ca un centru de acţiune al Direcţiei de Informaţii Externe al Securităţii. Imediat după Decembrie 1989, Isărescu a fost trimis pe post de secretar 2 la Ambasada României la Washington, iar apoi readus în Ţară în postura de Guvernator al Băncii Naţionale a României. În această funcţie, Isărescu a rămas până în ziua de astăzi, când şi-a păstrat postul din fruntea BNR pe perioada cât va fi premier. Practic, Isărescu este demnitarul care a reuşit să-şi păstreze poziţia sub toate regimurile care au fost la Putere după Decembrie 1989. În această poziţie, Isărescu este vinovat de toate crahurile din sistemul bancar, de acceptarea tipăririi de bani de către regimul Iliescu pentru acoperirea nedemarării reformei. Dacă era cu adevărat un profesionist financiar, Mugur Isărescu nu ar fi acceptat ca sub mandatul său de Guvernator al Băncii Naţionale să fie devalizate băncile sau să fie realizate tranzacţii dubioase care să ducă la distrugerea economiei româneşti. Ar fi fost corect ca Domnia-Sa să-şi depună demisia şi aşa ar fi rămas nepătat.

Stolojan şi Isărescu, oamenii Grupului "Un viitor pentru România"

Nu în ultimul rând, cei doi, Stolojan şi Isărescu, sunt legaţi de un grup puţin cunoscut în ţară şi cu atât mai puţin în străinătate. Este vorba de aşa-numitul grup ***"Un viitor pentru România"***, cunoscut şi sub numele de ***Grupul dela Trocadero***, format din activişti dela *"Ştefan Gheorghiu"*, şcoala de cadre a Partidului Comunist Român. Acest grup conduce din umbră după Decembrie 1989 o mare parte din România. Liderii lui sunt Vasile Secăreş şi Vladimir Pasti, foşti consilieri ai lui Ion Ilici Iliescu. În prezent, acest grup a apărut pe firmamentul politic sub titulatura de Iniţiativa Social Liberală şi principalul său scop este împunerea lui Theodor Stolojan ca preşedinte şi împânzirea Partidului Naţional Liberal de foştii comunişti transformaţi peste noapte în aperişti, facem referire la Alianţa pentru România condusă de Theodor Meleşcanu.

Liberalii şi ţărăniştii, ţinta fostei Securităţi

Mişcarea este într'adevăr genială: prin comasarea ApR în PNL, toate rădăcinile cu adevărat liberale ale partidului Brătienilor vor dispărea, iar ca vajnici liberali vor apărea *"băieţii cu ochii albaştri"* dela *"Ştefan Gheorghiu"*: Iosif Boda, Vladimir Pasti, Meleşcanu şi alţii - mulţi alţii de acelaşi calibru. Să nu uităm în toată această combinaţie rolul care este jucat de unele companii româneşti, care finanţează construirea acestui partid PNL-FSN. Ne gândim la Ana, Tofan şi altele conduse de activişti ai PCR sau UTC. Scopul final: distrugerea adevăratului Partid Naţional Liberal şi transformarea acestuia într'o remorcă a foştilor activişti transformaţi în capitalişti.

Promotorul acestei prădări la cheie a PNL în mâna comuniştilor este prim-vicepreşedinte PNL, Valeriu Stoica, care este secondat de un individ dubios numit Paul Păcuraru şi de un oportunist de talia lui Radu Stroe, care a reuşit performanţa de a fi monarhist convins, iar apoi comunist şi mai convins, cum este în prezent.

Toate evenimentele petrecute în ultimii 10 ani ne fac să credem că întregul scenariu a fost simplu: centrele de Putere ale fostei Securităţi au pus la cale un plan diabolic, care are ca scop final transformarea partidelor istorice, PNL şi PNŢCD, în anexe ale sale.

PNŢCD a fost distrus din interior, acelaşi lucru se încearcă acum cu PNL. Rezultatul: vom avea FSN-uri sub diferite titulaturi: PDSR, PNL, PNŢCD, ApR şi aşa mai departe. Într'un cuvânt, la zece ani dela alungarea dictatorului, Nicolae Ceauşescu a învins: a reuşit, prin slugile sale, să distrugă forţele anticomuniste.

În toată această piesă de teatru macabru sesizăm lipsa totală de reacţie a societăţii civile, a intelectualităţii, forţele care au susţinut în marea lor majoritate partidele istorice. Această tăcere vinovată nu face decât să fie identificată cu o înfrângere asumată.

Marea tragedie a României în momentul de faţă este că nu reuşeste să deosebească albul de negru. În acest mod, prim-vicepreşedintele PNL, Valeriu Stoica, încerca să ne convingă de curând de faptul că nu mai trebue să fim anticomunişti deoarece - vezi Doamne - comuniştii au devenit peste noapte capitalişti.

Logica lui Valeriu Stoica este greşită din start. Foştii activişti şi securişti nu au devenit capitalişti. Aceştia nu fac afaceri curate ci, folosind pârghiile centrelor de Putere ale fostei Securităţi, nu fac decât să producă un jaf fără seamăn în economia românească. Fără îndoială, Valeriu Stoica are nevoie de banii acestor pseudo-capitalişti care, în prezent, după ce s'au îmbogăţit, vor să controleze şi viaţa politică. Să nu îl uităm la acest capitol pe omul de afaceri, Sorin Vântu, marele miliardar necunoscut al României, omul fără chip, care controlează aproape total România şi care îi are pe ştatul de plată pe mulţi dintre politicienii români, printre care şi pretendentul la Preşedinţia României, Theodor Stolojan. Iar ca Vântu sunt mulţi...

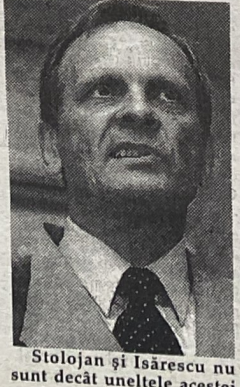

Stolojan şi Isărescu nu sunt decât uneltele acestei caracatiţe. Nişte falşi tehnocraţi de care România nu are nevoie. Din păcate, însă, partidele istorice, care au fost aproape distruse, nu îşi dau seama de acest pericol. Iar politica de cadre a acestor partide de care vorbeam la începutul articolului, sau mai bine zis lipsa unei politici de cadre, le pun în imposibilitatea de a prezenta electoratului figuri noi, bine pregătite şi care ar putea să prezinte o adevărată alternativă.

Credem că în prezent atât PNŢCD cât şi PNL trebue reconstruite din temelii, chiar cu riscul ca alegerile din această toamnă să fie pierdute. Oricum, sunt ca şi pierdute. Necesitatea momentului este reconstruirea acestor partide pe altă bază ca în ultimii 10 ani. O infuzie de tineret şi mai ales de oameni curaţi este o urgenţă. Altfel, nu vom asista decât la distrugerea acestor partide şi transformarea lor în oficine ale Securităţii.

PDSR vrea să folosească istoricul PSDR pentru a intra în Internaţionala Socialistă

În paralel, nu putem să nu observăm încercarea de a transforma şi cel de-al treilea partid istoric, Partidul Social Democrat Român, într'o oficină a foştilor activişti. Fără o bază socială largă, PSDR are marele avantaj ca, prin numele său, să fie deschisă uşa Internaţionalei Socialiste. Pentru acest motiv, în 1996, cu PSDR s'a aliat partidului lui Petre Roman, Partidul Democrat. Ultimele evenimente desfăşurate în cadrul PSDR confirmă încercarea de confiscare a acestui partid. Primul pas a fost fuziunea cu Partidul Socialist al lui Tudor Mohora, iar punctul culminant îl va reprezenta alierea cu Partidul Democraţiei Sociale din România condus de Ion Ilici Iliescu. Scopul este clar: o eventuală fuziune a PDSR cu PSDR sub sigla PSDR ar face ca partidul lui Iliescu, Văcăroiu, Năstase şi compania să intre pe uşa din dos în Internaţionala Socialistă şi deci va obţine mult râvnita recunoaştere internaţională la care visează Ilici Iliescu şi compania.

PNŢCD, PNL şi PSDR trebue să privească în trecutul apropiat şi să înveţe din marile greşeli pe care le-au făcut, în primul rând alungarea intelectualilor şi a oamenilor valoroşi care puteau să creeze cu adevărat o clasă politică responsabilă. Din aceste greşeli se poate învăţa dacă se doreşte acest lucru. Suntem ce-i drept în ceasul al doisprezecelea, dar niciodată nu este prea târziu.

Ileana NICA

VALERIU STOICA UN NOU RADU CÂMPEANU

Alexandru POPESCU

Partidul Naţional Liberal, istoricul partid al Brătienilor, trece, din nou, la zece ani dela reînfiinţarea sa printr'o criză de proporţii.

Rolul jucat de duplicitarul Radu Câmpeanu este asumat acum de Valeriu Stoica, prim-vicepreşedintele PNL şi Ministru al Justiţiei.

Iar scopul este acelaşi ca şi acum zece ani şi anume transformarea Partidului Naţional Liberal într'o anexă a stângii criptocmuniste. Infiltrat cu reprezentanţi ai Grupului ***"Un viitor pentru România"*** condus de foştii activişti comunişti dela Academia *"Ştefan Gheorghiu"*, care au reuşit cu ajutorul lui Valeriu Stoica, să pună mâna pe filialele locale ale partidului, PNL se îndreaptă vertiginos spre un nou eşec, de unde nu ştim dacă ar mai putea reînvia aşa cum a făcut-o după ce Radu Câmpeanu şi-a terminat misiunea.

Infiltrat la vârf, PNL este un partid debusolat, care spune că este de dreapta dar în schimb trage cu putere spre stânga, simţindu-se mult mai în largul său în compania PDSR sau ApR. Cu un lider de talia lui Mircea Ionescu Quintus, fost informator al Securităţii, cu intrigantul Valeriu Stoica, cu pedeseristul Stolojan devenit peste noapte liberal, cu un Crin Antonescu aflat mereu cu ochii şi inima spre PDSR, liberalii nu pot reprezenta Dreapta politică în România.

Alinierea liberalilor la căruţa PDSR, imediat după alegerile din toamnă, nu va însemna pentru PNL decât o sinucidere politică de proporţii. Dar, mai ales, o lovitură puternică dată Dreptei româneşti, care va fi sensibil subţiată prin această manevră murdară.

Liberalii trebue să-şi respecte deviza ***"Prin noi înşine"*** şi astfel să-şi facă curăţenie în propria ogradă, de unde să fie alungaţi oportuniştii şi colaboraţionişti de genul lui Mircea Ionescu Quintus, Valeriu Stoica, Crin Antonescu, Radu Stroe şi compania.

Vrând-nevrând, liberalii o vor lua, din nou, dela capăt pentru a-şi reconstrui partidul. Dar pentru o construcţie durabilă trebue să ţină cont în primul rând de

Continuare în pag. 7

MUGUR ISĂRESCU A ACCEPTAT SĂ CANDIDEZE LA PREŞEDINŢIE

Premierul Mugur Isărescu a acceptat să candideze la postul de preşedinte al României. El a trimis o scrisoare în acest sens liderului grupului de sprijin al candidaturii sale la funcţia cea mai înaltă în stat, Nicolae Manolescu, în care precizează că îşi va anunţa candidatura în momentul în care vor fi strânse cele 300.000 de semnături în favoarea sa, aşa cum prevede legea.

Nicolae Manolescu a prezentat într'o conferinţă de presă, la Casa Scriitorilor din Bucureşti, lista a circa 300 de personalităţi ale societăţii civile care îl susţin pe Mugur Isărescu ca preşedinte al României. Printre aceştia se află Doina Cornea, compozitorul Pascal Bentoiu, arhitectul Alexandru Beldiman, Horia Bernea, Ioana Brătianu, Barbu Brezianu, Andrei Brezianu, regizoarea Cătălina Buzoianu, pictorul Ştefan Câlţia, arhitecta Mariana Celac, regizorul Alexandru Dabija, pianistul Dan Grigore, artistul Nicolae Licareţ, Andrei Marga, scriitorul Adrian Marino, Simina Mezincescu, scriitorii Mircea Mihăieş, Bujor Nedelcovici şi Laurenţiu Ulici, muzicienii Horia Moculescu şi Angela Similea, filosoful Alexandru Paleologu, regizorul Lucian Pintilie, actorii Ştefan Radoff, Victor Rebengiuc, Sebastian Papaiani şi Mariana Mihuţ, Decebal Traian Remeş - Ministrul Finanţelor, Zoe Petre, consiliera Preşedintelui Emil Constantinescu, caricaturistul Mihai Stănescu, istoricul Şerban Rădulescu Zonner şi Dan Amedeu Lăzărescu.

Nicolae Manolescu a precizat că intrarea în cursa pentru prezidenţiale a lui Mugur Isărescu va fi sprijinită de societatea civilă, Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, Uniunea Forţelor de Dreapta şi o parte a Partidului Naţional Liberal. De fapt, Consiliul Seniorilor PNL a anunţat că susţine candidatura lui Mugur Isărescu, ca şi alte organizaţii civice , printre care Alianţa Civică, Solidaritatea Universitară.

Declaraţia lui Isărescu de acceptare a candidaturii la prezidenţiale vine după o lună de zile, în care actualul premier a evitat să se refere direct la această chestiune, precizând numai că doreşte să candideze ca independent la funcţia cea mai înaltă în stat.

Comentând anunţul lui Isărescu, liderul PNŢCD, Ion Diaconescu, a salutat faptul că premierul acceptă candidatura ca independent la Preşedenţia României.

Nicolae Manolescu, liderul Grupului de sprijin *"Isărescu - preşedinte"*, a precizat că până la sfârşitul lunii August vor fi strânse cele 300.000 de semnături în favoarea candidaturii lui Mugur Isărescu.

DECLARAŢIA PREMIERULUI ISĂRESCU

"Componenţa grupului care sprijină candidatura mea la Preşedinţie este impresionantă.

Sunt sute de personalităţi ale vieţii noastre publice: medici vestiţi, mari profesori, reprezentanţi de seamă ai ştiinţei, culturii şi artei.

Le mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acordă.

Acest demers mă onorează şi mă încurajează.

Atunci când grupul de sprijin, care reprezintă o parte semnificativă a societăţii civile, numerică, dar mai ales calitativă, va avea o listă cu numărul de semnături cerut de lege îmi voi anunţa oficial candidatura la Preşedinţie şi îmi voi prezenta programul."

"ARLUS" ŞI "UNII ROMÂNI"

Urmare din pag.5

că ar fi fost termenul cel mai indicat...

La cele spuse mai sus de Vlad Georgescu, putem adăuga, în asentimentul tuturor, că ARLUS nu a fost nicidecum o instituţie filantropică şi nici culturală, întrucât nu era atât vorba despre cultura rusă cât despre cea sovietică, care era ***anticulturală***.

Să vedem însă ce spune Adrian Cioroianu, care are o altă viziune, mai puţin nostalgică, în articolul *"ARLUS - o poveste cu intelectualii"* (Revista 22 - Oct/Nov. 1996).

Bazele ARLUS (Asociaţia Română pentru Strângerea Legăturilor cu URSS), spune acesta, au fost puse de un grup de intelectuali stângişti, în seara zilei de 20 Octombrie 1944 (vezi Ziua Prieteniei Româno-Sovietice), în casa Prof. C.I. Parhon. O asemenea asociaţie mai existase la noi, înfiinţată la Chişinău în 1932, de către Prof. Petre Constantinescu-Iaşi şi denumită *Amicii URSS*, după modelul unor asociaţii similare existente în Occident (în special în Franţa) şi aflate, evident, sub umbrela tutelară a Kominternului. Printre aderenţii la această asociaţie pro-comunistă găsim pe Ion Hudiţă, Radu Cernătescu, Cicerone Theodorescu, Zaharia Stancu, Radu Boureanu, Alex. Sahia, Şerban Cioculescu, Ştefan Roll, N.D. Cocea, Haig Acterian, Marcel Iancu, Mac Constantinescu, Scarlat Callimachi, Al. Ralea, Ctin Motaş, Mihai Beniuc şi alte prestigioase nume care aveau ca principiu că *"...învăţămintele pe care le putem găsi în Rusia (sovietică) fac mai mult decât toate bibliotecile lumii..."*.

Însă, în ciuda generoaselor fonduri kominterniste, continuă autorul, *Amicii URSS* nu depăşesc modestul stadiu al unei secte tolerate. Audienţa lor rămâne minimă, iar Siguranţa statului extrem de vigilentă, astfel încât Constantinescu-Iaşi este arestat la 25 Noembrie 1934, iar procesul va începe în 1935, fără vreun ecou important în societatea românească. Doar la Paris, André Malraux va prezida simbolic un miting de protest, titlu de glorie pentru Constantinescu-Iaşi pe tot restul vieţii sale.

În urma eşecului Prof. Constantinescu-Iaşi şi al altor eşecuri ulterioare: *Societatea pentru relaţii culturale* (la care şi-ar fi dat acordul de principiu şi Prof. Chiriţescu, Prof. Al. Rosetti, şi George Enescu), sau *Asociaţia Generală pentru relaţiile culturale ale URSS cu străinătatea*, iniţiativa este preluată de Prof. C.I. Parhon, după cum am văzut, şi materializată pe 12 Noembrie 1944, în urma unei Adunări generale constitutive a ARLUS, ce are loc în localul Universităţii bucureştene (Facultatea de Ştiinţe).

Printre fondatori aflăm pe: G-ral Bălănescu, Alex. Caratali, Marieta Dragomirescu, Dr. Ctin Kana, Col. Mihai Maltopol, Dr. Max Marbe, Col. Egizio Massini, Dr. Ştefan Milcu, Dr. Simion Oeriu, Ctin Titel Petrescu, Prof. Nicolae Profiri, Prof. Al. Rosetti, Prof. Emil Stihi, Avoc. Petre Viforeanu etc. Preşedinte este prof. C.I. Parhon, părintele spiritual al acestei orori, iar vicepreşedinţii, în număr de şase, sunt Profesorii S. Stoilov, D. Danielopolu, Ghe. Nicolau, Nic. Profiri, D. Bagdasar, şi Dimitrie Gusti. În alte funcţii găsim şi pe Dr. Eduard Mezincescu, Prof. Traian Săvulescu, Prof. Dimitrie Pompei şi membri marcanţi ca Prof. Vlădescu-Răcoasa, Ctin Agiu, Prof. Constantinescu-Iaşi, N.D. Cocea, Dina Cocea, Elena Livezeanu şi alţii.

Bineînţeles că pentru o asociaţie proaspăt înfiinţată şi care nu înglobează decât vreo 20 membri, numărul de 6 vicepreşedinţi pare exagerat. Nu însă şi atunci când realizăm intenţia de a face din ARLUS o organizaţie de masse, cu ramificări şi extinderi la scară naţională.

Strânsele legături ale ARLUS cu Vişinski, în repetate misiuni la Bucureşti, sunt mai mult decât edificatoare. Printre *"admiratorii"* acestuia găsim, în afară de cei deja enumeraţi, nume noi ca: industriaşii Radu Xenopol şi Max Auschnit, Lucreţiu Pătrăşcanu, Ştefan Voitec, Traian Săvulescu, Mihai Ralea, Gral Cambrea, Maria Tănase, Beate Fredanov, Fred Cerchez, Petru Groza, Chivu Stoica, Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Vasile Luca, Alex. Drăghici, Theohari Georgescu, Dida Solomon, Matei Socor şi alţi *"buni"* Români care, cu ocazia recepţiei date la 2 Decembrie 1944 de ARLUS la sediul din Palatul Catargi în cinstea *"înaltului oaspete"*, veniseră să se mai... ogoiască de frig! La recepţia din 9 Martie 1945, la trei zile dela impunerea guvernului Groza, pe lângă precedenţii obişnuiţi ai casei întâlnim şi nume noi ca: Ghe. Tătărescu, George Enescu, rabinul Şafran etc. E drept că în luna Martie încă era frig la Bucureşti...

La doar o lună dela înscrierea oficială, modesta asociaţie impresionează printr'o extrem de pragmatică prolificitate, continuă autorul, cu o ramificare ce depăşeşte pretenţiile sau necesităţile unei obişnuite asociaţii de prietenie între două state, rivalizând cu Universitatea şi cu Academia pe care le va depăşi chiar în complexitate.

Structura ARLUS (12 secţii) apare din ce în ce mai clar ca reconstiuirea mimetică a modelului funcţional ce stă la baza statului român însuşi, cu toate componentele sale: secţiile bisericească, armată, economie, ştiinţe, învăţământ, presă, artă, sport şi turism, literatură şi filosofie, ştiinţe aplicate, transport şi comunicaţii, propagandă.

Bineînţeles că intelectualii, dela care toată lumea aşteaptă mai mult decât din partea altor pături sociale, sunt şi ei oameni supuşi greşelii, manipulării şi convertirii, subliniază autorul. Cu ambiţii, laşităţi, slăbiciuni, rivalităţi, orgolii sau utopii care, în parte sau în totalitate, i-au condus la figurarea pe listele ARLUS, primul pas pe drumul spre putere pentru unii dintre ei. Revers al medaliei strălucitoare însă nu neapărat din aur, figurarea pe aceleaşi liste nu-i va scăpa pe alţii de puşcărie (ex: Ghe Tătărescu), loc unde iernile vor fi mai friguroase decât la sediile ARLUS-ului, unde ni se tot ogoiau bieţii bătrâni, iar pe alţii de o lungă marginalizare intelectuală deşi nu definitivă (ex: Dim. Gusti).

Amintim câteva nume emblematice de intelectuali ale diferitelor secţii şi subsecţii ale asociaţiei: Lascăr Catargiu-fiul fostului ministru conservator, Ghe. Focşăneanu, Max Auschnit, Mitiţă Constantinescu - fostul ministru liberal (secţia economică); M. Sadoveanu, M. Ralea, Perpessicius, Al. Philipide, Petraşincu, Camil Petrescu, M. Beniuc, Col. Maltopol - cel convertit în captivitate la *"pandurism"* (secţia literatură şi filosofie); I. Iordan, A. Oţetea, Ctin. Balmuş, Al. Graur, Emil Petrovici (subsecţia istorie-filologie); Dim. Pompei, Gr. Moisil, Al. Myller, Ana Toma (subsecţia matematică); Constantin Motaş, Barbu Friedman-Câmpina (subsecţia învăţământ superior); Stanciu Stoian, Pompiliu Constantinescu (subsecţia învăţământ secundar); I. Ghe. Maurer (subsecţia drept); Traian Săvulescu (secţia ştiinţe aplicate); Ştefan Nicolau (subsecţia biologie); Sabin Manuilă, Athanasie Joja, A. Golopenţia (secţia sociologie); T. Teodorescu-Branişte, N.D. Cocea, Ion Pas, Scarlat Callimachi, Ghe. Dinu (Ştean Roll), Miron Constantinescu (secţia presă); Iser, Camil Ressu, Ciucurencu (subsecţia arte plastice), Dida Solomon-Callimachi, Beate Fredanov, Dina Cocea şi Radu Beligan (subsecţia teatru).

În sfârşit, dar nu şi în ultimul rând al importanţei, secţia popagandă unde putem întâlni alte nume emblematice: prof. A. Andriciu, Tudor Vianu, Radu Cioculescu, George Macovescu, Matei Socor (subsecţia radiofonie), Tudor Dan, N.D. Cocea, Elena Pătrăşcanu (subsecţia cinema), George Enescu, prof. Bârsan, Egizio şi Dora Massini, A lfred Mendelsohn, Radu Cioculescu şi Matei Socor (subsecţia muzică).

Pepinieră de cadre comuniste, continuă autorul, ARLUS nu aşteaptă decât momentul politic propice când, printr'o suită de selecţii şi fuzionări controlate cu infiniită atenţie, guvernul comunist va prelua conducerea reală a statului, prin exercitarea deplină a puterii după căderea Monarhiei.

Scinderea lumii universitare, subliniază autorul, exemplu clar de *minare prin ea însăşi a elitei culturale*, prin epurări consecutive, va crea un precedent pentru valurile de arestări ce vor paraliza învăţământul superior, culminând cu epurarea Academiei, prin desfiinţarea şi reînfiinţarea sa ulterioară, cu o componenţă selectată cu deosebită grijă în funcţie de gradul de angajare politică, de fidelitate sau docilitate şi mai puţin în funcţie de meritele reale.

Bineînţeles că ARLUS nu putea da dovadă de eficienţă acţionând numai în Capitală. De aceea, subliniază Adrian Cioroianu, una dintre preocupările principale ale coonducerii era impulsionrea ramificării în teritoriu. *"Apostolii"* ARLUS sunt aleşi dintre savanţi, militari şi intelectuali, în scopul de a *"pregăti opinia publică de pretutindeni asupra marilor realizări din Uniunea Sovietică"*. Presupusa menire culturală dispare atunci când misionarii ARLUS sunt sprijiniţi în deplasările lor propagandistice prin ţară de reprezentanţi ai Armatei Sovietice cantonate pretutindeni.

Apărută pe 10 Decembrie 1944, revista *Veac Nou*, organul de presă al asociaţiei, reuneşte un număr îngrijorător de intelectuali colaboraţionişti, numiţi la acea vreme *"condee democrate"* alături de nefaste personalităţi politice..."*cunoscători, eufemistic spus, discutabili ai limbii române*", aminteşte Dl. Cioroianu. Aflăm astfel, alături de Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Chivu Stoica şi Vasile Luca, pe Geo Dumitrescu, Mihail Ralea, George Ivaşcu, Al. Graur, Athanasie Joja, Ştefan Roll, Simion Oeriu şi altii.

Bineînţeles că multe nume care apăreau pe listele ARLUS pot fi abuzive şi pot aparţine unor oameni care, de teama represaliilor, nu au îndrăznit să protesteze. Însă nu credem ca aceştia să fi fost majoritari. Alţii pot figura pe listele invitaţiilor lansate, fără a fi dat vreodată curs acestor invitaţii.

În fine, cum totul are un început şi un sfârşit pe lume, limba rusă care era de un *"interes vital pentru renaşterea materială şi spirituală a României"*, *"limba lui Lenin şi Stalin"* (deşi a acestuia din urmă era gruzina) introdusă obligatoriu în şcoli prin grija noului Minister al Învăţământului şi a ARLUS-ului, prin gigantice eforturi şi cheltuieli, spune Victor Frunză de această dată (*Istoria stalinismului în România/ Humanitas 1990*), limba rusă deci, datorită reorientării politicii, îşi pierde subit importanţa primordială de până atunci.

Derusificarea culmineaza, în 1963, cu închiderea tuturor instituţiilor prosovietice: *Institutul Maxim Gorki, Muzeul Româno-Rus, Institutul Româno-Sovietic, Analele Româno-Sovietice, Revista Timpuri Noi.* Limba rusă devine facultativă în învăţământ şi numele de oraşe, străzi, cinematografe, instituţii sunt schimbate în nume româneşti.

Nici ARLUS nu putea avea o altă soartă.

Radu NEGRESCU-SUŢU

VALERIU STOICA UN NOU RADU CÂMPEANU

Urmare din pag.6

respectarea valorilor morale care au creat acest partid în perioada interbelică. Altfel, nu vor ajunge decât la distrugerea ideii de liberalism din România, care va însemna implicit întărirea stângii roşii.

PNL are nevoie în primul rând de intelectualii de valoare din cadrul partidului. În acest sens, demisia lui Nicolae Manolescu este o pierdere imensă. În schimb, liberalii au personalităţi marcante care pot face ca partidul să rămână unul moral. Un Alexandru Paleologu, un Constantin Bălăceanu, Stolnici, un Ştefan Radoff, un Dan Amedeu Lăzărescu, un Dinu Zamfirescu pot face ca PNL să nu devină o anexă a criptcomuniştilor zis capitalişti.

Va fi un câştig pentru democraţia românească, ca PNL să nu devieze spre stânga.

Al. POPESCU

NEGLIJAREA MEMORIEI

- Eseu trist despre uitare -

Radu DUNĂREANU

Încă mă întreb: a fost lovitura de palat din Decembrie 1989 şi eliminarea lui Ceauşescu, un succes? Răspunsul îl dau, ca să nu supăr pe nimeni, folosind o butadă legată de fostul premier chinez, Ciu En Lai. Este citată discuţia dintre el şi faimosul Henry Kissinger, care l-a întrebat pe Chinez dacă consideră Revoluţia Franceză şi căderea Bastiliei un succes. La care premierul chinez (de altfel om de mare cultură) a răspuns: e prea devreme ca să avem o opinie.

La scară istorică, cu mijloacele de informaţie pe care omenirea le avea atunci, s'ar putea ca să nu ne putem face o opinie corectă despre evenimente ce s'au terminat acum două sute de ani, ca să nu mai vorbim de contradicţiile iscate în legătură cu evenimente petrecute cu mii de ani în urmă.

Astăzi situaţia e complet schimbată. Ce s'a petrecut acum 11 ani s'a petrecut sub ochii noştri, evenimentele au fost filmate. Rezultatele de asemenea le avem la îndemână, zilnic prin massmedia suprainformată.

În plus avem un document de neegalat, pe care căderea Bastiliei nu poate să-l aibă: Memoria noastră. Citeam recent o frază a unui scriitor francez, mi se pare preluată dela unul german: *misiunea omului pe pământ este să-şi amintească...*

Am realizat că sunt unul dintre puţinii, din nefericire, obsedat de amintiri.

Prietenul meu de inimă, Aurelian, omul care a petrecut 12 ani în Gulagul Rusesc şi 6 în cel Românesc, total 18, îmi spunea odată într'unul din lagărele reseriste: 12 ani am trăit din planuri, acum trăiesc din amintiri. Acum îl înţeleg: deoarece planurile făcute despre o Ţară pentru care şi-a vărsat sângele nu s'a ridicat la înălţimea sacrificiului său şi a generaţiei sale. Ca să nu blameze poporul care nu merita un asemenea sacrificiu, a preferat să-şi depene amintirile sale tragice, repetate într'o carte care ar trebui să fie pe masa fiecărui tânăr de azi.

Misiunea mea a fost şi este să-mi amintesc... dar alţii?

Cum am mai scris şi altă dată, generaţia mea şi a celor de dinaintea mea a avut trei etape distincte: internat, cazarmă şi puşcărie.

Dacă nu suntem în stare să păstrăm memoria închisorilor noastre nedrepte, toate sacrificiile a câtorva generaţii sunt inutile. Cei care au profitat de teroarea adusă de către ocupaţia străină comunistă, fiii lui Cain, au tot interesul să amâne aflarea deschisă a adevărului şi încearcă să suprime memoria supravieţuitorilor.

Ce facem noi, supravieţuitorii? Din nefericire foarte puţin.

S'au scris câteva cărţi, s'au încercat ceva filmări documentare dar totul a rămas, cum se întâmplă la noi, la Români, neterminat.

Cu ani în urmă am scris în repetate rânduri că avem nevoie de un organism bine organizat, ca cel al lui Simon Wiesenthal dela Viena, care urmăreşte ad nauseam crimele făcute împotriva evreilor. Am fi putut lua exemplu dela Wiesenthal, dar nu am făcut-o.

În ceea ce scriem nu trebue să fim abstracţi, vorbind despre crimele comunismului. Acestea nu au fost înfăptuite de abstracţiuni ci de fiinţe antiumane, securişti şi activişti de partid, la toate nivelele, cu nume şi personalităţi concrete, verificabile.

Cineva, în ţară, a publicat o carte cu pretenţii de filosofie istorică, tratând mitologia comunismului ştiinţific. Autorul, cred că are cele mai bune intenţii de a-şi etala cunoştinţele sale învăţate la cursurile de socialism ştiinţific.

Dar nu de asta avem nevoie, ci de documente, nume şi date, de un dosar exhaustiv atât împotriva fostului aşa-zis partid comunist, ca entitate juridică, dar mai ales împotriva elementelor sale care au comis crimele la care noi am fost martori.

Un alt exemplu dela care putem învăţa ceva este cel al Armenilor.

Recent, un distins intelectual canadian de origine armeană, sublinia extrem de judicios că lumea vestică este extrem de sensibilă la cuvântul holocaust, dar în mod vădit ignoră multiplele cazuri de genocid din istoria recentă.

Conform legislaţiei atât române cât şi a celei recunoscute internaţional, crimele de genocid nu au perioadă de prescripţie.

Românii ar trebui să aibă iniţiativa şi să deschidă acţiuni juridice contra celor vinovaţi de genocid care, în fosta republică socialistă, a luat forme atât de diverse, încât dovezile sunt la îndemâna oricărui arhivar juridic.

Una din definiţiile cele mai acceptate ale genocidului este aceea de a ucide membrii unui anumit grup social identificabil. În România s'a comis genocid, în primul rând, contra naţiunii române în sine, contra intelectualilor, contra ţărănimii, contra Germanilor, a Evreilor (cei consideraţi sionişti) etc. Dovezi sunt din belşug, numai că neocomunismul a împiedicat şi împiedică cercetarea dovezilor. Iar timpul lucrează în favoarea celor vinovaţi.

Scrierile şi dovezile noastre din Exil nu sunt luate în seamă, iar supravieţuitorii din Ţară sunt obosiţi atât fizic cât şi psihic.

Peste toată tragedia de 50 de ani, a poporului român, se îngroaşă pătura uitării crimelor făcute de cei care sunt încă în viaţă şi, unii, încă la cârmele puterii.

Mă uit cu groază la poporul meu, pentru care Aurel Gulan şi alţii ca el au sacrificat cei mai buni ani ai vieţii lor şi constat că Românii au ajuns în stadiul tragic al unui popor fără memorie.

Aşa se explică recentul succes electoral, la nivel local, al neocomuniştilor lui Iliescu, Românii uitând că a fost mâna dreaptă a clanului ceauşist, că a furat aspiraţiile Ţării în Decembrie 1989 şi că a ruinat şi mai mult ţara în timpul celor şase ani de guvernare personală.

Aşa-zisa coaliţie democratică, împănată cu fel de fel de foşti comunişti revopsiţi democratic, a uitat şi ea promisiunile demagogice făcute la instaurarea ca preşedinte a unui alt fost secretar de partid, aşa că inflaţia a crescut cu 40%, privatizarea e mereu amânată datorită maşinaţiilor comuniste din umbră, şomajul s'a dublat, iar economia ţării s'a redus cu 3,2% în ultimul an.

Alegerile se apropie şi populaţia, complet lipsită de cea mai elementară memorie istorică va vota la întâmplare, dacă va vota, ţinând cont că la alegerile locale numai 40% din cei cu drept de vot au catadixit să vină la urne.

Românii uită că, în toată istoria lor însângerată, nimic nu le-a venit pe tavă, supravieţuirea naţională, independenţa, formarea statului unitar român, toate s'au cucerit cu greutate şi cu lupte îndârjite. Dar cine mai are azi grija memoriei istorice?

Aşa că poporul acesta fără memorie, se uită în gol şi aşteaptă ca NATO sau Piaţa Comună să aducă înflorirea economică mult visată. Dar, din nou deficitari la capitolul memoriei reale, uităm că din cele 31 de condiţii ce trebuesc implementate înainte de a fi consideraţi pentru Piaţa Comună Europeană, până acum s'au îndeplinit doar... cinci!

Între timp, datorită inconştienţei la scară naţională, comuniştii lui Iliescu se bucură de un sprijin de 43%, iar coaliţia democratică total distrofiată politic, conform sondajelor de opinie, ar cumula poate 17%.

Sunt extrem de trist, sunt deprimat că, ani de zile am scris, ca şi vorbirea profetului în pustiu, nu numai eu dar mulţi alţii ca mine, în Exil, despre necesitatea de a ne curăţi Ţara şi sufletul naţional de comunism şi de drojdia lăsată în urmă de acesta, ca şi cum ne-am curăţi casa de şobolani.

Şi apoi, cu sufletul şi casa curată, să începem a ne reconstrui viitorul întrerupt.

Din nefericire, un popor fără memorie nu va avea nici viitor.

AMNEZIA LA ROMÂNI

Fred NĂDĂBAN

Părem, noi, majoritatea Românilor, a fi binecuvântaţi cu o uluitoare capacitate de a uita, ceea ce ne asigură o şansă majoră de a ne repeta ororile istorice, ne protejează inclinaţia de a linge cu poftă mâna care ne-a pălmuit, sau pumnul care ne-a strivit rugăciunile pe buze - cum ar putea zice poetul Gâgă într'un moment de indigestie -, de a ne vindeca cu aparentă uşurinţă de traume, frustrări şi ranchiune, complexe de vinovăţie etc. Această virtute naţională se află pusă într'o lumină tragi-comică în acest ultim an al guvernării *"compradore"* de către sondajele de opinie şi de alegerile locale. Aparent absolviţi de toate păcatele, Iliescu şi PDSR devin, din ce în ce mai clar, favoriţii Românilor pentru alegerile parlamentare şi prezidenţiale din toamnă. Chiar mai uimitor, PD pare a fi reuşit performanţa de a se scutura de orice responsabilitate a unei guvernări dezastruoase şi urcă şi el spectaculos în sondaje.

Cu stângăcia (pentru a utiliza un eufemism) şi lipsa de graţie atât de caracteristice, ţăraniştii au reuşit şi ei *"performanţa"* inversă de a-şi atrage toate blestemele, tot disprețul şi lehamitea generate de aventuroasa noastră tranziţie, lăsându-l pe acest funest fât frumos post-insurecţional, Petre Roman, să zburde prin lume şi istorie, să-şi consolideze imaginea de patriot genial, permiţându-i strălucitului Băsescu să continue a-i bruftului şi a le trage picioare zdravene în funduri, lăsându-şi propriii şmecheri (recrutaţi de prin pcr) să terfelească ad libidum puţinul (şi atât de scump - plătitul) prestigiu moral restant. Probabil că, la modul neguros ce caracterizează *"clasa politică"* în totalitatea ei, toată adunătura de ipochimeni cumularzi şi-a dat seama că, deşi au reuşit să jefuiască şi să ruineze temeinic scumpa noastră patrie, de condus n'o ştiu şi, chiar dacă vor, n'o pot conduce: deci votăm toţi într'o veselă şi euforică unanimitate pentru integrare europeană cu orice preţ. Precocitatea demersului reduce naţia la condiţia de cerşetor internaţional; tot ea ar putea costa oricât în termeni de suferinţă umană, de traumă complexă adăugată celei acumulate în generaţiile precedente, de disperări şi umilinţe - nu contează, nu ei vor plăti nota; se mulţumesc să o prescrie, să o impună celor pe care baciul Silviu Brucan, înţeleptul naţiei, i-a considerat dintotdeauna *"stupid people"*.

Poate merită totuşi să oferim o cârjă memoriei Românilor, ca să nu-şi amintească exclusiv de fleg-ma demagogică a *"contractului cu România"*, de erorile şi potlogăriile, de ignoranţa şi stupiditatea, de gafele atâtor reprezentanţi ai actualei puteri: a fost precedată de alta/altele, admirabil, *"magistral"* înzestrate pentru câştigarea acestei istorice competiţii întru ale egoismului animalic, incompetenţei, imposturii, ignoranţei, nerușinării etc., etc. - care fac din România ţara cea mai jalnic, mai prost condusă din Europa.

Să recapitulăm deci:

D-lui Iliescu îi revin merite memorabile şi greu de contestat privind :

a) asasinarea cuplului Ceauşescu la adăpostul stăveziu al

b) sinistrei mascarade a teroriştilor, ambele ducând la

c) degradarea spectaculoasă, catastrofală, a imaginei Insurecţiei Române, redusă la o biată caricatură grotescă, însângerată de sacrificiul naivilor eroici. (Nu vă emoţionaţi, vă rog, de protestele scrâşnite ale D-lui Iliescu, care apreciază ca *"mârşave"* orice suspiciuni de crimă planificată şi executată în beneficiul conducerii Armatei, Securităţii şi eşalonului 2 al pcr. În ciuda permisivităţii suspecte a aşa-zisei *"justiţii române"*, domnia sa n'a reuşit niciodată să explice în ce fel s'au tras milioane de obuze şi cartuşe, s'au ucis vreo mie de oameni, s'au rănit alte mii, în *"lupta eroică a armatei şi a minunatului nostru tineret"* cu fantomele evanescente ale unor ipotetici teroriști, *"care trag din toate poziţiile"* - Brucan dixit!)

d) ruinarea fragilei economii naţionale prin practicarea susţinută a uriaşului ciubuc pre-electoral: săptămâna de lucru de cinci zile, returnarea celor vreo 40 de miliarde reprezentând participarea populaţiei zmulsă de Ceauşescu, la recapitalizarea industriei, salarii plătite fără muncă, mai ales unor segmente sociale utile în dezbaterea politică cu bâte şi rângi, introducerea unei retractilităţi speriate a oricăror potenţiali investitori, deschiderea largă a porţilor de tot felul pentru marea rechiniadă naţională, proces de proporţii homerice patronat părinteşte de Dl. Iliescu, proces prin care foştii comunişti urma să devină ultrademocraţii, ultracompetenţii "noştri" capitalişti multimiliardari;

e) emigrarea disperată a tinerilor, mai ales intelectuali, mai ales valoroşi, dintr'o ţară în care ura viscerală contra elitelor s'a comprimat în memorabilul slogan atât de agreat de FSN-ul încă neciopârţit *"Moarte Intelectualilor!"* (E adevărat că hemoragia valorilor caracterizează, cu scurte întreruperi, istoria noastră de 17 veacuri blestemate, dela etnogeneza noastră însăşi, care pare a fi fost echivalentul unui act de decapitare; dar cred că niciodată fenomenul n'a atins asemenea proporţii. E iarăşi adevărat că, după o scurtă pauză în '96-'97, a fost reluat şi continuă cu aceeaşi disperare, măsură elocventă a încă unei merituoase guvernări).

S'ar putea continua enumerarea, căci palmaresul fostului preşedinte este peste măsură de bogat; vrednic este de un al treilea mandat în care să ne uimească cu noi şi măreţe realizări. Dacă în 1991 nu ne puteam aştepta să profite, de dezmembrarea URSS şi să ordone *"Ostaşi, treceţi Prutul!"*, că doar nu e vreun Antonescu sau vreun Cecen zmucit, ci un fiuţ crescut cu drag la sânul maicii Rusia, acum putem spera, nu să reîntregim România, ci să refacem *"hotarele fireşti"* ale imperiului.

Să nu uităm nici de meritele excepţionale ale D-lui Petre Roman, ca să ştim de ce îl vom alege, dacă nu prezident, măcar preşedinte al viitorului senat, Domnia sa şi haita supercompetentă pe care o conduce de vreo zece ani au câştigat un număr de pariuri, de care unii uită, alţii îşi amintesc salivând. În 1990, a contribuit decisiv la câştigarea pariului cu Insurecţia sau Revoluţia Română prin deturnarea intenţiilor majorităţii celor ce au participat la ea. A câştigat pariul cu inteligenţa electoratului, pregătind şi servind, ca prim-ministru, marile ciubucuri pre-electorale menţionate mai sus, distrugând sistematic eventualele şanse de relansare a economiei. A câştigat, alături de Dl. Iliescu, pariul cu eroicnaiva Piaţă a Universităţii, dându-şi apoi toată lăudabila osteneală să-l câştige şi pe cel cu opinia publică internaţională prin *"justificarea"* stupidei, inutilei mineriade. În 1991 a câştigat şi ***marele pariu cu agricultura***, deschizând larg porţile jafului sălbatic şi îmbogăţirilor rapide pentru noua burghezie rapace, cu rădăcini aproape întotdeauna roşii. S'au câştigat şi semnificative, mari pariuri sectoriale, cum ar fi pariul cu flota română, cu oieritul şi lâna românească etc., etc. Se poate deja afirma fără riscuri că a câştigat spectaculos pariul cu CDR, reuşind performanţa de a-i transfera întreaga responsabilitate a erorilor prezentei guvernări, păstrându-şi toate meritele ei. Într'un cuvânt, Dl. Roman este un câştigător născut, e călare pe orice... şi oricine. Votaţi-l deci, Români, pe el şi partidul lui! Există îndreptăţite speranţe că va continua să câştige noi şi noi pariuri; dacă nu o va putea face în cadrul prezentei coaliţii pe cale să-şi dea obştescul sfârşit, o va face fără îndoială ca aliat, poate conducător, al foştilor d-sale amici de suflet din PDSR.

NU UITAŢI !
PLĂTIŢI
ABONAMENTUL
LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

NICIO VIEŢUITOARE NU SĂRUTĂ BÂTA CARE-O LOVEŞTE

Valeriu ARBORE

Ei, asta-i, ne-am procopsită! Alegerile administrative (locale) *"au corespuns aşteptărilor"* şi au confirmat pronosticurile; frontul stângist s'a situat, alături de absenteismul masiv, pe poziţia întâi în majoritatea judeţelor, localităţilor. Ele servesc drept barometru al scrutinului dela toamnă şi de termometru al stării de conştiinţă şi virtute a numeroşi concetăţeni. Lucru extrem de preocupant, ştiut fiind că doar nervertebraţii sunt dominaţi, exclusiv, de instincte, de interese îngust materiale. Victoria gauchiştilor e rezultatul unui aliaj de reflexe condiţionate, de presiuni, de discursuri populiste, de intoxicaţii psihologice. Dar ***hotărîtor a fost dezastrul socio-economic*** din ţară. Deşi deasupra stomacului, nu-i aşa?, se află inima (sentimentele) şi capul (raţiunea). Da', mă rog...

Iarăşi şi iarăşi revine în actualitate axioma formulată în perioada antebelică de un mare director de conştiinţă. Parafrazăm: dacă voim viaţă (mai bună) şi onoare pentru Neamul nostru, milioanele (capricioase şi nestabile în păreri şi idei) de Români trebue atrase să urmeze linia destinului naţional şi al legilor divine. Nerespectând această regulă naturală de trăire în duh şi adevăr, ele merg către o moarte aproape sigură. Căci mai presus de *"majorităţile"* laşe şi *"cumînţi"* şi de elite se află Dumnezeu!

Aşadar, o trecere în ecuaţie a celor care dau, umilitor, cu stângul în dreptul, dispuşi să lingă bâta ce odinioară i-a lovit, nu strică la casa omului. Pentru a nu se trage concluzii false, avertizăm cititorul, că tendinţa de generalizare nu intră în intenţia noastră.

De partea *"ciocoilor roşii"*, cum i-a numit Aron Cotruş, se găsesc, bunăoară, destui ţărani. Deşi li s'au restituit, într'o considerabilă măsură, pământurile, ei tânjesc după *"colectivă"*: spiritul de gloată (turmă) încă atotîmpărăţeşte, în nesimţitoare tovărăşie cu specula de produse agroalimentare practicată, în răstimpuri, prin pieţe orăşeneşti, vizavi de cei *"care nu prăşesc ca noi pe arşiţă şi zloată!"*. Bieţii muncitori/şomeri, analfabetizaţi (atenţie corectura: NU alfabetizaţi!) - ceea ce poate însemna inculţi, necivilizaţi, nereeducabili - de regimul totalitarist, ce se scâncesc mereu: *"mai bine era sub comuniştii"* (când ei furnizau cadre-de-nădejde ale aparatului politico-administrativ şi ***represiv***), sunt azi *"fruntea"* gălăgioşilor antidemocraţi. În acopaniament hârşâit al cântecelor obscene de beţivi şi puturoşi. Îi întrece pe alocuri tonul veşnic văicăreţ, în delir de grandomanie ori persecuţie, al unei anumite (masive) categorii de pensionari. Unii vor strâmba din nas, vor spune că *înjurăm"* pe fieştecine. Cum însă nu avem complexe în materie, iată, vă propun să ne amintim: deloc puţini plângăreţi sexagenari, septuagenari, octogenari (care pot avea, totuşi, ca sprijin, în ultimă analiză, şi pe copiii, nepoţii etc., lor; educaţi ***umanistic*** doară de dânşii...), au ***colaborat*** fără nuanţe şi fără o minimă demnitate cu ocupantul sovietic şi cu dictatura proletariatului băştinaş. Cine îl iubesc pe Stalin, pe Dej, pe Ceauşescu? Cică, explică unii, *"pentru a supravieţui"*. Justificare ce poate părea comică, de n'ar fi tragică! Aidoma foştilor activişti-de-partid şi securişti-de-stat, acuma, nemaiavând pâniea şi cuţitul, dumnealor se simt neîndreptăţiţi şi acuză, ca o nemărginită ţoapă, Puterea actuală de toate păcatele (relele). Dar funcţionarii, preoţii, cadrele didactice, alţi vajnici educatori ateocomunişti? Repetăm, nu toţi, însă o mulţime defel neglijabilă dintre ei, în schimbul câtorva profituri şi al arginţilor trădării şi ai apostaziei, s'au prins (într'o veselie) în sârba târfei roşii, alături de hingheri şi codoşi jegoşi. Şi mai îngrijorător este atitudinea numeroşilor scriitori şi artişti oportunişti, materialişti, egoişti ieri şi-au vândut sufetul şi pana, punându-se în slujba întunericului comunist, în prezent se ascund în turnul de fildeş. NU la înălţime, ci în pivniţa lui. De aceea nu-i de mirare că, întrucât adulţii şi vârstnicii de astăzi au crescut şi trăit în mediul străin de valorile naţionale şi creştine, democraţia pentru tineri presupune abandon şcolar, indisciplină, lene, droguri, fumat, bătăi, violuri, furturi, satanism, inexistenţa idealurilor, imoralitate, limbaj suburban, individualism neînfrânt, convingeri (oare?) chipuruile *"libercugetătoare"*, bani, bani şi iar bani...

Să nu cedăm nici măcar în inconştient asaltului "sufragan" stângist! Vorba unui ***indezirabil*** scriitor din exil, redutabil denunţător al laşităţii naţionale: istoria e făurită ***şi cu*** masele (uneori în folosul, alteori în dauna lor) şi ***fără*** participarea maselor (adesea nu împotriva intereselor lor). Vreau, nu vreau marxiştii contemporani ori ultrademocraţi dela cumpăna mileniilor, ***evenimentele*** au fost declanşate, conduse de oameni de ideal, de cuvânt şi de acţiune. Cum susţinea Pan M. Vizirescu în evocarea consacrată cândva scriitorului şi medicului fără'de argenţi Vasile Voiculescu, *"omul de autentic talent e unul şi acelaşi, fie că-l priveşti prin prisma existenţei lui pământeşti, fie prin a realizărilor sale. El reprezintă o distincţie înaltă a caracterului moral-spiritual şi o competenţă cu totul superioară, ceea ce de altfel şi condiţionează valoarea personalităţii şi activităţii lui"*. Nu totdeauna şi pretutindeni aleşii norodului (ai grosului populaţiei) au fost buni şi înţelepţi. După cum smiorcăiala şi datul vinei pe altul (niciodată pe sine!), prin rostogoliri într'o veritabilă cascadă de condamnări şi procese de intenţii, seamănă cu osârdia vulpei ce se străduie să evidenţieze improductivitatea neatinsei aguride. Si-atunci, ce *"interesuri"* mai are electoratul dea desface sarmaua politicească? NINICA !

Să nu se creadă că am susţine nu-ş'ce autoritarism. Dar, pentru Dumnezeu, chiar nu ne dăm seama că în spatele deşănţatului liberalism modern din unele state *"civilizate"* stau interese de dezagregare, prin mijlocirea pluripartidismului *"sans rivages"*, şi de amalgamare prin corupţie a societăţii? Să fie atât de inactual să munceşti disciplinat, cinstit, altruist, să aperi tradiţiile ethosului naţional şi credinţa creştinească? Să fim aproape toţi terorizaţi de spaima mondializării forţate? Să adulmecăm numai smârcul şi putrefacţia importate deaiurea. Vai, nouă! Ca să trăim într'o realitate drogată, de suferinţe, nevoi şi evaziune, de contemplare prelungă a buricului ca în doctrina Zen pentru aflarea cărui adevăr!

O naţiune, e verificabil, ***nu se poate maturiza peste noapte.*** Nici la ordin sau *"recomandare"*. Şi nici chiar într'o singură generaţie. *"Nu poţi deveni fluture, dacă nu ai fost mai întâi crisalidă"*, afirma Antoine de Saint-Exupéry. Cu minciuni menite să ulcereze fiinţa permanentă a Neamului, să denatureze valenţele spirituale şi materiale ale poporului, şi'n absenţa efortului educativ, de formare şi re-formare a candidaţilor şi votanţilor, de creare a elitelor Neamului, o bătălie politică e practic un non-sens.

-CABALA-
după Şafran

Rabinul Alexandru Şafran, născut la Bacău în România (1910), a fost recunoscut pe plan mondial ca o somitate în ştiinţele talmudice. Fostul rabin al României şi apoi al Genevei se distinge ca un erudit strălucit şi temeinic. Lăsând la o parte orgoliul etnic, dus uneori până la exacerbare, Bezalel Ze-ev Şafran, beneficiază în ultima vreme de publicarea în ţara noastră a cărţii sale *"CABALA"*, apărută în editura Univers Enciclopedic. Un izvor pentru intelectualii avizi de cunoştinţe altădată interzise, pentru teologi şi chiar diletanţi. Cartea circulă în bibliotecile mari şi mici, în anticariate, în librării, pătrunzând în scopuri ştiinţifice ori curiozitate, sau din snobism în casele multora. Informaţia e abundentă, citez: *"Moise a primit <Kibel>* termen din care derivă Cabala (învăţatura, Tora, Legea), *pe muntele Sinai"*. Dar, ne explică bătrânul maestru, Cabala este mult mai veche decât revelaţia sinaitică. Ea datează din vremuri preistorice. Ar părea ireverenţios să-l contrazicem, însă orice orientare de valoare poate demonstra că ideea de monoteism a apărut la unele popoare asiatice străvechi cu mult mai devreme decât la Ebraici. Lectura te pasionează şi te intrigă în acelaşi moment. La pag.49 eruditul rabin se întreabă în stilul său singular şi ocrotitor: *"Ce soartă a avut Tora scrisă la samariteni şi seducei după ivirea creştinismului Aceşti sectari conformişti s'au menţinut la o interpretare literară a Legii şi au respins interpretarea fariseilor pe care i-au combătut cu înverşunare"*. Incomode reflecţii apar şi la pag.50, unde apar de 11 ori cuvintele şi sintagmele cu*"Israel": "graţie lui Israel", "Eternitatea lui Israel". Destinul lui Israel", "opera exclusivă a lui Israel", "copiii lui Israel"*... Quod erat demonstrandum !

Comparaţiile se strecoară insidios în cascade şi criteriul etnic devine un stăvilar în calea raţiunii: *"Israel este Adam", "buricul lumii", "ajută omenirea să se îndrepte", "Israel e mântuit de Dumnezeu cu mântuirea generală", "orice om va deveni un Israel"; "Israel a primit într'însul locuinţa lui Dumnezeu"* etc., etc. (pag.324 şi altele). Consideraţiile eruditului rabin dela pag.338 asupra luminii sunt cel puţin stranii şi omul Şafran se întrece pe sine însuşi în sofisme de înaltă ştachetă ebraică: *"La origini, Natura şi Tora se identifică într'un punct care e lumina"* . Ceva mai încolo, preluând principiile masculin şi femenin din filosofia antică hindusă şi chineză (Ing şi Iang), autorul descoperă că: *"principiul bisexualităţii este cel pe care se întemeiază... Cabala. Că materia se identifică cu spiritul, după formula - materie-antimaterie"* etc.

E frumos şi interesant, dar astea le-am mai auzit şi în altă parte. Aserţiunile Cabalei după moş Şafran, la pagina 241 zău că sunt incitante şi cu rezonanţe din *"Faust"* ;*"Pentru omul Cabalei, Dumnezeu se afla dincolo de orice demonstraţie matematică. Nimic nu l-ar putea sili să existe"*. Şi culmea, preludiul celor de mai sus era dat de un citat din Karl Iaspers (vezi pag.240):*"Un Dumnezeu dovedit nu este un Dumnezeu; el ar fi un lucru în lume"*. Niciodată, comentează rabinul, nu va exista o dovadă perfectă a existenţei lui Dumnezeu.

Fără să vrei te laşi cuprins de meditaţia cuminte, că*"ceea ce este sublim în Cabală, rămâne sublim, noi o luăm după cum ni se adresează..."*

Ajunşi la sfârşit, nu putem decât să facem încheierea cu câteva rânduri sugestive şi moralizatoare din întâia epistolă soborniceasca a lui Ioan (1:8): *"Dacă zicem că n'avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi"*.

AMIN

Nicolae RĂGAN

Instantanee

ÎNTOARCEREA LA NEAM ŞI ŢARĂ

T.B.ŞUŢEANU

Ultima Duminică a toridului Iulie s'a încheiat cu un eveniment cultural artistic de mare satisfacţie naţională: spectacolul *show* al marelui rapsod popular Tudor Gheorghe, prezentat pe scena improvizată pe promontoriul dela Mangalia, transmis în toată ţara de către televiziunea naţională TVR 1.

Cunoscut prin apariţiile sale, în spectacolele propagantistice gălăgioase ale cenaclului *Flacăra* din anii dictaturii comuniste, care a încurajat *"noul folclor popular"*, (utilizând chiar texte contrafăcute ale poetului marxist), după o absenţă notabilă (şi firească) din viaţa publică, Tudor Gheorghe ni s'a înfăţişat acum ca un mare om de artă care a trecut prin purgatoriul conştiinţei naţionale, eliberat de zgura cu care i-a fost acoperită imaginea prin intrarea vremelnică în aparatul de propagandă al statului socialist. După cum ni s'a arătat - şi prin cele ce a spus despre cântecul popular - ne-a dovedit că a înţeles că locul lui este numai lângă neamul neam, şi ţara ţară, acolo unde se află fiinţa noastră naţională autentică din care se trage şi în care îşi are pentru totdeauna locul. Trecând prin mica relicvă a viziunii sale trecute (cu aserţiunea populistă a *"întoarcerii"* noastre spre bordeie - adică spre sărăcie şi înapoiere), marele actor interpret ne-a dovedit că şi-a pus în mod sincer harul dat dela Dumnezeu în slujba adevăratei noastre simţiri naţionale exprimată prin ziceri de snoave populare (sau soresciene) dar mai ales prin nesfârşita suită de cântece de un romănesc copleşitor, cântece populare care au făcut deliciul anilor '30, după cum singur ne-a spus-o, ani în care România a cunoscut cea mai mare înflorire economică, atunci când democraţia şi libertatea reală de creaţie i-a dat ţării denumirea de *"grânar al Europei"*. După 50 de ani de *"uitare"* am reascultat cu sufletul la gură cântecele care au dominat spaţiul etnofolcloric oltean şi mai ales cel muntean*"Marine, la nunta ta, "Pelin beau, pelin mânânc", "Foaie verde firu ierbii", "Lino, Leano, "Bordeiaş", "De n'ar fi ochi şi sprâncene"* şi mai ales celebrul *"Fusul"* într'o interpretare de excepţie. N'am putut nota întregul noian de cântece, fiind copleşit de atmosfera anului în care am venit pe lume legânat de glasul mamei care-mi cânta tocmai aceste cântece.

Spectacolul marelui interpret m'a cufundat din nou în lumea satului cum poate numai în cărţile mele o să mai fie. Când pe scenă au fost aduşi invitaţii marelui interpret, mi-am dat seama încăodată că *"tot ce-i românesc nu piere"*. Aparitia bubuitoare a micului grup*"Etnos"*, formată din trei Romăncuţe dela Chişinău - o solistă vocală, o violonistă şi o interpretă - acompaniament la cobză, m'a săltat de pe scaun şi-am zis că ***Basarabia-i a noastră dintotdeauna şi pentru totdeauna*** , pentrucă are exact ce avem cu toţii, simţire românească redată magistral aici de trei interprete de nivelul absolut. Regret că nu am reţinut numele solistelor care au adus fineţea şi ritmurile muzicii populare din Transilvania şi Banat, dar n'am putut trece cu uitarea şi să nu admir pe cele trei mari interprete ale cântecului nostru popular autentic, (care - prin desele lor apariţii - au dat şi ele legitimitate perioadei ceauşiste) Maria Ciobanu, Elena Roizen şi Daniela Condurache, expresii de vârf ale melosului popular din zonele tradiţionale Oltenia, Dobrogea şi Moldova. Şi ele ni s'au prezentat purificate.

Acest spectacol m'a întors la neam şi ţară din acea vreme când proprietatea şi personalitatea erau la mare preţ, când spiritul gospodăresc a născut satele şi oraşele de azi, când competenţa şi hărnicia au creat marile întreprinderi industriale ale lui Malaxa, Auschnit, Mociornita, Guban, morile şi fabricile lui Carabelea Asan şi Gagel, marile magazine Pop şi Bunescu, Sora şi Lafayette, băncile *"Albina", "Marmoroshbank"* şi *"Creditul minier"* cu ajutorul cărora au apărut pe ogoarele ţării tractoarele *"Lanz Buldog"* care au luat locul plugului cu boi, cu ajutorul cărora s'au realizat producţiile agricole uriaşe ale fermelor boiereşti, (celebrele moşii atât de hulite de marxiştii iliescieni şi azi) care au făcut posibile, atunci, marile creaţii în domeniul ştiinţei, tehnologiei şi mai ales al artei. Atunci, s'au născut capodoperele semnate de Liviu Rebreanu, Cezar Petrescu, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Octavian Goga, atunci s'au remarcat Mircea Eliade, Cioran, Noica, Eugen Ionescu, atunci ne-au adus pe lume opera lui Eugen Lovinescu şi George Călinescu, când marii Români Maniu, Mihalache şi Brătienii erau în deplinătatea minţilor lor sclipitoare, urcând ţara la nivelul de atunci al Europei.

Iată ce forţă de întoarcere la noi înşine a putut să aibă un spectacol de mare simţire naţională, zis cu atâta dăruire la malul mării, în faţa a mii de spectatori şi milioane de telespectatori.

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL

Anul 2000 - Anul Eminescu

SPIRITUALITATE ROMÂNEASCĂ ÎN OPERA LUI MIHAI EMINESCU

——Doru MUNTEANU——

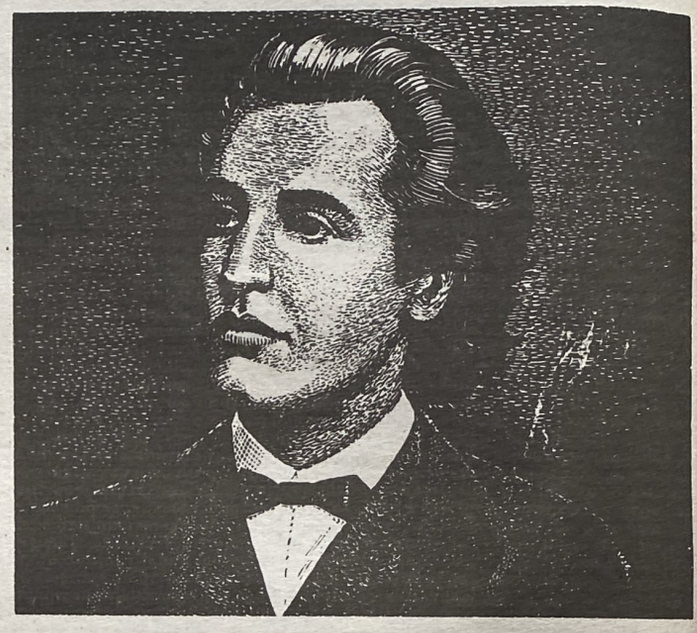

Acum vreo 20 ani, regretatul poet Marin Sorescu spunea metaforic:

"Eminescu n'a existat. A existat doar o ţară cu munţi şi câmpii, cu dealuri şi văi, cu ape şi râuri, cu Ştefan şi Mihai, cu bărbaţi şi femei, cu bătrâni şi copii - şi pentrucă toate acestea trebuia să poarte un nume - li s'a spus Eminescu".

Tot în acea vreme, publicul românesc lua cu asalt sălile de spectacol ca să vadă şi să asculte pe Hamletul scenei româneşti şi pe regele neîncoronat al pianului, într'un recital extraordinar de poezie şi muzică. Fericita înrudire sufletească şi artistică dintre Ion Caramitru şi Dan Grigore clădea arhitectura unui spectacol uluitor.

Tot atunci, o actriţă ce avea să devină doamna teatrului românesc, poate artista cu cea mai mare încărcătură de firesc, într'o aparentă fragilitate, Valeria Seciu, recita inimitabil poezie.

Şi l-am lăsat la urmă pe vechiul meu coleg dela liceul Mihai Viteazul din Turda, Ovidiu Iuliu Moldovan, care ne propunea, împreună cu excepţionalul clarinetist Aurelian Octav Popa, un alt spectacol năucitor de poezie.

Numitorul comun al tuturor era EMINESCU, poezia sa. Românii, cu toată opresiunea, se simţeau liberi şi înalţi în demnitate şi sentimente, ascultând şi rememorând versurile lui Eminescu. Erau momente, pe care biografiile noastre trecătoare le consemnau şi le aşezau în taina de suflet, alături de lucrurile nepieritoare.

Poate vă întrebaţi de ce? Răspunsul e simplu: nimic nu-i poate aduna laolaltă pe Românii decât un moment de autentică spiritualitate.

Ori, spiritualitatea românească se subsumează şi se exprimă în modul cel mai autentic cu putinţă prin Eminescu.

Şi aşa cum spunea Sorescu, poate că toate acestea trebuiau să poarte un nume, ca o matrice de trăire şi simţire românească, li s'a spus: Eminescu.

Astăzi, la 150 de ani dela naşterea sa, departe de casă, am acelaşi sentiment că spiritualitatea românească se cristalizează firesc, se adună într'un ghioc, într'un moment superb, graţie gazdelor noastre, în jurul aceluiaşi nume, aceleiaşi valori naţionale cu rezonanţă universală: EMINESCU.

De ce?

Pentrucă spiritul naţional, spiritualitatea românească este cel mai bine exprimată prin opera sa.

Eminescu, fără a spune lucruri gratuite, e geniul spiritului românesc în acţiune, e chintesenţa spiritualităţii noastre, e valoarea care înglobează ceea ce suntem, ceea ce ne diferenţiază de alţii, e numele propriu al culturii române.

Vreau să mulţumesc organizatorilor, în special D-lui George Bălaşu, pentru ceea ce fac, pentru prinosul de suflet pe care l-au investit într'un asemenea moment, mai ales că există voci, şi o spun cu părere de rău, care vin să strice sfinţenia.

Delatorii lui Eminescu au existat dintotdeauna şi vor exista, aşa cum răul există şi poate că e bine aşa, ca să putem esenţializa mai uşor binele şi frumosul, prin comparaţie. Dacă există câţiva năzbâtioşi, care au pus mâna pe târnăcoape şi vor să dărâme soclurile spiritualităţii româneşti, înseamnă că Eminescu a avut dreptate când a profeţit că va veni vremea epigonilor sterili, care în lipsa unei coştrucţii, vor pune dinamită la baza catedralei spiritualităţii româneşti. Dar să-i iertăm, că nu ştiu, Doamne, ce fac şi să-i luăm sub beneficiu de inventar, pentrucă vulpea când nu ajunge la struguri, zice că sunt prea acri.

Spuneam că opera lui Eminescu încorporează şi exprimă cel mai bine şi mai autentic spiritualitatea românească. Deci? Ce înseamnă Eminescu pentru noi? Esenţa spiritului românesc propulsat în universalitate. Prin el, spiritul naţional se raportează şi se decantează, e măsura noastră culturală.

Ce e spiritualitatea? - este noţiunea care defineşte, care caracterizează o colectivitate umană, un popor sub aspectele vieţii sale spirituale, culturale.

Vă propun să identificăm împreună elementele caracteristice ale poporului român, aşa cum sunt ele valorificate în opera lui Eminescu.

Ethosul şi eposul popular fac parte din noi, din fiecare Român. Noi ne-am născut şi am crescut în basme şi poveşti şi toată înţelepciunea şi sentinţa morală le-am exersat şi le-am desprins din extraordinarele balade, doine şi cântece. Eminescu recunoaşte acest lucru: *"Trecut-au anii ca nouri lungi pe şesuri / Şi niciodată n'or să vină iară, / Căci nu mă'ncântă azi cum mă'ncântară / Poveşti şi doine, ghicitori, eresuri / Ce fruntea de copil o'nseninară, / Abia'nţelese, pline de'nţelesuri."*

Folclorul românesc a promovat în cultura română o bogăţie de specii şi teme care au adăpat fructuos creaţia cultă. Poate, nici o altă cultură în lume nu are o asemenea diversitate, aproape luxuriantă, de producţii populare, care dela acea *"Mioriţă"*, în peste 1.000 de variante, voia să exprime sufletul unui popor.

"Dorul" şi *"doina"* sau *"hora"* - intraductibile în altă limbă, sunt specific româneşti, nu numai în terminologie, dar în starea de fapt pe care o exprimă. Sufletul Românului e dispus spre reverie, spre visare şi poate de aici, felul nostru de a fi, de a spune cu nonşalanţă şi fără grabă că *"mai e vreme"* sau *"n'a venit vremea"* şi că toate se petrec într'un anumit fel *"la noi"*. Atenţie la această sintagmă *"la noi"*, pe care dela Eminescu, marile spirite au adoptat-o ca loc de fiinţă şi pe care Goga a ridicat-o la nivel de simbol. *"La noi"* înseamnă acasă, cu tot ce avem, cu spiritul nostru, e pluralul nostru colectiv dulce/amar care ne identifică.

Reveria, aducerea aminte, rememorarea faptelor dintâi, dinaintea noastră, gustul pentru istorie, întoarcerea la istorie - este un mod propriu de a fi al Românului, este specific unui popor vechi, cu o istorie îndelungată. Românul ca şi Eminescu, nu poate trăi în afara istoriei, pentrucă are conştiinţa fiinţei istorice.

Poate, s'ar putea să ne spună unii, că mereu cu un ochi spre trecut, vom face mai puţini paşi înainte, dar asta este natura noastră, aşa suntem construiţi şi aşa funcţionăm, ori Eminescu a înţeles mai repede că trebue să scrutăm istoria,să ne cunoaştem înaintaşii, să preţuim valorile verificate în timp, să învăţăm din trecut.

Intr'o alăturare, deloc forţată, Nae Ionescu spunea că a fi Român e o stare organică. Naţiunea nu este un instrument politic, ci unul cultural. Ea nu e o mărturisire de credinţă, ci o stare de fapt, e, dacă vreţi, ca o analiză de sânge.

Şi atunci, să ne însuşim ce zicea regretatul I.D. Sârbu: *"eu sunt european (universal) cu limba de predare română"* şi un asemenea idee a profesat Eminescu în scrisul său, şi această atitudine face parte din caracteristica spiritualităţii româneşti.

Eminescu a înţeles cel dintâi sentimentul românesc al fiinţei (dezaprobat mai târziu de Noica) ce se identifică prin ceea ce înseamnă suflet românesc, spiritualitatea sufletului acestor oameni. Poate în puţine limbi această sintagmă, această alăturare de cuvinte, să sune atât de bine, atât de firesc - suflet românesc.

De aici vine şi legătura Românului cu dumnezeirea. Credinţa în Dumnezeu, religia noastră care e denumită *"lege strămoşească"* şi nu e o dogmă impusă, învăţată. Noi neam născut creştini, odată cu apostolul Andrei, cel dintâi chemat. La noi, în anii aceia de demult, n'a existat nici o rezistenţă la încreştinare şi nici prigoană anticreştină, pentrucă sufletul Românului şi-a însuşit religia ca pe un mod de a-şi trăi viaţa.

Anul trecut la Washington, la un festival de tradiţii, la o discuţie liberă sute de oameni de mai multe religii şi secte, am ascultat uimit răspunsul unei tinere măicuţe, care construieşte o mânăstire la Cârţişoara şi care îi spunea unui episcop catolic: *"cu toată smerenia spun, părinte, că deosebirea dintre noi este următoarea: pe când Dvs. sunteţi practicanţi, noi suntem trăitori de religie".*

Din această relaţie cu Dumnezeu, cu divinitatea, s'a plămădit sufletul Românului, conştient de trecerea lui prin lume, iar *"Luceafărul"*, în afara problemei geniului, reliefează efemeritatea fiinţei umane, aşa cum o conştientizează fiecare Român, chiar dacă, din acelaşi raport cu timpul, Blaga spunea că *"veşnicia s'a născut la sat"*, iar sufletul Românului e aidoma spaţiului mioritic, cu alternanţa dintre deal şi vale, cu suişuri şi coborâşuri, cu înălţări şi căderi, cu realizări şi eşecuri, pentrucă nimic din ce e omenesc nu ne e străin.

Marile întrebări existenţiale pe care şi le pune fiinţa: a fi sau a nu fi, ce suntem în raport cu universul, cu creaţia, cu dumnezeirea, Eminescu le ilustrează admirabil şi nu numai în *"Luceafărul"* şi pot spune că nu există la nici un poet romantic o asemenea desfăşurare de *"argumentaţie filosofică"*. Poate Kepler şi încă vreo câţiva ştiau la ora aceea care e distanţa dela pământ la lună, dar Eminescu a exprimat-o metaforic: *La steaua care a strălucit / E-o cale-atât de lungă, / Că mii de ani i-a trebuit / Luminii ca s'ajungă.*

In poezia lui Eminescu, ca şi în simbolistica românească, soarele, luna, stelele, luceferii sunt motive des întâlnite, folosite şi în limbaj şi în concepţia de a vedea lumea, viaţa. Elementele cosmice fac parte din natura înconjurătoare, la fel ca şi codrul, câmpia, teiul, gorunul, râurile = universul nostru, foarte apropiat; în el consemnează toate trăirile naturii şi natura reverberează la neliniştile lui.

Ar fi multe elemente care se subsumează spiritualităţii româneşti şi eminesciene. Să mai adăugăm doar unul: limba, care s'a încăpăţânat să trăiască şi să reziste ca o insulă într'o lume slavă. Eminescu a fost primul poet modern care a ridicat limba română la nivelul perfecţiunii, conştient că *"limba e întâiu poem al unui neam"* şi că *"Românul s'a născut poet"*. Poate sunt cele mai frumoase lucruri despre limba în care vorbim şi care păstrează în sine, în logos, spiritualitatea unui popor. Faptul că în poezia eminesciană, frecvenţa cuvintelor de origine latină de 90% e confirmarea pentru care s'au zbătut atâţia latinişti. Limba e spirit în faptă, e materializarea în cuvânt a geniului. Nu vreau să fac apologia Românului şi a românismului că ar fi indecent şi nelalocul ei, dar trebue să constat că în structura acestei fiinţe româneşti, poezia stă ca la ea acasă, dovadă e uimitoarea creaţie populară orală.

Am lansat acum câteva zile, aici, o carte, *"Scrisori din America"*, ce însumează scrisori ale Românilor americani şi am spus atunci: ce l-o fi apucat pe Ion, Vasile ori Gheorghe să le scrie celor de acasă în versuri? La această întrebare nu poate răspunde decât sufletul românesc. Mai mult: cum aceşti Români, cu câteva clase au purtat în minte versurile lui Coşbuc, Goga, Alecsandri sau Eminescu pentru a se inspira din ele? Înseamnă că în conştiinţa lor asemenea valori intraseră pe uşa din faţă şi le asimilaseră ca pe un bun propriu, înseamnă că Eminescu avea dreptate: poezia e proprie sufletului Românului.

De ce e mereu actual Eminescu? De ce putem spune că e contemporanul nostru? Poate că prin tot ce a scris a fost *"preot deşteptării noastre şi semnelor vremii profet"*. Vizionarul extraordinar avea statura morală şi înţelepciunea să vadă dincolo de timpul său, iar logosul său era încărcat de adevăr şi substanţă, iar adevărul n'are vârstă. Poate umbla cu capul spart. Dar adevărul nu e bun sau rău, frumos sau urît, profitabil sau nu, e numai adevăr.

Eminescu pune în mişcare, în stare de lucrare o naţie, un popor, pentrucă el face parte din *"poeta vates"*, dintre personalităţile profetice care mişcă oamenii, conştiinţele şi, prozaic, dacă vreţi, Eminescu a fost director de conştiinţă naţională.

Să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului şi geniului locul care i se cuvine. Dacă am pune întrebarea unor oameni simpli sau şcolari, cum să identifice geniul, ne-ar răspunde: Blaga a fost uriaş, Arghezi - extraordinar, Goga - formidabil, Rebreanu - un colos. Şi Eminescu? Un geniu.. Aceasta este deosebirea pe care o poate face oricine prin comparaţie, fără efort.

Dr. Ioan Nica dela Iaşi, în teza sa de doctorat *"Psihosomatica geniului la Eminescu"* argumentează solid acest lucru şi spune că geniul e o manifestare anormală a normalului, ceva care scapă regulii, care calcă pe teritoriul fragil, pe lama subţire a unei demarcaţii, unde se poate eşua sau ajunge la sublim. Eminescu se sustrage convenţiei, pentrucă este un adevărat nepereche, are unicitate, nu poate fi imitat şi copiat şi dacă vreţi să faceţi demonstraţii, murmuraţi fără cuvinte, ca într'o incantaţie versuri eminesciene. Melodia, ritmul, metrica se impun singure şi ceilalţi vor recunoaşte singuri poezia inconfundabilă a Eminescului.

Mă întreb, ce-am fi fost noi, astăzi, fără Eminescu?

- cu siguranţă mult mai orfani de frumuseţe şi adevăr;

- am fi vorbit poate aceeaşi limbă, dar mult mai săracă;

- am fi fost nişte elevi, lipsiţi de adevăratul dascăl de limbă şi cuget românesc;

- şi chiar şi sfinţii noştri s'ar fi simţit mai singuri, pentrucă el este unul dintre sfinţii români, prin risipa de suflet pe care a făcut-o pentru neamul său;

Încă odată, vă mulţumesc că ne-aţi prilejuit tuturor un moment, în care putem să-i sărutăm mâna bădiei Mihai, dreapta binecuvântătoare pentru cultura română şi pentrucă, aşa cum spunea Sorescu, toate ale noastre trebue să poarte un nume şi le-am spus Eminescu.

Şi noi, astăzi, la acest ceas de înaltă simţire românească, ne-am simţit un pic Eminescu.

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

Am în vedere ***"O contribuție la istoria exilului românesc"***, volumul I, apărut recent sub egida unei prestigioase case de presă bucureștene (Editura *Vremea*, 1999, 464 p.). Volumul a fost lansat la 19 Ianuarie a.c., la Muzeul Național de Istorie din București, în fața unei numeroase și pretențioase asistențe, lucrarea beneficiind de recomandările unor istorici - Florin Constantiniu, membru corespondent al Academiei Românie, prof. univ. dr. V.F. Dobrinescu și semnatarul acestor rânduri. A vorbit, bineînțeles, autorul, Dl. **Aurel Sergiu Marinescu**, sosit anume din Statele Unite pentru evenimentul editorial de referință. Autorul, jurist de profesie și, în deceniile din urmă, jurnalist, este un cunoscut luptător anticomunist, arestat și condamnat la moarte la un moment dat, pentru ca, la un timp după eliberarea din închisoare, să se stabilească la New York City, unde locuiește și în prezent. Este un cunoscut și apreciat colaborator al ziarelor și revistelor românești publicate peste Ocean, iar, în urmă cu câțiva ani, s'a impus atenției cititorilor din țară cu trilogia memorialistică ***Prizonier în propria țară***. Sunt reconstituiți, cu minuție și talent, cu deosebită forță sugestivă, anii *"universităților"* lui Aurel Sergiu Marinescu prin gulagul anilor '40-'60, în paralel fiind prezentată și analizată situația României ajunsă în postura de veritabilă colonie a Kremlinului roșu. Sunt atâtea dovezi ce atestă că Aurel Sergiu Marinescu a devenit și un împătimit al istoriei, articolele sale și, cu deosebire, această *Contribuție la istoria exilului românesc* impunându-l între slujitorii muzei Clio. Nu am în vedere doar faptul că prezenta *Contribuție...* se constituie în cea dintâi sinteză realizată pe marginea subiectului abordat, ci calitățile ei indubitabile, în primul rând obiectivitatea și cursivitatea contemporană. Ceea ce nu constituie nici cum o surpriză, cunoscut fiind că Aurel Sergiu Marinescu este fericitul posesor al unei neprețuite biblioteci și al unei vaste arhive cuprinzând materiale inedite de excepție privind exilul românesc anticomunist pe meleagurile SUA și Canadei. De altfel, autorul însuși, în amplul ***Cuvânt înainte***, îl provoacă pe cititor, avertizându-l: *"...Prezenta lucrare ar fi arătat altfel, dacă nu aș fi avut posibilitatea de a intra în posesia întregii arhive a Comitetului Național Român (Vișoianu) din Statele Unite, precum și a arhivei Adunării Națiunilor Europene Captive (Secția România). Aceste arhive s'au aflat în posesia ultimului secretar, Dl. Ion Stere. După decesul soțului, D-na Suzana Stere a avut deosebita amabilitate și încredere de a-mi încredința toată această arhivă"*. Autorul a efectuat, de asemenea, investigații în arhivele fostei Securități din București (în prezent, *Arhiva SRI*), iar, nu în cele din urmă, a consultat bogata literatură de specialitate, la care face adesea trimiteri ori o sistmatizează în finalul volumului I.

Dl. Aurel Sergiu Marinescu propune, în a sa *Contribuție la istoria exilului românesc*, o compartimentare adecvată a materiei tratate, astfel încât cititorul se află cu adevărat în fața unei sinteze privind evoluția globală a fenomenului, acesta fiind surprins sub cele mai diverse aspecte, cauze, manifestări, interacțiunile țară-exil și viceversa etc. Este cât se poate de clar că, în raport cu faptele înregistrate în epocile veche, medie și modernă (capitolele I-III), cele care au marcat ultimele șase-șapte decenii ale veacului nostru l-au acaparat pe autor (capitolele IV-XI, reprezentând 430 din cele aproximativ 460 de pagini ale primului volum). Mă grăbesc să menționez însă că o atare situație apare pe deplin explicabilă dacă avem în vedere amploarea și semnificația exilului românesc în deceniile ce au precedat nemijlocit anul 1989, canitatatea și valoarea materialelor documentare rămase în grija istoricilor, iar, nu în cele din urmă, interesul netăgăduit al cititorului pentru desfășurările epocii contemporane. A.S. Marinescu se dovedește preocupat fie de exilul românesc pe zone geografice (America, Marea Britanie, URSS și Germania), fie de exilul familiei regale (Carol II și Mihai I, prințul Nicolae și prințesa Ileana), fie, în sfârșit, de exilul așa-zis ideologic - ***comunist*** (în URSS, cap.X), ***anticomunist*** (în Occident, mai puțin Germania, cap.IX, XI) sau ***legionar*** (în Reichul hitlerist, cap.VI). Apelând la surse în majoritate inedite, așa după cum am remarcat, autorul dezvăluie o istorie deopotrivă tumultuoasă și secretă, paginile cele mai palpitante privind exilurile legionar și moscovit, povestea tablourilor Casei Regale, activitatea grupului dirijat succesiv în SUA de generalul N. Rădescu ori C. Vișoianu - Al. Cretzianu, *"fondul elvețian"* constituit în 1944 de Mihai Antonescu, cu acceptul Mareșalului Ion Antonescu, pentru finanțarea elitei emigrației române în Vest în perspectiva ocupării țării de Armata Roșie. În context, se înțelege, o rezonanță aparte și consecințe multiple s'au dovedit a avea tentativele unor forțe de diverse culori politice de-a crea pe rând *"comitete naționale"* ori chiar *"guverne în exil"*, precum, mai cu seamă, în anii celui de-al Doilea Război Mondial, mai întâi, unii diplomați în Marea Britanie, alții, de conivență cu ex-regele Carol II, în SUA,

apoi comuniștii în URSS și legionarii la Viena, după desprinderea României de Axa fascistă la 23 August 1944. După terminarea războiului din 1939-1945, s'a remarcat activitatea *Comitetului Național Român* din SUA (pp.341-456), în privința căruia A.S. Marinescu ne comunică ***fișele de securitate*** ale unora dintre membri din 1952, în ordine: N. Rădescu, Grigore Gafencu, Emil Ghilezan, Constantin Vișoianu, Alexandru Cretzianu, Augustin Popa, Mihail Fărcășanu, N. Caranfil, Iancu Zissu, Brutus Coste, Anton Crihan, Barbu Niculescu ș.a.

Începând din Iunie 1943, un *Comitet Național Român* funcționase la Moscova, constituit la ordinul lui I.V. Stalin și cuprinzând exclusiv pe comuniștii aflați în tabăra inamică, în majoritatea lor înregistrați și coordonați de către oribilul și faimosul NKVD (din 1954, KGB). Dintre *"eroii"* acelei cauze, A.S. Marinescu îi remarcă, bineînțeles, pe Ana Pauker și Vasile Luca, pe Leonte Răutu (Leon Oigenstein) și Ernest Neulander (Walter Roman), pe Alexandru Bârlădeanu, Vasile Malinschi, Gogu Rădulescu ș.a. (p.333 și urm.) Despre Ana Pauker (născută Rabinsohn/Rabinovici, 1893), de exemplu, cititorul află că, fiind de profesie croitoreasă și învățătoare, în anii celui de-al Doilea Război Mondial a ajuns să grupeze în jurul ei, la Moscova, pe toți comuniștii din România emigrați în URSS: *"... Așa s'a creat <centrul moscovit> sau <exterior>, care, după 23 August 1944, a intrat în conflict cu gruparea comunistă din <interior>, formată din foștii deținuți politici, în frunte cu Gheorghiu-Dej. Mai târziu, istoriografia comunistă a numit <centrul moscovit>, <aripa externă a Partidului Comunist din România> sau <comintern-iștii>. Exemplul cel mai elocvent a fost Ana Pauker, care avea un bogat trecut conspirativ cominternist, cu activitate ilegală în Franța, Germania, Elveția și Cehoslovacia. În timpul războiului și după, Ana Pauker a pregătit instalarea viitorului guvern dela București, planifica demonstrațiile viitoare și, de asemenea, împreună cu Gheorghi Dimitrov, deja făcuse planurile viitoarelor <democrații populare>, atât din Europa, cât și din Asia, care au avut nenorocul să fie eliberate și ocupate de armata sovietică"* (p.334). Nu mai puțin interesant se dovedește portretul schițat lui Ernest Neulander (Walter Roman). *"...Un Evreu ardelean, [care] coordona emisiunile postului de radio <Moscova> în limba română și, după munca de îndoctrinare a prizonierilor de război, selecționați de INU [serviciul de spionaj extern stalinist]"*. (p.334).

În total contrast cu personajele menționate, A.S. Marinescu stăruie asupra figurilor luminoase ale exilului românesc anticomunist - Generalul N. Rădescu, Grigore Gafencu, Grigore Niculescu-Buzești, Sabin Manuilă, membru corespondent al Academiei Române ș.a. Cercetător obiectiv, A.S. Marinescu surprinde cu acuratețe *"petele albe"* ori pe cele *"negre"* ale exilului legionar ori democratic, acesta din urmă în permanent contact din Ianuareie 1948 cu Regele Mihai I. Cititorul poate afla în *Contribuția...* lui A.S. Marinescu numeroase pagini captivante și pline de inedit, precum, repet, acelea consacrate ***fondului elvețian***. Nu pot, în temeiul faptelor derulate timp de decenii și al documentelor și memorialisticii existente, decât să subscriu la opiniile lui A.S. Marinescu în sensul că administrarea fondului de 6 milioane franci elvețieni s'a dovedit ***un veritabil <măr al discordiei>, provocând scindarea exilului românesc*** *(pp.351, 388, 393)*. Constituit în Elveția și desemnat numele ministrului de externe și vicepreședintelui guvernului din București în perioada Iunie 1941-1944, ***fondul Mihai Angtonescu***, în valoarea inițială de peste 20.000.000 franci elvețieni, a devenit cu timpul ***fondul elvețian, național*** sau ***fondul intelectualilor*** *(p.388-389)*. A.S. Marinescu relatează în detaliu ce s'a întâmplat cu fondul, într'o primă etapă, adică atunci când, înainte de-a fi fost deblocat și folosit, a fost înjumătățit printr'o dispoziție a unui ministru democrat din București: ***"...Grigore Niculescu-Buzești, primul ministru de externe de după 23 August, a anulat planul legat de acel fond, cerând blocarea lui și returnarea sumei Guvernului român. O jumătate din sumă - circa 10 milioane franci elvețieni - a fost înapoiată Băncii Naționale a României, iar cealaltă jumătate a ramas în mâinile lui Vespasian Pecila, ministrul României în Elveția, care, în urma plecării lui dela post și devenind exilat, a transmis-o diplomatului Gigi Anastasiu. Acesta a devenit reprezentantul României la Berna. Ulterior, ministrul de externe C. Vișoianu a deblocat fondul și a stabilit, în baza Decretului-lege nr.576 din 4 Noembrie 1944, că el va deveni administratorul fondului, deci va putea face orice tranzacție, fără a da socoteală nici unei alte persoane; după acest decret, Vișoianu a transmis acest drept lui Alexandru Cretzianu, șeful misiunii diplomatice dela Ankara. Prin această împuternicire, Cretzianu va trebui să dea socoteala asupra administrării fondului, în mod sumar, doar lui C. Vișoianu, ministrul de externe, superiorul lui direct pe cale ierarhică, de care depindea. p.389*** Au urmat numeroase procese, dispute între N. Rădescu și grupul C. Vișoianu - Al. Cretzianu, pentru ca în 1970, C. Vișoianu însuși să-l reclame Regelui Mihai I pe ... Al. Cretzianu *(pp.408-412)*. Autorul reamintește precizările *"Curentului"* românesc din München (nr.6005 din Martie 1992) despre faptul că din ***fondul elvețian***, redus în ultimă instanță la 6 milioane franci elvețieni și pus la dispoziția lui Al. Cretzianu, ***"s'au alimentat cu precădere [...] Cretzianu și Vișoianu, împreună cu acoliții lor, diplomați care aleseseră calea exilului, precum: George I. Duca, Brutus Coste, Gigi Anastasiu ș.a., în timp ce generalul Rădescu, părăsit și uitat de toți, a murit în mizerie pe patul unui spital, la 14 Mai 1953"*** *(p.413)*. Nici astăzi, după trecerea în lumea umbrelor a majorității *"actorilor"*, nu suntem în măsură să dezlegam toate enigmele ***fondului elvețian***. Ca unul care am cercetat în depozitul celebrelor Hoover Institution Archives dela Stanford University, Palo Alto/California, sunt în măsură să împărtășesc punctul de vedere al lui A.S. Marinescu, fiind de acord că trebue să așteptăm până la... declasificarea integrală a colecțiilor C. Vișoianu și Al. Cretzianu, respectiv 2015 și 2020 *(p.414-415)*.

Contribuția... lui A. S. Marinescu a apărut în excelente condiții grafice. A fost minunată ideea autorului de-a întregi cartea cu ilustrații de cea mai bună calitate și, în cea mai mare parte, inedite.

Nu pot încheia fără a sublinia îndeajuns semnificația remarcabilă a apariției volumului *O contribuție la istoria exilului românesc*, atât pentru cunoașterea aprofundată a trecutului recent, cât și pentru viitoarele cercetări de specialitate. Să-mi fie îngăduit, în context, să reținîn întregime rândurile finale ale lui A.S. Marinescu și care, în chip concluziv, fireşte, reprezintă însăși *"pecetea"* aplicată de către autor istoriei și experienței Exilului românesc în Lumea Liberă: ***"Istoria exilului are și partea ei negativă, care, de fapt, aparține țării de origine, transpusă peste mări și țări: <dezbinarea> (subl. lui A.S.M.). Ambiții personale, interese diferite, goana după glorie, veleitarismul și orgoliile - uneori îmbrăcate cu haine ideologice, doctrinare și chiar religioase - au făcut ca exilul să nu poată fi unit niciodată. Să nu poată fi un tot unitar și, în timpurile mai apropiate, să nu fie un <lobby> puternic în țările de adopție, pentru țara de origine, aidoma altor popoare. Vom cita doi învățați antici, care ne descriu așa cum suntem încă din Antichitate. Strabon, istoric, geograf și filosof grec (63 î.e.n. - 21 e.n.): <Dacii și Geții, de neamul Tracilor, vorbesc aceeași limbă, împărțiți între ei într'o mulțime de triburi și locuiesc ținutul cuprins între Tisa, Dunăre, Marea Neagră și Nistru, trecând în unele părți și peste aceste hotare>. Herodot, părintele istoriei, în cartea a V-a a Istoriilor sale: <Neamul tracic este acela, după al Indienilor, cel mai mare dintre toate. Dacă ar avea un singur domnitor și ar fi uniți între dânșii, ar fi de neînvins și, după cum cred ei, mai puternici decât toate popoarle>. Poate că aceasta este explicația dezbinărilor noastre: un defect, încă dela naștere, al poporului român. De aceea, Cititorule, privește cu îngăduință toate neînțelegerile și toată lipsa de unitate a exilului"*** *(p.456)*.

Ar fi, desigur, inutil să mai menționez că aștept*ăm cu nerăbdare volumul II al Contribuției la istoria exilului românesc!*

Gh.BUZATU

TABĂRA
DELA CÂMPU
DIN HAMILTON-O

D-na A. Grigoroşcuţă, Dl. Sorin Vicenziu Bălan, D-na Valentina Gîrlea, Dl. Zahu Pană, Prof. univ. Sorin Stamate

La Centrul Cultural *"Nae Ionescu"*, în perioada 23-30 Iulie 2000, Asociaţia Culturală Română din Hamilton a organizat tradiţionala Tabără de Vară.

Abia sosisem în Canada când am aflat că se va desfăşura o nouă ediţie a Săptămânii Câmpului Românesc, unde sunt invitaţi an de an, în mijlocul verii, să participe Români de pe tot continentul nord-american, alături de cei veniţi din ţară. Auzisem de această manifestare de suflet şi înaltă simţire românească, dar nu bănuiam că este atât de amplă şi cu rezonanţe deosebite pentru toţi participanţii.

Organizatorii, cu multă experienţă în domeniu, D-na Mihaela Moisin - preşedintele Asociaţiei - şi Dl. George Bălaşu - directorul Săptămânii Câmpului s'au întrecut pe ei în ingeniozitate, generozitate, omniscienţă şi omniprezenţă, ca şi prin felul cum au reuşit să comunice cu toţi cei pe care i-au invitat direct sau indirect la această amplă întâlnire a Românilor de pretutindeni.

A fost o emulaţie spirituală rar întâlnită prin modul cum s'au programat şi desfăşurat, pe parcursul celor şapte zile, serile de conferinţe şi dezbateri cu medici, profesori, scriitori, preoţi, actori şi ziarişti veniţi din România, Canada şi America; cu un public entuziast şi preocupat să-şi completeze cunoştinţele în cele mai diverse domenii, aşa încât s'au depăşit adesea, iar dezbaterile de seară, după orele de program, ajungând până spre miezul nopţii.

Aspect din sala de conferinţe a Centrului Cultural "Nae Ionescu"

Am întâlnit aici nume prestigioase din diaspora românească precum Pr. Gh. Calciu din Washington, Zahu Pană, poet şi ziarist din New York, Aurel Sergiu Marinescu, scriitor şi ziarist din New York, Pr. Dumitru Ichim din Kitchener, şi alţii cărora nu le-am reţinut numele, dar le-am ascultat cu luare aminte ideile care i-au făcut cunoscuţi şi respectaţi în toată lumea românească.

Sesiunea conferinţelor a fost deschisă de directorul Taberei de Vară, Dl. George Bălaşu, care în alocuţiunea de introducere, a prezentat pe Dl. Zahu Pană ca moderator.

Luni seara a fost rezervată întâlnirii cu prof. Univ. Dr. Sorin Stamate din Bucureşti, care a prezentat informaţii şi date statistice îngrijorătoare privind *"Cardiologia românească la cumpăna dintre milenii"*. Tema a angajat ample discuţii şi întrebări din partea participanţilor. În aceeaşi seară mulţi dintre cei prezenţi s'au arătat interesaţi şi curioşi să afle premoniţiile Doamnei Valentina Gîrlea, venită din Iaşi datorită eforturilor deosebite ale Doamnei Alexandra Grigoroşcuţă, şi care susţine că poate emite viziuni personale privind destinul uman, pe baza câmpurilor magnetice pe care dânsa le cunoaşte apriori.

Marţi seara un număr de conferinţiari de prestigiu au prezentat lucrări deosebit de interesante: Aurel Sergiu Marinescu din New York, a impresionat prin datele prezentate în lucrarea *"Infiltrarea comunistă în politica românească"*; Dl. Alexandru Mihalcea din Constanţa, fost deţinut politic , a vorbit despre suferinţele din "închisorile comuniste"; iar dna Iulia Scutaru din Bucureşti ne-a prezentat *"Un erou al timpului nostru - Ilie Ilaşcu"*. Seria conferinţelor din această seară a fost încheiată de Tiberiu Târziu, ziarist din Bacău, care a făcut o analiză a *"Naţionalismului în România"*.

Miercuri dimineaţa sesiunea a fost dedicată aniversării poetului Radu Gyr. Au susţinut conferinţe: Zahu Pană din New York, *"Amintiri despre Radu Gyr"* şi pr. dr. Dumitru Ichim *"Sensul anagogic al poeziei lui Radu Gyr"*. Ambii conferenţiari s'au întrecut pe dânşii. Conferinţele dublate de talentele literare ale acestor doi conferenţiari au fost urmărite cu deosebită atenţie de către participanţi .

Începând de Miercuri seara, Dl. Sergiu Marinescu a condus ca moderator restul conferinţelor sesiunii din anul acesta. Au fost interesante şi deosebit de angajante dialogurile susţinute pe tema *"Politica actuală în România"*, în cadrul mesei rotunde la care au participat ziarişti dela *"România Liberă"* - Lucia Cornelia Scăeşteanu, Alexandru Mihalcea, Tiberiu Târziu şi Ion Perşinaru şi dela *"Ziua"* Ştefan Rădoi şi Andrei Bădin.

Emigranţii de pe tot continentul nord-american au dovedit că, deşi departe de locurile natale urmăresc şi cunosc realităţile româneşti, se bucură de puţinele reuşite din ţară, dar adesea se întristează când văd luptele politice pentru putere duse de unii dinozauri cu vederi vetuste, care după ce ne-au ameţit cu scenarii fabricate după sistemul comunist, au împins ţara în haos economic şi moral, iar acum se încăpăţânează să candideze iarăşi şi iarăşi pentru scaunul de preşedinte.

În sufletele Românilor de aici glasul pământului natal are ecouri milenare şi reverberaţii înălţătoare, deoarece ei sunt legaţi structural de adevărata noastră istorie şi de bunele tradiţii ale Românilor. Ei ştiu că în pământul ţării zac bunii şi strămoşii lor şi înţeleg mai bine decât mulţi electori din ţară că România nu poate scăpa de convulsiile sociale în care se zbate acum şi nu poate potoli apetitul de trufie al celor ce au ţinut-o sub obroc în ultimii ani, decât dacă vor vota pentru civilizaţie, democraţie autentică, destindere economică prin privatizare şi, deci, pentru demnitari care doresc binele ţării, nu doar *"scaunele"* ei.

Aşa cum demonstra unul din valoroşii ziarişti prezenţi la întâlnirile avute seară de seară, *"România a rămas în vasalitatea otrăvită a vecinului dela Răsărit"*, prin uneltirile mârşave şi manipulările de tip comunist provocate de fostul FSN, actualul PDSR şi alte partide ieşit din mantaua lui Iliescu, care activează sub *"măşti"* diferite în care au intrat pseudo-politicienii parveniţi în funcţii de conducere pe care nu le-ar fi putut visa, doar pentru a-şi asigura câştiguri fără muncă.

În universurile de aici, în care trăiesc sute de mii de Români, unii de peste 50 de ani, constatăm cu bucurie sentimentele lor de iubire pentru ţara natală, pentru limba română pe care o folosesc fluent, pentru costumele populare pe care le poartă la sărbători şi le au dela părinţii lor locuitori în diverse zone etno-folclorice; pentru bogăţia de tradiţii şi datini autentice pe care le practică cu evlavie ca pe un dar rămas prin legământ dela înaintaşi. Câmpul Românesc a devenit deja loc de meditaţii şi confesiuni între ei, când se văd la sfârşit de săptămână, la petreceri câmpeneşti sau la sărbători tradiţionale, când gazdele pregătesc cele mai frumoase surprize prin spectacole, prin colinde şi alte manifestări rituale care fac să vibreze de emoţii şi satisfacţii sufletele celor ce tânjesc totdeauna după copilăria din casa bunicilor, ca şi ale copiilor lor născuţi aici dar au suflet românesc ca şi predecesorii lor.

Dl. Al. Mihalcea, Dl. Sergiu Marinescu, Dl. Zahu Pană, D-na Iulia Scutaru

DEZVELIREA BUSTULUI
Ministrul Culturii Ion Carami
preşedintele Asociaţiei Culturale din

Când cu 33 de ani in urmă ctitorii români ai acestui colţ de pământ românesc, Gheorghe Bălaşu, Nicolae Pora, William Asceniuk, George Donison, Tudor Murgoci, Ilie Croitoru şi alţii care nu mai sunt printre noi au pus temelia acestui aşezământ, sigur au gândit că aici vor veni Români de pretutindeni, dar nu bănuiau, sub prigoana Securităţii din România de atunci că vor da satisfacţii atâtor Români răspândiţi în lumea largă. Visul lor s'a împlinit, spre bucuria tuturor celor ce vin acum în fiecare vară la Câmpul Românesc.

Joi dimineaţa pr. Gh. Calciu-Dumitreasa din Washington, ne-a vorbit despre *"Unitatea Bisericii în Cristos"*. Urmărit cu multă atenţie, cuvintele cucernicului părinte ne-au

ÎNDRUMĂTORII SPIRITUA

Pr. Gh. Calciu-Dumitreasa

DE VARĂ
L ROMÂNESC
NTARIO- CANADA

reamintit că Biserica e Una, contemporană cu Iisus Cristos . Luminaţi de Duhul Sfânt să ne păstrăm credinţa, nădejdea şi dragostea. Dragostea de Cristos. Tema prezentată de conferenţiar a stârnit vii discuţii şi întrebări, la care păr. Calciu a răspuns scurt şi documentat.

serile când prin conferinţe şi un spectacol de excepţie, a fost omagiat genialul poet Mihai Eminescu.

Am văzut atunci lacrimi de bucurie în ochii tuturor celor ce au ascultat cu respiraţia reţinută conferinţele susţinute de profesorii veniţi din România; deoarece prin universul tematic

I LUI NAE IONESCU
nitru, sculptorul Nicăpetre,
n Hamilton, D-na Mihaela Moisin

Sesiunea de Joi seara a fost dedicată poetului Mihai Eminescu. Au conferenţiat cu lucrări bine documentate prof. Elena Neacşu din Bucureşti, *"Poezia eminesciană de inspiraţie folclorică"*, prof. univ. Doru Munteanu din Braşov, *"Spiritualitatea în opera lui Eminescu"* şi prof. Eleodor Popescu din Turnu Severin *"Succinte consideraţii despre activitatea ziaristică a lui Mihai Eminescu"*. Emoţionante şi deosebit de atractive au fost

JALI AI TABEREI DE VARĂ

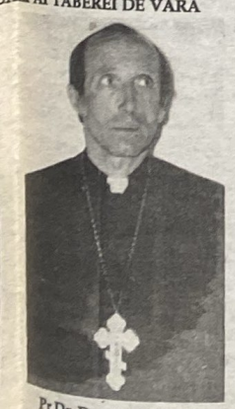

Pr.Dr. Dumitru Ichim

expuse ideile, prin persuasivitate şi înţelegerea empatică cu sala, profesorii au dovedit vocaţie de dascăl, au adus informaţii inedite privind activitatea de ziarist a lui Mihai Eminescu, despre înaltele sale principii morale şi filosofice insuflate de dragostea sa pentru neamul românesc; ca şi despre viziunea sa genială privind viitorul naţiunii noastre.

Înaintea spectacolului organizat sub genericul *"Trecut-au anii"*... susţinut de celebrii actori Valeria Seciu, Ion Caramitru şi Ovidiu Iuliu Moldovan, împreună cu muzicologul de excepţie Aurelian Octav Popa, câteva de sute de participanţi au salutat cu bucurie prezenţa la Câmpul Românesc a primului demnitar român care vizitează Hamiltonul în acest deceniu, Domnul Ion Caramitru, Ministrul Culturii din România şi au aplaudat cu entuziasm momentul dezvelirii bustului ridicat în memoria ilustrului filosof, literat, matematician şi metafizician Nae Ionescu, mentorul spiritual al Centrului Cultural Românesc din Hamilton.

Autorul operelor de artă - Mihai Eminescu şi Nae Ionescu - realizate în marmură şi amplasate în rotonda de pe malul râului din incinta Câmpului Românesc este reputatul plastician canadian de origine română Nicăpetre, decorat cu acest prilej de către Dl. Ministru Ion Caramitru, în conformitate cu decretul semnat de Preşedintele României, Dl. Emil Constantinescu.

În deschiderea ceremoniei a vorbit Doamna Mihaela Moisin - preşedintele Asociaţiei Culturale Române şi Dl. Prof. Universitar Doru Munteanu, care au evocat figura proeminentă a prof. universitar Nae Ionescu, spirit enciclopedic, tutelar în perioada interbelică; mentor elogiat de iluştrii săi studenţi şi urmaşi, Mircea Eliade, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran şi alţii care l-au preţuit şi l-au ales ca model în devenirea lor spirituală.

Seara, ca un corolar al manifestărilor din acea zi, s'a desfăşurat recitalul extraordinar, de poezie şi proză eminesciană, care a creat sutelor de spectatori firul cosmic sugerat de geniul eminescian. Prestigioşii artişti Ion Caramitru, Valeria Seciu şi Ovidiu Iuliu Moldovan au selectat şi prezentat magistral texte filosofice şi poetice (unele inedite) din opera scriitorului, le-au rostit cu atâta convicţiune, talent şi sensibilitate şi le-au susţinut cu bijuteriile muzicale ale muzicologului clarinetist Aurelian Octav Popa, încât toţi au trăit cu emoţie neliniştile marelui poet care a fost mereu rătăcitor pe culmile transcendenţei sau prin văgăunile neantului, a exprimat poetic realul şi irealul, apropierea şi depărtarea, eternul şi tranzitoriul, Venere şi Madonă... Toţi participanţii aveau ochii înlăcrimaţi, de bucuria participării la un autentic act de cultură.

Ne-am bucurat la aflarea vestei că acest spectacol extraordinar a avut loc, până pe 8 August a.c. în mai multe oraşe din America şi Canada, unde a fost aşteptat cu mari satisfacţii de Românii din Los Angeles, San Francisco, Las Vegas, Montreal, Ottawa, Detroit, Chicago, Boston şi New York, ca şi de cei de aici, dela Hamilton.

Iniţiatorii şi realizatorii spectacolului, în anul aniversării lui Eminescu demonstrează tuturor Românilor care-l vizionează că Eminescu nu este numai poet. Eminescu este o ţară! El e al nostru; a fost şi va rămâne voevodul stelar al literelor româneşti şi, totodată, *"expresia integrală a sufletului românesc"* - după cum aprecia N. Iorga.

Multe şi frumoase au fost momentele de neuitat la Săptămâna Câmpului Românesc din Hamilton. Excursia la Niagara Falls ca şi imensul foc de tabără, unde la razele jucăuşe ce se proiectau pe înaltul copa-

Dl. Tiberiu Târziu, D-na Cornelia Scăeşteanu, Dl. Al. Mihalcea, Dl. Sergiu Marinescu, Dl. Ion Perşinaru, Dl. Ştefan Rădoi, Dl. Andrei Bădin

cilor din jur, toţi am cântat, am recitat, am spus glume, bancuri şi amintiri. Momentul cel mai atractiv al serii l-au oferit doamnele din grupul vocal *"Romăncuţele"*, surorile Pădurean din Ottawa , care ne-au delectat cu cântece din toate zonele ţării, armonizate cu măiestrie artistică şi redate cu patos de către îndrăgitele artiste. Mulţi din cei prezenţi au fredonat odată cu ele elegiile poeţilor Eminescu, Coşbuc, Goga şi au cântat cu emoţie cân-

Focul de tabără

tecele cu mesaj patriotic: *"Vin Românii la Alba-Iulia"*, *"Nu uita că eşti Român"*, *"Hai să'ntindem hora mare"* şi altele. Trecuse de mult miezul nopţii când razele focului alungau răcoarea ce se lăsase, iar noi, încântaţi de seara superbă ce ne-a fost oferită de organizatori am părăsit pajiştea cu regretul că s'a terminat, dar cu gândul să revenim mai mulţi şi mai optimişti în primul an al mileniului III.

Bancheul final, a reunit participanţi din România, Canada, America, Franţa şi Spania care au asistat la un spectacol prezentat de grupul *"Romăncuţele"* din Ottawa. S'au rostit multe cuvinte de mulţumire adresate, cu precădere organizatorilor: George Bălaşu, Mihaela Moisin care fac aceste eforturi din altruism pentru Românii din ţară şi de pretutindeni, pe care i-au ajutat zeci de ani dezinteresaţi, cu demnitate, cu credinţă şi spirit justiţiar.

De asemenea, mulţi participanţi au adresat calde mulţumiri şi elogii pentru doamnele care au asigurat, pe toată durata manifestărilor, meniuri de excepţie. Şi de data aceasta a fost apreciată măiestria în arta culinară a Doamnei Elisabeta Moisin, secondată cu devotament de doamnele: Sunita Covaci, surorile Pădurean; Aurelia, Maria, Denisa şi Dorina, Lena Bălaşu, Mady, Emilia Aprihăneanu, Marioara Arnăutu, Emilia Răchitan, Gabriela Popa, Gabriela Ungureanu, Rodica Dereşteanu care au ajutat la prepararea bucatelor şi pregătirea meselor.

Merită aprecieri eforturile susţinute ale Domnilor Florian Săndulescu, Dumitru Covaci, Marian Costache,Tudorel Dănilă, William Ascenuik, Dumitru Răchitan, Sorin Popa , Grigore Alexandru şi Constantin Dereşteanu care au asigurat şi buna funcţionare a instalaţiilor tehnice, a staţiilor de amplifi-

care, reflectoare etc.

Satisfacţia participării la manifestările prilejuite de Săptămâna Câmpului Românesc, se putea citi pe feţele tuturor celor care au înţeles că aici este un loc binecuvântat de Dumnezeu, că aici toate manifestările cultural-artistice au substanţa benefică a dragostei de ţară, a nostalgiilor de acasă şi contribuie la unitatea de idealuri a tuturor Românilor.

Prof. univ. Doru Munteanu, Prof. Elena Neacşu, Dl. Sergiu Marinescu, Prof. Eleodor Popescu

TABĂRA DE VARĂ
DELA CÂMPUL ROMÂNESC
DIN HAMILTON-ONTARIO-CANADA

D-na A. Grigorosçuţă, Dl. Sorin Vicenziu Bălan, D-na Valentina Gîrlea, Dl. Zahu Pană, Prof. univ. Sorin Stamate

La Centrul Cultural *"Nae Ionescu"*, în perioada 23-30 Iulie 2000, Asociaţia Culturală Română din Hamilton a organizat tradiţionala Tabără de Vară.

Abia sosisem în Canada când am aflat că se va desfăşura o nouă ediţie a Săptămânii Câmpului Românesc, unde sunt invitaţi an de an, în mijlocul verii, să participe Români de pe tot continentul nord-american, alături de cei veniţi din ţară. Auzisem de această manifestare de suflet şi înaltă simţire românească, dar nu bănuiam că este atât de amplă şi cu rezonanţe adesebite pentru toţi participanţii.

Aspect din sala de conferinţe a Centrului Cultural "Nae Ionescu"

Organizatorii, cu multă experienţă în domeniu, D-na Mihaela Moisin - preşedintele Asociaţiei - şi Dl. George Bălaşu - directorul Săptămânii Câmpului s'au întrecut pe ei în ingeniozitate, generozitate, omniscienţă şi omniprezenţă, ca şi prin felul cum au reuşit să comunice cu toţi cei pe care i-au invitat direct sau indirect la această amplă întâlnire a Românilor de pretutindeni.

A fost o emulaţie spirituală rar întâlnită prin modul cum s'au programat şi desfăşurat, pe parcursul celor şapte zile, serile de conferinţe şi dezbateri cu medici, profesori, scriitori, preoţi, actori şi ziarişti veniţi din România, Canada şi America; cu un public entuziast şi preocupat să-şi completeze cunoştinţele în cele mai diverse domenii, aşa încât s'au depăşit adesea, iar dezbaterile de seară, după orele de program, ajungând până spre miezul nopţii.

Am întâlnit aici nume prestigioase din diaspora românească precum Pr. Gh. Calciu din Washington, Zahu Pană, poet şi ziarist din New York, Aurel Sergiu Marinescu, scriitor şi ziarist din New York, Pr. Dumitru Ichim din Kitchener, şi alţii cărora nu le-am reţinut numele, dar le-am ascultat cu luare aminte ideile care i-au făcut cunoscuţi şi respectaţi în toată lumea românească.

Sesiunea conferinţelor a fost deschisă de directorul Taberei de Vară, Dl. George Bălaşu, care în alocuţiunea de introducere, a prezentat pe Dl. Zahu Pană ca moderator.

Luni seara a fost rezervată întâlnirii cu prof. Univ. Dr. Sorin Stamate din Bucureşti, care a prezentat informaţii şi date statistice ingrijoratoare privind *"Cardiologia românească la cumpăna dintre milenii"*. Tema a angajat ample discuţii şi întrebări din partea participanţilor. În aceeaşi seară mulţi dintre cei prezenţi şi-au arătat interesaţi şi curioşi să afle premoniţiile Doamnei Valentina Gîrlea, venită din Iaşi datorită eforturilor deosebite ale Doamnei Alexandra Grigoroşcuţă, şi care susţine că poate emite viziuni personale privind destinul uman, pe baza câmpurilor magnetice pe care dânsa le cunoaşte apriori.

Marţi seara un număr de conferinţiari de prestigiu au prezentat lucrări deosebit de interesante: Aurel Sergiu Marinescu din New York, a impresionat prin datele prezentate în lucrarea *"Infiltrarea comunistă în politica românească"*; Dl. Alexandru Mihalcea din Constanţa, fost deţinut politic , a vorbit despre suferinţele din "închisorile comuniste"; iar dna Iulia Scutaru din Bucureşti ne-a prezentat *"Un erou al timpului nostru - Ilie Ilaşcu"*. Seria conferinţelor din această seară a fost încheiată de Tiberiu Târziu, ziarist din Bacău, care a făcut o analiză a *"Naţionalismului în România"*.

Dl. Al. Mihalcea, Dl. Sergiu Marinescu, Dl. Zahu Pană, D-na Iulia Scutaru

Miercuri dimineaţa sesiunea a fost dedicată aniversării poetului Radu Gyr. Au susţinut conferinţe: Zahu Pană din New York, *"Amintiri despre Radu Gyr"* şi pr. dr. Dumitru Ichim *"Sensul anagogic al poeziei lui Radu Gyr"*. Ambii conferenţiari s'au întrecut pe dânşii. Conferinţele dublate de talentele literare ale acestor doi conferenţiari au fost urmărite cu deosebită atenţie de către participanţi.

Începând de Miercuri seara, Dl. Sergiu Marinescu a condus ca moderator restul conferinţelor sesiunii din anul acesta. Au fost interesante şi deosebit de angajante dialogurile susţinute pe tema *"Politica actuală în România"*, în cadrul mesei rotunde la care au participat ziarişti dela *"România Liberă"* - Lucia Cornelia Scăeşteanu, Alexandru Mihalcea, Tiberiu Târziu şi Ion Perşinaru şi dela *"Ziua"* Ştefan Rădoi şi Andrei Bădin.

Emigranţii de pe tot continentul nord-american au dovedit că, deşi departe de locurile natale urmăresc şi cunosc realităţile româneşti, se bucură de puţinele reuşite din ţară, dar adesea se întristează când văd luptele politice pentru putere duse de unii dinozauri cu vederi vetuste, care după ce ne-au'ameţit cu scenarii fabricate după sistemul comunist, au împins ţara în haos economic şi moral, iar acum se încăpăţânează să candideze iarăşi şi iarăşi pentru scaunul de preşedinte.

În sufletele Românilor de aici glasul pământului natal are ecouri milenare şi reverberaţii înălţătoare, deoarece ei sunt legaţi structural de adevărata noastră istorie şi de bunele tradiţii ale Românilor. Ei ştiu că în pământul ţării zac bunii şi străbunii lor şi înţeleg mai bine decât mulţi electori din ţară că România nu poate scăpa de convulsiile sociale în care se zbate acum şi nu poate potoli apetitul de trufie al celor ce au ţinut-o sub obroc în ultimii ani, decât dacă vor vota pentru civilizaţie, democraţie autentică, destindere economică prin privatizare şi, deci, pentru demnitari care doresc binele ţării, nu doar *"scaunele"* ei.

Aşa cum demonstra unul din valoroşii ziarişti prezenţi la întâlnirile avute seară de seară, *"România a rămas în vasalitatea otrăvită a vecinului dela Răsărit"*, prin unelitrile mârşave şi manipularile de tip comunist provocate de fostul FSN, actualul PDSR şi alte partide ieşit din mantaua lui Iliescu, care activează sub *"măşti"* diferite în care au intrat pseudo-politicienii parveniţi în funcţii de conducere pe care nu le-ar fi putut visa, doar pentru a-şi asigura câştiguri fără muncă.

În universurile de aici, în care trăiesc sute de mii de Români, unii de peste 50 de ani, constatăm cu bucurie sentimentele lor de iubire pentru ţara natală, pentru limba română pe care o folosesc fluent, pentru costumele populare pe care le poartă la sărbători şi le au dela părinţii lor locuitori în diverse zone etno-folclorice; pentru bogăţia de tradiţii şi datini autentice pe care le practică cu evlavie ca pe un dar rămas prin legământ dela înaintaşi. Câmpul Românesc a devenit deja loc de meditaţii şi confesiuni între ei, când se văd la sfârşit de săptămână, la petreceri câmpeneşti sau la sărbători tradiţionale, când gazdele pregătesc cele mai frumoase surprize prin spectacole, prin colinde şi alte manifestări rituale care fac să vibreze de emoţii şi satisfacţii sufletele celor ce tânjesc totdeauna după copilăria din casa bunicilor, ca şi ale copiilor lor născuţi aici dar au suflet românesc ca şi predecesorii lor.

Când cu 33 de ani în urmă ctitorii români ai acestui colţ de pământ românesc, Gheorghe Bălaşu, Nicolae Pora, William Asceniuk, George Donison, Tudor Murgoci, Ilie Croitoru şi alţii care nu mai sunt printre noi au pus temelia acestui aşezământ, sigur au gândit că aici vor veni reamintit că Biserica e Una, contemporană cu Iisus Cristos - Luminaţi de Duhul Sfânt să ne păstrăm credinţa, nădejdea şi dragostea. Dragostea de Cristos - Tema prezentată de conferenţiar a stârnit vii discuţii şi întrebări, la care păr. Calciu a răspuns scurt şi documentat.

DEZVELIREA BUSTULUI LUI NAE IONESCU
Ministrul Culturii Ion Caramitru, sculptorul Nicăpetre, preşedintele Asociaţiei Culturale din Hamilton, D-na Mihaela Moisin

ÎNDRUMĂTORII SPIRITUALI AI TABEREI DE VARĂ

Pr. Gh. Calciu-Dumitreasa

Pr.Dr. Dumitru Ichim

Sesiunea de Joi seara a fost dedicată poetului Mihai Eminescu. Au conferenţiat cu lucrări bine documentate prof. Elena Neacşu din Bucureşti, *"Poezia eminesciană de inspiraţie folclorică"*, prof. univ. Doru Munteanu din Braşov, *"Spiritualitatea în opera lui Eminescu"* şi prof. Eleodor Popescu din Turnu Severin *"Succinte consideraţii despre activitatea ziaristică a lui Mihai Eminescu"*. Emoţionante şi deosebit de atractive au fost expuse ideile, prin persuasivitate şi înţelegerea empatică cu sala, profesorii au dovedit vocaţie de dascăl, au adus informaţii inedite privind activitatea de ziarist a lui Mihai Eminescu, despre înaltele sale principii morale şi filosofice insuflate de dragostea sa pentru neamul românesc; ca şi despre viziunea sa genială privind viitorul naţiunii noastre.

Înaintea spectacolului organizat sub genericul *"Trecut-au anii"*... susţinut de celebrii actori Valeria Seciu, Ion Caramitru şi Ovidiu Iuliu Moldovan, împreună cu muzicologul de excepţie Aurelian Octav Popa, câteva de sute de participanţi au salutat cu bucurie prezenţa la Câmpul Românesc a primului demnitar român care vizitează Hamiltonul în acest deceniu, Domnul Ion Caramitru, Ministrul Culturii din România şi au aplaudat cu entuziasm momentul dezvelirii bustului ridicat în memoria ilustrului filosof, literat, matematician şi metafizician Nae Ionescu, mentorul spiritual al Centrului Cultural Românesc din Hamilton.

Autorul operelor de artă - Mihai Eminescu şi Nae Ionescu - realizate în marmură şi amplasate în rotonda de pe malul râului din incinta Câmpului Românesc este reputatul plastician canadian de origine română Nicăpetre, decorat cu acest prilej de către Dl. Ministru Ion Caramitru, în conformitate cu decretul semnat de Preşedintele României, Dl. Emil Constantinescu.

Dl. Tiberiu Târziu, D-na Cornelia Scăeşteanu, Dl. Al. Mihalcea, Dl. Sergiu Marinescu, Dl. Ion Perşinaru, Dl. Ştefan Rădoi, Dl. Andrei Bădin

În deschiderea ceremoniei a vorbit Doamna Mihaela Moisin - preşedintele Asociaţiei Culturale Române şi Dl. Prof. Universitar Doru Munteanu, care au evocat figura proeminentă a prof. universitar Nae Ionescu, spirit enciclopedic, tutelar în perioada interbelică; mentor elogiat de iluştrii săi studenţi şi urmaşi, Mircea Eliade, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran şi alţii care l-au preţuit şi l-au ales ca model în devenirea lor spirituală.

Seara, ca un corolar al manifestărilor din acea zi, s'a desfăşurat recitalul extraordinar, de poezie şi proză eminesciană, care a creat sutelor de spectatori firul cosmic sugerat de geniul eminescian. Prestigioşii artişti Ion Caramitru, Valeria Seciu şi Ovidiu Iuliu Moldovan au selectat şi prezentat magistral texte filosofice şi poetice (unele inedite) din opera scriitorului, le-au rostit cu atâta convicţiune, talent şi sensibilitate şi le-au susţinut cu bijuteriile muzicale ale muzicologului clarinetist Aurelian Octav Popa, încât toţi au trăit cu emoţie neliniştite marelui poet care a fost mereu rătăcitor pe culmile transcendenţei sau prin văgăunile neantului, a exprimat poetic realul şi irealul, apropierea şi depărtarea, eternul şi tranzitoriul, Venerea şi Madonă... Toţi participanţii aveau ochii înlăcrimaţi, de bucuria participării la un autentic act de cultură.

Ne-am bucurat la aflarea vestei că acest spectacol extraordinar a avut loc, până pe 8 August a.c. în mai multe oraşe din America şi Canada, unde a fost aşteptat cu mari satisfacţii de Românii din Los Angeles, San Francisco, Las Vegas, Montreal, Ottawa, Detroit, Chicago, Boston şi New York, ca şi de cei de aici, dela Hamilton.

Iniţiatorii şi realizatorii spectacolului, în anul aniversării lui Eminescu demonstrează tuturor Românilor care-l vizionează că Eminescu nu este numai poet. Eminescu este o ţară! El e al nostru; a fost şi va rămâne voevodul stelar al literelor româneşti şi, totodată, *"expresia integrală a sufletului românesc"* - după cum aprecia N. Iorga.

Multe şi frumoase au fost momentele de neuitat la Săptămâna Câmpului Românesc din Hamilton. Excursia la Niagara Falls ca şi imensul foc de tabără, unde la razele jucăuşe ce se proiectau pe înaltul copacilor din jur, toţi am cântat, am recitat, am spus glume, bancuri şi amintiri. Momentul cel mai atractiv al serii l-au oferit doamnele din grupul vocal *"Romăncuţele"*, surorile Pădurean din Ottawa , care ne-au delectat cu cântece din toate zonele ţării, armonizate cu măiestrie artistică şi redate cu patos de către îndrăgitele artiste. Mulţi din cei prezenţi au fredonat odată cu ele elegiile poeţilor Eminescu, Coşbuc, Goga şi au cântat cu emoţie cântece cu mesaj patriotic: *"Vin Românii la Alba-Iulia"*, *"Nu uita că eşti Român"*, *"Hai să'ntindem hora mare"* şi altele. Trecuse de mult miezul nopţii când razele focului alungau răcoarea ce se lăsase, iar noi, încântaţi de seara superbă ce ne-a fost oferită de organizatori am părăsit pajiştea cu regretul că s'a terminat, dar cu gândul să revenim mai mulţi şi mai optimişti în primul an al mileniului III.

Focul de tabără

Bancheul final, a reunit participanţi au adresat calde mulţumiri şi elogii pentru doamnele care au asigurat, pe toată durata manifestărilor, meniuri de excepţie. Şi de data aceasta a fost apreciată măiestria în arta culinară a Doamnei Elisabeta Moisin, secondată cu devotament de doamnele: Sunita Covaci, surorile Pădurean; Aurelia, Maria, Denisa şi Dorina, Lena Bălaşu, Mady, Emilia Aprihăneanu, Marioara Arnăutu, Emilia Răchitan, Gabriela Popa, Gabriela Ungureanu, Rodica Derăşteanu care au ajutat la prepararea bucatelor şi pregătirea meselor.

Meritã aprecieri eforturile susţinute ale Domnilor Florian Sândulescu, Dumitru Covaci, Marian Costache,Ţudorel Dănilă, William Ascenuik, Dumitru Răchitan, Sorin Popa , Grigore Alexandru şi Constantin Derăşteanu care au asigurat şi buna funcţionare a instalaţiilor tehnice, a staţiilor de amplifi-care, reflectoare etc.

Satisfacţia participării la manifestările prilejuite de Săptămâna Câmpului Românesc, se putea citi pe feţele tuturor celor care au înţeles că aici este un loc binecuvântat de Dumnezeu, că aici toate manifestările cultural-artistice au substanţă benefică a dragostei de ţară, a nostalgiilor de acasă şi contribuie la unitatea de idealuri a tuturor Românilor.

Prof. univ. Doru Munteanu, Prof. Elena Neacşu, Dl. Sergiu Marinescu, Prof. Eleodor Popescu

BISERICA CREŞTINĂ

MARILE EREZII ALE TIMPULUI NOSTRU

Pr.Dr. Dumitru MĂCĂILĂ

(Prezentul articol a fost publicat în limba engleză în ediţia de pe luna Martie a revistei Arhidiocezei Greceşti, Orthodox Observer. Îl publicăm aici în traducerea autorului)

În urmă cu doi ani, în timpul studiilor mele de doctorat, am scris un mic eseu despre o carte intitulată *Biblia în Teologie şi Predică*, de Donald K. McKim, un teolog protestant.

Ceea ce m'a izbit în mod special citind această carte a fost faptul că autorul, în timp ce a făcut o foarte sporadică şi zgârcită menţiune a termenului *"ortodoxie"*, a deviat dela sensul cunoscut al acestui cuvânt, aşa după cum este el înţeles de Biserica Ortodoxă.

Devierea sa a devenit mai izbitoare când a folosit termenul *"neo-ortodoxie"*. Cineva nu poate fi Ortodox vechi sau Ortodox nou, cineva poate fi sau nu ortodox! De ce a fost această mişcare din teologia protestantă a secolului douăzeci, care a reacţionat împotriva teologiei liberale şi a re-afirmat anumite învăţături ale Reformei, numită neo-ortodoxie? A fost numită aşa pentrucă Reforma a fost ortodoxă în doctrină? Dacă ar fi fost aşa, s'ar fi unit cu Biserica Ortodoxă! Cum ar fi putut Reforma să fie ortodoxă în doctrină, când numai în Statele Unite ea a generat mai mult de 26.000 de denominaţii creştine, fiecare dintre acestea pretinzând a fi una mai *"creştină"* decât alta?

Mari erezii

Ce m'a determinat să vă împărtăşesc această întâmplare? Faptul că, în ultima vreme, în timpul discuţiilor cu câţiva dintre credincioşii noştri ortodocşi, mi-a fost dat să aud una din cele mai mari erezii ale timpului nostru, aceea că toate religiile sunt la fel de adevărate. Afirmarea acestei erezii de către oricine mă întristează enorm de mult. Dar afirmarea aceleiaşi erezii de către un creştin ortodox mă întristează de două ori mai mult. Gândiţi-vă la acest paradox: în pofida faptului că fiecare din cele 26.000 de denominaţii creştine pretind a fi mai *"creştine"* decât oricare alta, nici una din ele nu va protesta împotriva acestei imense erezii a timpului nostru - că toate religiile sunt la fel de adevărate. Afirmarea acestei erezii de către un credincios ortodox îmi arată ce devastator de adânci daune a făcut această erezie seculară împotriva credinţei unora dintre credincioşii noştri. Mai mult decât atât, această erezie este tot mai mult inoculată în mintea fiecăruia dintre locuitorii acestei ţări de către inginerii sociali ai corectitudinii politice.

În plus, în pofida faptului că impulsul acestor ingineri sociali e susţinut de un foarte bine camuflat scop ateu, diabolic, ei acţionează de parcă posedă autoritate apostolică, infailibilă. Şi fac aceasta cu o dublă ţintă diabolcă: să minimalizeze importanţa oricărei religii şi, în consecinţă, să-i determine pe cei ce devin dezamăgiţi de propria lor religie să renunţe la a căuta religia cea mai adevărată pentrucă aşa ceva nu există!

Cuvintele sfântului Pavel îmi vin automat în minte: *"Cel căruia i se pare că stă neclintit, să ia seama să nu cadă"* **(Cor. 10:12)**. Ca şi cuvintele sfântului Petru : *"Dar au fost în popor şi prooroci mincinoşi, după cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care voi strecura eseuri pierzătoare şi tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, îşi vor aduce lor grabnica pieire"* **(II Petru 2:1)**. Sfântul Pavel subliniază din nou că cei care practică faptele trupului, adică fapte rele, inclusiv erezii, *"nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu"* **(Galateni 5:19 - 21)**.

Nutresc convingerea că rădăcina problemei societăţii noastre constă în faptul că, aceiaşi *"omniscienţi"* şi *"infailibili"* ingineri ai corectitudinii politice, care controlează minţile oamenilor au eliminat în mod virtual termenul erezie din vocabularul nostru.

Nu există diferite învăţături creştine!

De aceea autorul cărţii menţionate mai sus a folosit termenul *"erezii"* în ghilimele. Da, în opinia lui, nu există o asemenea noţiune precum termenul *"erezie"* şi, deci, toate erezile creştine din Biserica primară precum creştinismul iudaizant, gnosticismul, marcionismul şi montanismul, nu sunt erezii de loc, ele sunt *"diferite învăţături creştine"*.

Nu, prieteni, nu există un asemenea lucru precum *"diferite învăţături creştine!"* Nu, e imposibil ca toate denominaţiile creştine de astăzi să fie la fel de adevărate! Aceasta ar fi o sfidare la adresa gândirii logice! Absurdul ar triumfa! Ar fi împotriva cuvântului lui Dumnezeu! Cum e posibil ca toate religiile, inclusiv religiile păgâne, să fie la fel de adevărate? Mântuitorul Hristos însuşi a spus că adevărata credinţă va fi persecutată în această lume **(Ioan 16:32 - 33)** .

Sfântul Apollinarie, scriind împotriva ereticilor montanişti, a spus: *"Să ne spună ei, înaintea lui Dumnezeu, cine dintre profeţii lor, începând chiar cu Montanus şi femeile lui, au fost persecutaţi de Evrei şi ucişi de cei fără Dumnezeu. Nici unul. Cine dintre ei a fost arestat şi răstignit pentru numele lui Hristos? Iarăşi, nici unul!"*

Iată ce spune un Ierarh ortodox despre acest lucru: *"Ereziile sunt în mod obişnuit mai aproape de spiritul lumesc, demonic, şi de aceea lumea şi demonii nu persecută nimic din ceea ce le aparţine. A fi persecutat în mod constant, cu mici perioade de respiro, este un semn distinctiv al credinţei şi al Bisericii Ortodoxe. Această persecuţie a existat de-a lungul istoriei creştine, fie din exterior, fie din interior; din exterior dela necredincioşi, din interior dela eretici"* (Episcopul Nicolai Velimirovic , *Prolog*).

Nu pot să nu pun această întrebare: Nu este o insultă împotriva Duhului Sfânt, *"Duhul Adevărului, [Care] vă va călăuzi la tot adevărul"* **(Ioan 16 : 13)**, a crede că pot fi diferite învăţături creştine, dintre care unele neagă ce afirmă altele? E posibil ca Duhul Sfânt să fie autorul fărâmiţării Bisericii? Fereaşcă Dumnezeu? Acest lucru e de neconceput! Există doar un Hristos, o singură BISERICĂ întemeiată de Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii: o Biserică cosmică, nu biserici sectare, generatoare de discordie şi care fărâmiţează comunitatea umană.

Cei care promovează veridicitatea *"diferitelor învăţături creştine"* desconsideră total faptul că Cincizecimea trebue privită în primul rând ca reversul Turnului Babel, şi pentrucă fiecare din cei ce au participat în ea au auzit acelaşi cuvânt al lui Dumnezeu **(Faptele Apostolilor 2:1 - 6)**, şi scopul ei fundamental a fost de a uni, nu de a diviza.

Împărtăşesc convingerea fermă că obstacolul cel mai insurmontabil către unitatea Bisericii constă în nerecunoaşterea faptului că toate denominaţiile creştine de astăzi care, mai mult sau mai puţin, neagă ceea ce Biserica Ortodoxă a învăţat de-a lungul secolelor, sunt erezii. Nu e nevoie de un alt Turn Babel după ce Cincizecimea a sfinţit inima istoriei umane.

Ca fiinţe umane, create după chipul lui Dumnezeu, căzute prin păcat, dar readuse la *"frumuseţea cea dintâi"* prin sângele lui Hristos, nu avem nevoie de *"quot capita tot sensus!"* (câte capete atâtea înţelesuri!)

Infailibilitatea papală sub semnul întrebării

Donald K. McKim afirmă: *"Recent dogma infailibilităţii papale a fost pusă sub semnul întrebării de către teologi catolici precum Hans Kung, şi aceasta a dus la dispute cu alţi teologi, cea mai cunoscută fiind cea cu Karl Rahner."* Da, infailibilitatea papală e o erezie, la fel cum pretenţia Protestanţilor că fiecare e infailibil când interpretează Biblia e o erezie! Dacă ei sunt infailibili, de ce se contrazic unii pe alţii? Se contrazic pentrucă cuvântul Dumnezeu e plin de contradicţii?! Fereaşcă Dumnezeu!

Ceea ce trebue să facem noi ca fiinţe umane e să citim şi să interpretăm Sfânta Scriptură cu *"mintea lui Hristos"* , **(I Cor. 2:16)**, adică fiind luminaţi de Sfântul Duh. Mintea lui Hristos nu e ceva particular, ea e oferită tuturor care sunt *"în comuniune cu Hristos şi cu ceilalţi de acelaşi cuget în trupul Său, Biserica. Mintea lui Hristos, deci, nu e ceva particular, ea este oferită tuturor: şi aceasta e mintea Bisericii" (Studiul Ortodox al Bibliei, p.380).*

Atât timp cât cei ce teologhisesc rămân integraţi în mintea lui Hristos prin rugăciune, e imposibil ca ei să se contrazică unii pe alţii. Dar ceea ce m'a frapat mai mult decât orice altceva pe când citeam cartea menţionată mai sus a fost faptul că autorul n'a făcut nici cel mai mic efort de a descrie ermeneutica ortodoxă.

Argumente de neconceput

Există un alt argument adus de către cei ce se află sub vraja acestei mari erezii a timpului nostru - că toate religiile sunt la fel de valide - argument care este ilogic în cel mai fericit caz. Ei spun că Dumnezeu n'ar fi cu adevărat bun dacă El ar fi dat credinţa adevărată doar unui mic grup de fiinţe umane. A accepta validitatea acestui argument e echivalent cu a accepta că Dumnezeu i-a ales pe cei ce L-au răstignit pe Fiul Său, sau că Marea Poruncă nu a fost dată pentru fiecare fiinţă umană. Ambele argumente sunt de neconceput din punct de vedere scripturistic.

"Datu-Mi-s'a toată puterea în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, învăţându-le să păzească toate câte v'am poruncit vouă" **(Matei 28:18 - 20)**. Fiul lui Dumnezeu Cel înviat a făcut posibilă mântuirea tuturor celor ce-L vor accepta *"cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste"*. Marea Poruncă nu exclude pe nimeni, ea include fiecare fiinţă umană.

"Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi... De ce nu înţelegeţi vorbirea Mea?" i-a întrebat Hristos pe cei ce n'au crezut adevărul Său etern neschimbabil. Şi tot El le-a dat răspunsul: *"Fiindcă nu puteţi să daţi ascultare cuvântului Meu"* **(Ioan 8:32; 43)**. *"Ei sunt incapabili să asculte cuvântul Lui pentrucă ei nu vor să înveţe dela El. Adevărul spiritual poate fi auzit în mod genuin numai dacă cineva are dorinţa intimă de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi de a face voia Lui" (Studiul Ortodox al Bibliei, p. 236).*

Acesta e miezul problemei: Cei care nu sunt capabili să audă în mod genuin adevărul spiritual nu au voinţă genuină de a-L cunoaşte pe Dumnezeu, voinţa lor e coruptă, iar raţiunea lor e *"pământească"*. Sfântul apostol Iacob spune: *"Căci oricine va ţine întreaga lege , dar greşeşte faţă de o poruncă, se face vinovat de toate poruncile"* **(Iacob 2:10)**. Standardul de judecată ce nu poate fi evitat *"înaintea înfricoşătorului scaun de judecată al lui Hristos"* va fi credinţa adevărată făcută vădită prin faptele dragostei creştine.

Rămâneţi fermi în credinţă!

Scriind despre necredinţa Israelului, Sfântul Apostol Pavel avertizează pe Romani să rămână credincioşi: *"Din cauza necredinţei lor au fost retezaţi, iar voi staţi prin credinţă. Nu vă îngâmfaţi, ci temeţi-vă!"* **(Rom. 11:20)**. Dacă Romanii nu-şi vor menţine credinţa, Dumnezeu îi va reteza şi pe ei, pentrucă El e bun, dar drept şi, mai presus de orice, El respectă voinţa liberă a fiecărei fiinţe umane. Dumnezeu va plăti fiecăruia după credinţa sa făcută vădită prin faptele prin care fiecare a lucrat la propria mântuire cu frică şi cu cutremur **(Filipeni 2:12)**.

"Intraţi pe poarta cea strâmtă: căci largă e poarta şi vastă e calea ce duce la pieire, şi sunt mulţi cei care merg prin ea" **(Matei 7:13)**. Calea care duce la pieire e cea presărată cu erezii **(II Petru 2:1)**, şi poate fi asimilată cu o corabie ciuruită de cartuşele duşmane în timpul uraganului. Calea cea mai sigură pentru evitarea scufundării în adâncurile iadului e îmbarcarea în singura corabie care nu e ciuruită de *"eresuri pierzătoare"*, corabia Bisericii Ortodoxe.

În duh şi adevăr

SUBLIMUL REZISTENŢEI SPIRITUALE

Sergiu GROSSU

La 9 Iunie 1983, deci cu mulţi ani în urmă, am fost invitat să particip, împreuna cu soţia mea, la cea dintâi ***"Conferinţă internaţională a Rezistenţelor în ţările ocupate"***, organizată la Paris de scriitorul francez anticomunist Pierre de Villemarest. Cu această ocazie, am ascultat - profund emoţionaţi - mesagiile delegaţilor care militau pentru eliberarea popoarelor lor înrobite de dictatura totalitarismului comunist impus de Moscova. Eu trebuia să vorbesc despre cea mai frumoasă şi mai eficace rezistenţă în faţa comunismului - ***rezistenţa spirituală***, pe care am trăit-o noi înşine în România, conştienţi fiind de obligativitatea respectării avertismentului sfântului Pavel: ***"Voi ştiţi în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn... Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua..."*** (ROMANI, 13.11-12).

În cei 45 de ani de comunism, am asistat la încălcarea permanentă a Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului, adoptată la 10 Decembrie 1948 de Adunarea generală a Naţiunilor Unite, precum şi la nerespectarea Actului final al Conferinţei dela Helsinki, semnat la 1 August 1975 de către şefii a 35 de ţări, între care şi România. Însă respectarea *"Drepturilor Omului"* era irealizabilă fără respectarea ***Drepturilor lui Dumnezeu***, aceste sfinte şi inalienabile *"drepturi"* combătute de regimul comunist român, conform doctrinei marxist-leniniste, întemeiate pe *"ura de Dumnezeu"*. Incompatibil cu creştinismul, comunismul a fost, este şi va rămâne ***incompatibil cu ideea de libertate***: atât cu libertatea politică (Lenin va întreba: *"Libertate pentru care clasă?"*), cât - şi mai cu seamă - cu libertatea religioasă, expresie a *"inviolabilităţii"* Drepturilor Omului.

Dacă ne justificăm puţinătatea credinţei, afirmând că nici o rezistenţă nu era posibilă sub bolta ateismului agresiv, greşim. Nu era posibilă, să zicem, ***rezistenţa politică***. Totuşi, în ţara noastră, ***rezistenţa spirituală a fost posibilă şi a existat***, în special datorită mişcării ortodoxe *"Oastea Domnului"*, acest splendid şi inegalabil *"vânt de primăvară religioasă"* (cum o numea fondatorul ei, preotul transilvănean Iosif Trifa), care a împins spre Biserică şi trezire spirituală - aşa cum am mai scris în revista ***Cuvântul Românesc*** - peste 300 de mii de suflete din toate colţurile ţării. Era singura posibilitate de opoziţie paşnică la opera diabolică de păgânizare a societăţii româneşti prin comunism, ***singura posibilitate de rezistenţă creştină***, prin propovăduirea Evangheliei lui Hristos în *"ilegalitate"*, deoarece în 1948, Oastea Domnului a fost interzisă, iar o bună parte din fruntaşii săi arestaţi şi condamnaţi.

Din fericire, începând cu perioada de restricţii şi supravegheri poliţieneşti, Dumnezeu m'a ajutat să iau legătură cu câţiva *"ostaşi"* marcanţi, să particip la adunările religioase dela biserica Sf. Ecaterina din Bucureşti şi să-mi consacru întreaga energie sufletească şi intelectuală unei activităţi neagreate de regimul la putere: ***lupta cea bună a credinţei***. Pe noi, ostaşii, ne obseda, pur şi simplu, problema ridicată de părintele Iosif, a ***rosturilor naţionale ale Oastei Domnului***, strigătul lansat de el în vederea renaşterii României, a salvării unui popor măcinat de păcate şi fărădelegi nepermise: *"O, cum s'ar schimba ca prin minune stările din ţara noastră, dacă oamenii din ea s'ar hotărî pentru Iisus Hristos!"*

Această uluitoare perspectivă a renaşterii României, care îmi înaripa mintea, cu toate că temniţele se umpleau încetul cu încetul cu nenumăraţii *"duşmani"* ai clasei muncitoare, o vedem ***realizabilă***, o doream şi-o aşteptam în lumina promisiunilor biblice: ***"Dreptatea Mea este aproape şi braţul Meu va face dreptate popoarelor (...) Curând cel ferecat în cătuşe va fi dezlegat şi nu va muri în temniţă"*** (ISAIA, 51.5,14).

Astfel, la 25 Noembrie 1956, înflăcăraţi de revoluţia din Ungaria, s'a hotărît o mare adunare ostăşească în comuna Vulcana-Pandele: aşteptam, să participe cam 2.000 de persoane, în special foarte mulţi tineri. Şi ce s'a întâmplat? Încă de Sâmbătă seara, Securitatea a intervenit cu brutalitate, înconjurând casa unde ne aflam adunaţi circa 400 de credincioşi, cântând şi lăudând pe Dumnezeu, în aşteptarea celorlalţi participanţi, care urmau să sosească a doua zi. Alături de mine se afla Traian Dorz, organizatorul adunării şi animatorul Oastei Domnului pe ţară. Numai noi doi am fost reţinuţi, anchetaţi şi ameninţaţi toată noaptea, dându-ni-se drumul să plecăm la Bucureşti în zorii zilei de 25 Noembrie, cu condiţia întocmirii unui *memoriu* prin care să cerem legalizarea Oastei Domnului. Luni dimineaţa, conform indicaţiilor date de căpitanul securist la Vulcana - Pandele, ne-am prezentat la Patriarhie, convinşi de inutilitatea acestei intervenţii. În loc să fim primiţi în audienţă de patriarhul Iustinian Marina, a trebuit să ne mulţumim cu *"bunăvoinţa"* acră a preotului Cazacu, secretarul patriarhului, care, privind undeva, în sala de aşteptare (unde se afla, probabil, agentul Securităţii, trimis să ne iscodească paşii şi vorbele), ne-a apostrofat cu un zâmbet dispreţuitor (doar eram în toiul războiului din Suez): *"Hm, e plină lumea de oşti şi de soldaţi şi voi mai vreţi o altă oaste?"* Şi cu cât rapiditate Sf. Sinod, la care am fost trimişi în bătaie de joc, a răspuns negativ la memoriul prin care solicitam, cu lacrimi în ochi, autorizaţia continuării legale a unei activităţi creştine care, încă din anul înfiinţării, a adus un suflu nou de viaţă în sânul Bisericii Ortodoxe, îmbogăţind-o cu noi dimensiuni misionare, prin lansarea ***apostolatului laic*** şi a ***voluntariatului duhovnicesc***.

* * *

Căsătorit la 27 Aprilie 1957 cu Nicoleta-Valeria Bruteanu, care în anii de detenţie, ca nepoată pe linie maternă a marelui om politic Iuliu Maniu, s'a remarcat prin adâncirea trăirii sale creştine, prin puritatea gândirii şi, îndeosebi, prin revărsarea de generozitate, acum nu mai luptam singur *"lupta cea bună a credinţei"*, ci eram două suflete aprinse de acelaşi dor: de a respecta *"drepturile lui Dumnezeu"* într'o ţară în care partidul comunist căuta să distrugă Biserica pe două căi - fie ***în mod direct***, prin declanşarea unor prigoane de mare anvergură, prin înlăturarea sau exterminarea vechilor ierarhi *"refractari"* regimului impus de Moscova, fie ***în mod indirect***, prin fabricarea unei ierarhii progresiste, capabile să trădeze interesele bisericeşti şi gata oricând să slugărnicească pe duşmanii lui Dumnezeu.

Ca membri ai mişcării interzise Oastea Domnului, care avea în programul ei ***"aflarea şi vestirea lui Iisus cel Răstignit"***, ne frământa, aproape zilnic, ***grija de om***, grija de sufletul românesc, batjocorit de propaganda ateistă şi terfelit prin legi şi hotărîri inumane, care nu deranjau pe *"apostolii mincinoşi"* ai Bisericii dominante, pe prelaţii numiţi de Comitetul Central al P.C.R. La baza trăirii noastre stătea această grijă neîntreruptă, apăsătoare, irezistibilă a slujirii *"cu fapta şi cu adevărul"*, precum ne cerea evanghelistul Ioan, într'una din epistolele sale: ***"Copilaşilor, iubiţi-vă nu cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul"*** (I IOAN, 3.18). Cu antenele resfirate spre toate punctele cardinale ale nevoilor spirituale din România, noi încercam să ne apropiem, în limita posibilităţilor, de semenii noştri în suferinţă, căzuţi între tălharii luptei de clasă, dezorientaţi şi împuţinaţi sufleteşte. Căutam, cu alte cuvinte, să avem ***"aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii"***, cum ne cere Evanghelia, bucurându-ne cu cei ce se bucură şi plângând cu cei care plâng.

În toamna anului 1958, soţia mea, Coleta, s'a gândit să deschidă o şcoală, mai bine zis un fel de ***grădiniţă destinată copiilor preşcolari***, cărora să le predea nu numai pianul, ci şi lecţii de limbă franceză şi germană, fără ca autorităţile comuniste să poată sesiza lecţiile de morală creştină deghizată, sfaturile şi îndrumările din *"şcoala"* Nicoletei-Valeria Grossu. Comuniştii mai permiteau asemenea *"şcoli particulare"*, fiindcă se resimţea, chiar şi în familiile de nomenclaturişti, necesitatea ca propriile lor odrasle să fie cât mai bine instruite. Într'o zi, Coleta a auzit bătăi în uşă. Uitându-se prin vizor, a văzut un ofiţer de Securitate, îmbrăcat în cunoscutele uniforme albastre, şi n'a deschis. Atunci ofiţerul a strigat: *"Deschideţi, doamnă, nu vă temeţi, căci am venit să-mi înscriu copilul la şcoliţa dumneavoastră!"*

Însă, în scurt timp, mi-a venit şi mie rândul să fiu arestat, fiindcă arestările aveau loc de-aproape un an. Era în noaptea de 7 Martie 1959. Soţia mea, care mai făcuse puşcărie între anii 1949-1953, credea că ea este cea căutată. Prezenţa lui Dumnezeu, în închisoare, am simţit-o mereu, căci fără ajutorul divinităţii n'aşi fi ajuns să cunosc frumuseţea ***libertăţii interioare***, aceea de lumină hieratică în întunecimea temniţei şi acel fior de biruinţă spirituală, în ciuda tinetei din baraca în care ne *"odihneam"*, după o zi de muncă istovitoare; cu toată pezenţa câinilor poliţişti şi-a gardurilor de sârmă ghimpată. ***Gândirea n'a putut fi arestată, nici înlănţuită***. Gândirea mi-a rămas liberă şi biruitoare, realizând în felul acesta, că prin starea de continuă reflecţie creştină, în care Hristos luase chip în noi, devenim apţi să răsturnăm ***"izvodirile minţii si orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu"***, deoarece am ajuns la starea de putere duhovnicească, instaurată de Duhul Sfânt, când ***"orice gând îl facem rob ascultării de Hristos"*** (2 CORINTENI, 10.5).

* * *

Când mă aflam la Jilava, într'o celulă subterană, un deţinut de curând sosit ne-a informat - din surse eclezi-astice *"absolut sigure"* - că guvernul comunist pregăteşte, cu consimţământul servil al patriarhiei ortodoxe, un decret (faimosul decret nr.410 din 19 Noembrie 1959) care va permite, în cel mai scurt timp, distrugerea sistematică a vieţii monahale, obligând călugării de până la vârsta de 55 de ani şi pe călugăriţele sub 50 de ani, să-şi părăsească locurile de retragere şi să revină în lume. Acest nou semn de slăbiciune din partea unei ierarhii din ce în ce mai aservită puterii ateiste şi gata la orice compromis, mă copleşi profund. Suferinţa noastră fizică nu reprezenta nimic faţă de aceste răni ale sufletului, pe care ni le pricinuia, dintr'odată, trădarea incalificabilă a noilor prelaţi, deveniţi - de frică sau din oportunism - nişte ***"înşelători, deghizaţi în apostoli ai lui Hristos"*** (sintagma aparţine Ap. Pavel).

Resimt şi astăzi aceeaşi durere, aceleaşi nelinişti, ca altădată la Jilava, urmărind îndeaproape, ca fostă victimă a persecuţiei religioase din România comunistă, ***decăderea Bisericii oficiale, căreia aparţin şi supunerea dezonorantă a conducătorilor săi dictatului ideologic al unui regim în mod esenţial anti-creştin***. Pentrucă pretinşii ierarhi ai acestei Biserici Ortodoxe cu căluş la gură, controlată şi, în final, neutralizată de Departamentul marxist al Cultelor, în loc de a lua calea Crucii şi a martiriului, în loc să ţină cont de ceea ce a scris ucenicul lui Gamaliel în epistola către Filipeni, capitolul 1, versetul 29 (şi anume: ***"Cu privire la Hristos, vouă vi s'a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi pătimiţi pentru El"***), au acceptat părăsirea sarcinii lor de ambasadori ai lui Hristos *"împreună lucrători cu Dumnezeu"* (2 CORINTENI, 6.1), ***au tăcut*** în faţa propagandei ateiste, ***au participat*** activ la politica guvernamentală de descreştinare a patriei lor, ***şi-au prezentat candid aservirea fără rezerve*** ca pe o *"supunere"* voinţei Domnului şi ***şi-au adus omagiul de "profundă stimă şi gratitudine"*** pentru *"înţelepciunea, abnegaţia şi geniul creator"* al comunistului Nicolae Ceauşescu, ba au şi făcut parte, prin Sfântul Sinod, din Frontul Unităţii Socialiste, prezidat de dictatorul din Scornicesti, neglijând, subestimând sau disprețuind ***importanţa rezistenţei spirituale*** într'o ţară asaltată, în permanenţă, de forţele Securii şi Ciocanului marxist-leniniste.

Noi am învăţat - atât eu, cât şi răposata mea soţie - din lupta noastră misionară în cadrul Oastei Domnului, că dacă vrem să dăm un sens existenţei şi să fim folositori Neamului, trebue s'o facem cu Iisus, în numele lui Iisus, ***declanşând a doua revoluţie***: revoluţia unei autentice transformări spirituale, preconizată de Evanghelie, care, prin flacăra sa înnoitoare, să mature ca pe o pleavă pe saltimbancii şi demagogii cocoţaţi în fruntea Statului şi a Bisericii, pe toţi vânturătorii de promisiuni ipocrite şi pe toate *"burdufurile vechi"*, repudiate de Mântuitorul, care fac de râs şi viaţa politică şi viaţa religioasă a poporului român.

Străduindu-ne din răsputeri pentru reclădirea României pustiită de regimul comunist, luptând pentru refacerea ei nu cu justificări mincinoase, ci cu o inimă nouă şi cu un suflet nou, cu tot ce avem mai curat şi mai sfânt în noi, să repetăm sfielnic, de şaptezeci de ori câte şapte, cuvintele recomandate de Iisus Hristos: ***"Suntem nişte robi netrebnici; am făcut ce eram datori să facem"*** (LUCA, 17.10). Amin!

AU APĂRUT:

În editura ***DUH ŞI ADEVĂR***, fondată de compatriotul nostru Sergiu Grossu, la Bucureşti, au apărut, până'n prezent, următoarele cărţi de spiritualitate creştină:

1. ***În aşteptarea unui nou pământ***, de Sergiu Grossu (144 p.)
2. ***Binecuvântată fii, închisoare***, deNicole Valéry-Grossu (254 p.)
3. ***Spălarea creierului - Complotul psihopolitic al comunismului***, - text prezentat de Sergiu Grossu - (146 p.)
4. ***Chipul omului dinlăutru - În căutarea plenitudinii noastre spirituale -***, de Sergiu Grossu (186 p.).

Costul fiecărui volum este de 8 dolari SUA (în care este inclusă şi expediţia). Comenzi la adresa: Sergiu Grossu, Căsuţa poştală Nr. 22 - 232, Sector 1, Bucureşti, Tel: 330 12 49.

La aceeaşi adresă se mai pot comanda cărţile D-lui Sergiu Grossu, apărute la editura EMINESCU:

- **Apocalipsiada** (epopee creştină în 12 cânturi) - 25 mii lei
- **Fiul cel pierdut** (poeme dramatice de inspiraţie religioasă - 25 mii lei.

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

(1927-2000)

- VI -

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

Urmare din numărul trecut

Numai iniţiaţii ştiau de schimbul de telegrame între Moscova şi Berlin în problema Basarabiei şi de nota ultimativă transmisă Bucureştiului de către V. Molotov la 26 Iunie 1940.

În *"Însemnări zilnice"*. regele Carol al II-lea nota pentru Joi 27 Iunie 1940, că din această zi infernală, a ieşit moralmente zdrobit şi îmbătrânit cu 10 ani. Trebuia să fie o zi de mare bucurie căci fiul său, Marele Voievod de Alba Iulia, Mihai îşi susţinuse examenul de bacalaureat.

1. În decurs de 4 zile, începând dela orele 14, după ora Moscovei, adică 28 Iunie 1940, România să evacueze Basarabia şi Bucovina de Nord.

2. Chiar în 28 Iunie, Sovieticii să ocupe următoarele centre importante: Cernăuţi, Chişinău şi Cetatea Albă.

3. Restul trupelor vor intra eşalonat în 4 zile şi se va forma o Comisie mixtă care să rezolve operativ litigiile. Răspunsul guvernului român nu poate întârzia de ora 12, ora Moscovei, pe data de 28 Iunie 1940 (Nicolae Ciachir. *Basarabia Voievodală românească până la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, Bucureşti, 1999,* p.112-113).

Noi dormeam liniştiţi şi ştiam că fortificaţiile *"Regele Carol al II-lea"* de pe linia Nistrului ne apără de duşman. În plus, marşul dat atât de des la radio,*"Sentinela de pe Nistru"*, ne îmbărbăta că nu vom fi cedaţi.

În jurul orelor 3 dimineaţa, Vineri 28 Iunie, suntem treziţi din somn şi caraula dela primărie, îi strigă tatei: *"Părinte, veniţi imediat la Primărie, are domnul notar să fă comunice ceva foarte urgent"*. Notabilii comunei s'au strâns în jurul orei 4 dimineaţa şi notarul le-a comunicat că pe la orele două noaptea, neputând să doarmă, căutând muzică, nimerise Sofia, care dăduse un Comunicat foarte important că regele Carol al României a cedat Basarabia Ruşilor, iar aceştia urmează imediat să ocupe teritoriul respectiv.

Şeful de post a dat un telefon la Ismail, la Regiunea de Jandarmi şi i s'a spus să nu intre în panică, noi n'am primit nimic oficial şi trebue pedepsit notarul respectiv care difuzează zvonuri alarmiste. Ulterior s'a aflat că zvonul era real, iar cele patru zile acordate erau cu totul insuficiente ca oamenii să-şi facă bagajele şi să plece. Pentru cei care erau originari din Regat şi erau cu serviciul în Basarabia era mai uşor, căci plecau la părinţi ori la rude. Pentru basarabenii getbeget, era greu să-şi lase tot avutul agonisit din moşi strămoşi şi să ia calea pribegiei. Pentru tata, care era preot, era şi mai greu să-şi lase enoriaşii pe care îi păstorea şi să fugă undeva în România.

Sâmbătă, 29 Iunie 1940, pe la orele 10 dimineaţa, la noi în curte tata organizase o slujbă - îmi amintesc că era o zi frumoasă cu cerul senin

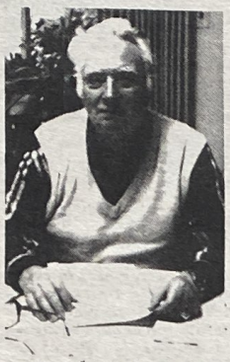

-, care a durat circa 2 ore şi circa 50 de bărbaţi şi femei, plângeau în hohote şi spuneau: *Părinte, nu ne lăsaţi*.

În timpul slujbei - casa noastră era lipită de şcoală - un învăţător de naţionalitate rus, Somlev, cunoscut pentru ideile sale comuniste, care fusese mutat la noi în sat disciplinar în toamna anului 1939, se urcase pe şcoală şi arborase steagul roşu. Deşi şeful de post şi cei 3 jandarmi în termen încă nu plecaseră, Somlev, dintr'o rochie roşie a soţiei, improvizase un steag pe care l-a cocoţat pe şcoală. Tipul nu era urât, era înalt, cu figură atletică, se căsătorise cu o doamnă din sat, frumuşică, bogată şi care avea liceul la bază. În timp ce dânsul agita steagul pe şcoală, soţia lui participa la slujbă, văduvită de-o rochie.

După masă, mama a încercat să taie găini, găşte, să frământe cozonaci, să scuture geamantanele, urmând ca Duminică să plecăm. Sovieticii păsuiseră pe basarabeni 4 zile, deşi tratatele internaţionale, ca şi cele din 1812, 1856, 1878, prevedeau între 6 luni şi 2 ani, ca băştinaşii unui teritoriu cedat, să aibă timp să se decidă, să-şi lichideze averea, în caz că plecau.

Din păcate, cele 4 zile n'au fost respectate. Citez din Comunicatul Marelui Stat Major, pentru Sâmbătă 29 Iunie 1940, cu referiri concrete la Sudul Basarabiei:

2. Au aterizat la Bolgrad 5 avioane sovietice, întrerupând comunicaţiile.

3. Oraşul Bolgrad ocupat de paraşutişti la orele 15.

6. Aviaţia a zburat deasupra trupelor noastre făcând fotografii.

7. Coloane motorizate s'au amestecat cu trupele noastre, îndemnând la dezertare.

8. Un batalion de infanterie al nostru a fost dezarmat...

Pentru ca Noi, să ajungem în Regat, trebuia obligatoriu să trecem prin Bolgrad, care fusese ocupat de paraşutiştii sovietici Sâmbătă la orele 15 şi îi întorceau pe toţi din drum. Spre seară, ne pomenim cu părintele Chiriac, parohul Bisericii din Comuna vecină, Taşbunar, cu o droaie de copii şi preoteasa. Era încă tânăr, cu figură herculiană, de loc din Câmpulung Muscel, plângea în hohote: fusese întors din drum de paraşutişti. Avea acasă o maicuţă vaduvă, din Primul Război Mondial, bătrână şi bolnavă, pe care o ajuta cu bani. A urmat o scenă care m'a impresionat profund şi pe care încă mi-o amintesc, deşi au trecut 60 de ani. Cei doi preoţi, adică tata (avea 50 de ani) şi Chiriac (circa 35), şi-au îmbrăcat odăjdiile şi au făcut o slujbă, rugându-se şi plângând. Apoi tata i-a spovedit, iar acest om voinic ca un urs, de aproape doi metri, plângea cu sughiţuri ca un copil mic. Părintele Chiriac, uşurat după spovedanie, resemnat, şi-a urcat familia în căruţă şi s'a întors în satul unde funcţiona ca preot, distanţa fiind de circa 7 kilometri.

Să nu te încrezi total în arhive. Acum câţiva ani au intrat în uz la arhivele Statului, fondurile Legiunii de Jandarmi. Câteva note informative îl condeiau astfel pe preotul Chiriac *"deşi regăţean, a refuzat să se întoarcă acasă în Regat, a abandonat preoţia, preferând să devină proletar, are în cap idei comuniste"*. Şeful postului de jandarmi, propunea în 1942 ca preotul Chiriac să fie dat afară din preoţie, ca element duşmănos statului român. Comuna era mare, bogată şi probabil cel care îi dorea locul preotului Chiriac, îl mituise se pe jandarm. Şicanat, scârbit de lucruri imaginare care i se puneau în cârcă, fiind bolnav în 1943, înghiţise vreo 10 aspirine, iar inima uriaşului n'a rezistat.

Deci, am rămas sub ocupaţie. După câteva zile, prin comuna noastră, aşezată pe şoseaua Cetatea Albă - Bolgrad, încep să se scurgă trupe ale armatei roşii, motorizate, tanchete, tancuri, tunuri de mare calibru, infanteriştii în camioane, unităţi de elită din cavalerie. Voiau să impresioneze prin număr, de altfel aceleaşi trupe au mai trecut după circa o săptămână. Se repeta figura din timpul ţarinei Ecaterina a II-a, când suita împăratului Iosif al II-lea al Austriei, îndreptându-se spre Crimeia şi întâlnind la tot pasul herghelii de vaci, turme de oi şi cirezi de vite, au remarcat de mai multe ori aceeaşi vacă, care şchiopăta. Explicaţia era că noaptea, când suita regală se odihnea, vitele respective erau mânate înaintea convoiului imperial. Culmea ironiei, Comisarul Apărării Naţionale (adică Ministrul de Război), era mareşalul Timoşenco, de loc basarabean, dintr'o comună apropiată de noi, Furmanca, şi care în tinereţe fusese geambaş şi hoţ de cai. De altfel ca şi ceilalţi doi mareşali sovietici: Voroşilov fusese muncitor, iar Budionâi, subofiţer din cavaleria ţaristă. Cu asemenea pregătire, când a început războiul în 1941, asemenea mareşali n'au putut face faţă unui război modern.

Revenind la Armata Roşie, se opreau în fiecare sat, se plimbau pe uliţe în uniforme noi, toţi în cizme şi fiecare îşi scotea foarte des batista, să se şteargă de transpiraţie, pentru a arăta localnicilor cât erau de civilizaţi. Ce-am observat, mulţi din tinerii soldaţi erau pe faţă ciupiţi de vărsat şi dinţii din faţă la unii erau dintr'o tinichea albă. Li s'a spus că au fost chemaţi să elibereze Basarabia, a căror locuitori trăiau în bordeie şi lucrau pe moşiile boierilor, cu harapnicul la spate şi cu câinii jandarmilor. Erau derutaţi, căci satul avea foarte multe case arătoase, iar curţile erau pline de orătănii, în plus fiecare avea o vacă şi doi cai. Categoric, toţi lăudau regimul sovietic şi realizările staliniste şi încercau să răspundă la orice întrebare. Ne povestea un învăţător, când, invitând doi ostaşi în calitate de gazdă la un ceai i-a întrebat dacă doresc lămâie, ei i-au răspuns că sunt sătui de lămâi deoarece în URSS, la Harcov au două uzine de lămâi care produc nonstop. Unii impresionaţi de bogăţia satelor din Sudul Basarabiei, la plecare le şopteau celora care i-au invitat la o gustare, să ascundă şi să îngroape totul, căci vin politrucii peste câteva săptămâni şi îi vor deschiaburi.

După vreo două săptămâni, au început să vină aproape zilnic caravane cinematografice, care rulau filme de propagandă în curtea şcolii, pe o pânză imensă sub cerul liber, ca să vină cât mai multe persoane. Filmele erau legate de viaţa lui Stalin, de Armata Roşie şi de felul cum boierii şi Biserica sunt cei mai mari duşmani ai oamenilor muncii. Lozinca era: *"Kto bâl nicem, tot stanet vsem"*, adică *Cine nu era nimeni, va ajunge totul"*.

Oamenilor le era frică de colhozuri, să mânânce din gamelă la ore fixe şi să predea bunurile agonisite de-o viaţă întreagă. Li se răspundea, cu forţa nu fac colhozuri, dar puterea sovietică se grăbea, voia să readucă Basarabia la acelaşi numitor comun cu restul URSS-ului. Adică, într'un an să se facă acelaşi transformări, care se efectuaseră acolo între 1917 şi 1940.

După circa două luni numai puteai să circuli liber dintr'o localitate în alta, sau să pleci la oraş să-ţi cumperi lucrurile de trebuinţă, ori să vezi un film, sau să te duci la un restaurant. În comună aveam două prăvălii, satul se întindea pe circa 5 kilometri. Aproape de noi era prăvălia lui Uşer Lam, singurul Evreu din comună, la care găseai scrumbii, sardele Robert, măsline, halva, piper, scorţişoare, zahăr etc. Ţăranul cumpăra în primul rând, sare, chibrituri şi gaz lampant. După o lună, Lam a dat faliment şi a întrat la stat, vânzând în special sare, ulei de rapiţă şi băuturi alcoolice. De paştele lor, fiica lor Liuba, care era colegă cu mine ne aducea *"maţa"*, iar noi o serveam cu ouă roşii şi cozonac.

Ţăranii se foloseau de următoarea stratagemă. Plecau cu vaca la păscut iar din satul vecin îi venea în întâmpinare ruda sau cunoştinţa cu altă vacă, stăteau la taifas sau schimbau între ei produse, iar seara fiecare era acasă. Când prin 1970 am văzut filmul *"Prizonierul cu vaca"* unde Fernandel înşela vigilenţa santinelelor germane, m'am gândit că premiera a fost făcută în Basarabia în anii 1940-1941.

Au început rechiziţiile de animale. În permanenţă noi ţineam 4 cai, doi erau pentru trăsură ori călărie, iar ceilalţi doi pentru tracţiune. Toate muncile se făceau cu cai în părţile noastre, boi apropae că nu se găseau în sat, dar nicidată vreo vacă nu era pusă să care greutăţi. Ne-au obligat să donăm 3 cai oamenilor săraci, iar aceştia iscăliseră un act că, nesiliţi de nimeni, intră în colhoz, care în maximum jumătate de an trebuia să funcţioneze cu întreaga capacitate, adică întregul pământ arabil din comună. Cel mai bogat ţăran dela noi avea 600 de oi şi muncea cu întreaga familie din zori şi până noaptea târziu. I-au luat 550 de oi, iar în Iunie 1941 a fost deportat cu tot neamul în Siberia. Fiul cetăţeanului, Iliuţă, era coleg de clasă cu mine; într'o zi a răbufnit: cum să progreseze un stat când leneşii conduc.

Au început arestările sistematic în comună. Mai întâi toţi primarii comunei care au funcţionat sub administraţia românească între 1918 şi 1940. Apoi, liderii partidelor politice din comună, ţărănişti, liberali, cuzişti, averesceni, georgişti, lupişti etc. Arestările se făceau la lumina zilei, de obicei după amiază spre seară, când mulţi stăteau la taifas pe uliţă. Arestatul era băgat într'un camion vechi hodorogit, aşezat jos, turceşte, iar doi *"vajnici"* ostaşi sovietici, erau lateral în picioare, cu baioneta deasupra capului acelui biet ţăran. Personal, am văzut asemenea scene de mai multe ori, în toamna anului 1940. Scopul urmărit era, ca lumea să se înfricoşeze şi să nu cârtească împotriva oricărei măsuri luată de autorităţile sovietice. După această fază psihologică, au trecut la arestările care se făceau noaptea, adică, mai precis pe la orele 2-3 dimineaţa.

Numai cine a trăit direct sub ocupaţie sovietică îşi poate imagina cum a fost posibil că în operaţiunea dela Kiev din toamna anului 1941, Nemţii au luat circa un milion de prizonieri sovietici, împreună cu unul din fiii lui Stalin. Alexandr Soljeniţân, laureat al premiului Nobel şi ofiţer în armata sovietică în cel de-al Doilea Război Mondial consemna: *"Cât valorează acest regim atât de lăudat de toată lumea s'a putut vedea în 1941, dela Marea Baltică la Marea Neagră, Armata Roşie, totuşi superioară numeric şi dotată cu o foarte bună artilerie, s'a lăsat dusă ca un fir de pai. Niciodată Rusia, de o mie de ani de când există, niciodată istoria umanităţii nu cunoscuseră o asemenea retragere. În răstimpul câtorva luni, aproape trei milioane de soldaţi s'au predat inamicului"*.

(Va urma)

IN MEMORIAM!

Doctorul Nicolae Burlacu

Încă un martor şi victimă a atrocităţilor comuniste a trecut în lumea celor drepţi şi fără prihană, pentrucă prietenul meu de suflet, Doctorul Burlacu din Braşov a fost un om deosebit de drept şi fără prihană.

Cel de Sus ne-a dat şi el un semn că Doctorul a fost un om deosebit: l-a chemat la El în noaptea de înviere a acestui an.

Dacă ar fi mai trăit, în Noembrie anul acesta ar fi împlinit 79 de ani.

În anii cincizeci Securitatea ar fi vrut să-l omoare, aranjând cu justiţia pervertită să i se dea pedeapsa cu moartea, pentru faptul de a fi un om drept şi pentrucă şi-a îndeplinit misiunea umană de doctor, ajutând pe eroii grupului Gavrilă ce luptau în munţii Făgăraş.

Am împărţit cu el celula de anchetă, el de acum veteran al Aiudului, iar eu proaspăt arestat pentru vina de a avea un creier educat şi nonconformist.

Bătut şi schingiuit, Doctorul m'a ajutat şi învăţat cum să rezist intelectual, cu mintea intactă, fără a-mi umili sufletul. Tot el mi-a deschis orizontul poeziilor din închisori, Radu Gyr şi ceilalţi. Ajuns în Exil, am scris despre el şi l-am căutat. Mult timp am crezut că l-au ucis, Securitatea vrând să-l conecteze cu farsa juridică a aşa-zisului doctor de încercare a reorganizării comandamentului Legionar - lotul Puiu Atanasiu. Dar nu a murit. A rămas numai cu o invaliditate, ca urmare a bătăilor suferite în mâinile celebrului călău de Securitate Crăciun. A supravieţuit Aiudului, a fost mai tare decât călăii lui.

Ne-am regăsit şi am rămas în contact până aproape în preziua morţii lui.

Am avut un respect enorm pentru el şi l-am descris detaliat în cartea mea *"Din Ţara lui Cain"*. Mă asociez tuturor prietenilor şi supravieţuitorilor închisorilor comuniste în a transmite condoleanţele mele sincere familiei şi în special Doamnei, soţia sa.

Numele Doctorului Burlacu va rămâne la loc de cinste într'un viitor panteon al eroilor şi victimelor acelei Ţări nefericite şi subjugate de comunism.

D. PHILIP -Calgary

BASARABIA ŞI BUCOVINA

ŢINUTUL HERŢA DUPĂ 60 DE ANI DE NEDREAPTĂ ÎNSTRĂINARE

Ion GHERMAN

Membrii Societăţii Culturale *Ţinutul Herţa*, am ajuns la Herţa, pe pământurile vechi româneşti, pe care ne-am născut, ca invitaţi, pentru a participa la aniversarea celor 600 (şase sute) de ani care au trecut de când satul Molniţa, altădată în ţinutul nostru, (astăzi în Raionul Herţa, din regiunea Cernăuţi-Ucraina), a fost pentru prima dată atestat de Domnitorul Alexandru cel Bun, la 29 Iunie 1400.

Plecând din Bucureşti, în drumul ce trebuia să-l parcurgem, ne-am folosit de acest prilej, pentru a ne opri mai întâi la Bacău, acolo unde, în Cimitirul Central, ştiam că se găseşte mormântul căpitanului erou Ioan Boroş, care, în 29 Iunie 1940, a fost în mod mişeleşc ucis de ostaşii sovietici, pentru faptul că le-a opus rezistenţă, spunându-le cu curaj şi răspicat, că la Herţa sunt în vechea Românie şi că pe acolo ***"nu se trece"***. După ce i-am păstrat cu toţii, un moment de reculegere celui dispărut cu 60 de ani în urmă şi după ce i-am aprins o lumânare şi i-am depus pe mormânt o jerbă de flori, în scurtul cuvânt ce l-am rostit faţă de membrii familiei şi de veteranii de război prezenţi, am spus, printre altele, că Ioan Boroş poate fi aşezat printre eroii de frunte ai neamului românesc, atâta vreme cât atitudinea lui eroică i-a descurajat pe invadatori să-şi continue înaintarea până la Botoşani, aşa cum se ştie că intenţionau.

SATUL MOLNIŢA
Locuit de Români încă de pe timpul lui Alexandru cel Bun (1400)

Ajunşi la Dorohoi, spre seară, ne-am continuat drumul numai a doua zi. Dimineaţa, ieşind din oraşul Dorohoi, şi intrând pe acest ultim segment ce l-am mai avut de parcurs până la punctul vamal Racovăţ, pe unde trebuia să trecem graniţa (*"în premieră"*), ne-am dat repede seama că suntem pe un drum neasfaltat şi prost întreţinut, convingându-ne, astfel, că suma alocată ameliorării acestei porţiuni de şosea, a fost deturnată în folosul altora. Noi credem că un drum care face legătura dintre două ţări vecine şi duce spre o vamă, care va deveni *"punct de trecere internaţional"*, meritã sã intre cu prioritate în atenţia celor care răspund de starea drumurilor din ţara noastră. De altfel, Societatea noastră, revenind, a şi intervenit recent la Ministerul Transporturilor, pentru a avea în obiectiv imediat această porţiune de şosea, ce leagă oraşul Dorohoi de punctul vamal Racovăţ.

La Herţa, după primirea oficială, ce ni s'a făcut de Primăria oraşului şi după ce la Biblioteca raională din oraş, am predat cărţile ce le-am adus cu noi, ne-am început activitatea cu pelerinajul pe care l-am făcut la Crucea de lemn, înălţată la Frunza (Lunca), în memoria celor peste 700 de Români bucovineni şi herţeni, ucişi acolo de mitralierele grănicerilor sovietici. Îndureraţi şi sătui de *"binefacerile bolşevismului"*, pe care începuseră să le cunoască, s'au hotărît, în 1941, să treacă graniţa în România, unde n'au ajuns niciodată.

La Molniţa, în 29 Iunie a.c., manifestările programate au început, cum era şi normal, cu un serviciu religios, care s'a făcut la *"Troiţa memoriei"*, în memoria celor 67 de molniceni, care ca şi alţi herţeni din celelalte sate învecinate, în perioada de asuprire stalinistă, au plătit cu viaţa, aşa cum am spus-o noi şi atunci, ***"pentru vina, marea vină, că s'au născut Români pe pământ românesc"***.

Asigurându-i în cuvântul care l-am luat, după predica Preotului, că suntem alături de ei în durerea pe care o trăiesc, pentru cei pe care i-au pierdut, adresându-mă şi urmaşilor acestora, i-am îndemnat să-i poarte mereu în suflet şi să le cinstească în veci memoria, aşa cum toţi aceşti martiri o merită cu prisosinţă.

Spectacolul artistic care a urmat, a avut loc la Căminul cultural. Aici, însă, am fost foarte neplăcut impresionat că, în sală, de altfel, frumos pavoazată, printre zecile şi zecile de drapele ucrainene, cu prilejul unei asemenea manifestări şi într'un sat de o asemenea lungă istorie românească şi locuită şi astăzi numai de Români, nu s'a găsit măcar un loc ***pentru un drapel românesc.***

De altfel, nici preşedintele administraţiei raionale, în cuvântarea de deschidere pe care a ţinut-o, n'a găsit prea multe de spus despre rolul etnicilor români în istoria de şase secole a acestui sat, în totalitate românesc.

Ignorarea cu bună ştiinţă a elementului autohton românesc şi încercarea de a-l minimaliza şi ignora, este din plin demonstrată şi de multe altele, care au intrat şi în practicile cotidiene, cu care sunt tratate şi astăzi de către *"originala democraţie ucraineană"*, satele româneşti.

Deşi locuite numai de Români, toate îşi poartă şi astăzi numele scrise numai cu litere cirilice (vezi fotografia nr.1), aşa cum a hotărît şi aşa cum le-a botezat Stalin, cu 60 de ani în urmă.

Pe lângă eforturile ce se depun oficial în învăţământ, pentru a se face loc primordial, limbii ucrainene, în pregătirea elevilor, nu este uşor de trecut nici peste faptul că, aşa după cum am constatat în bibliotecile şcolare şi în bibliotecile săteşti, cartea de literatură românească este aproape inexistentă, rafturile acestora, în schimb, fiind pline de cărţi ucrainene sau de limbă rusă, chiar şi în acele sate, în care nu trăieşte nici un Ucrainean şi nici un Rus. Cum şi denumirile de pe firmele instituţiilor sau întreprinderilor sunt toate la fel, scrise numai în limba ucraineană şi cu litere cirilice, toate acestea te fac să crezi că aici, nu eşti decât între Ruşi şi Ucraineni.

De aceea, cuvântarea la care ne-am referit mai sus, a reprezentantului administraţiei raionale Herţa, nu m'a surprins prea mult, mai ales, după ce, din discuţiile ce le-am avut şi ulterior, am înţeles că sunt printre Românii de aici şi de aceia care, cu minţi obtuze şi servili puterii şi stăpânirii actuale, consideră că istoria şi-a spus ultimul cuvânt.

Cu toate acestea, în cuvântul la care am avut dreptul din partea invitaţilor, noi ne-am limitat, doar, să spunem că, dacă ***îi sfătuim pe Românii de aici să fie în continuare cetăţeni loiali ai statului ucrainean, în care, deocamdată, trăiesc,*** apoi trebue să ştie că nimeni ***nu-i poate opri ca să-şi păstreze cu sfinţenie identitatea de neam, de limbă, de credinţă şi de tradiţie românească,*** în încheiere subliniind şi faptul că în viaţa popoarelor, ca şi în viaţa oamenilor, *"cert este doar că nimic nu este definitiv"* şi că*"ceea ce n'a fost, la un moment dat, posibil la oameni, poate fi mâine posibil lui Dumnezeu"*.

De sub ruinele Bisericii domneşti, dela Movila de sub streaşina Bisericii de lemn din Pilipăuţi (Monument istoric) ca şi de sub zidurile cetăţilor şi cetăţuilor, ridicate de strămoşii lor, pe întreg Ţinutul Herţa, izvoresc puteri cosmice, care îi ajută pe fraţii noştri, să fie şi să rămână Români.

Acasă

G.N. VIFORERANU

Locul meu de suflet a fost şi a rămas satul în care am văzut lumina zilei într'o casă aşazată pe malul unui râu cu apă limpede ca lacrima.

De imaginea acestei case şi a localităţii rurale de care aparţinea nu m'am despărţit, sufleteşte niciodată. Ea m'a marcat pe toată viaţa. Casa era aşezată în mijlocul unei curţi cu o suprafaţă de peste o mie de metri pătraţi, cu multe acareturi în jurul ei.

Se deosebea de alte case prin aceea că avea deschideri în două părţi, la drumul din faţă şi la drumul din spate. Din aceste motive, gospodăria avea două porţi. Cea din faţă avea, alături, şi o portiţă pe care o foloseam la ieşirea şi intrarea în curte, mergând pe jos.

Pentru mine *"acasă"* însemna plecarea tatei la război în vara anului 1915, ca rezervist. Atunci, la vârsta de patru ani, am luat cunoştinţă de mine şi de lumea înconjurătoare. Alte amintiri mai vechi nu am.

Scena mi s'a întipărit în memorie pentru totdeauna. Îmbrăcat în civil, tata a ieşit pe poartă şi a luat-o spre stânga, pe uliţă. Mama plângea ţinându-l în braţe pe fratele meu Sergiu, mai mic cu patru ani ca mine.

Pentru mine *"acasă"* însemna o noapte de groază sub ameninţarea unei bande de bolşevici, din mâna cărora am scăpat ca prin minune, întreaga familie.

"Acasă" înseamnă, de asemenea, prima zi de şcoală românească în toamna anului 1918, când învăţătoarea Vera, fiica preotului din sat, mi-a pus abecedarul în mână.

"Acasă", - era să uit - înseamnă înainte de toate, intrarea în sat a primului eşalon de recunoaştere printr'un escadron de cavalerie echipat într'o uniformă necunoscută de mine până atunci. Acest eşalon şi altele câte au mai fost pe alte direcţii, în drum spre Nistru, au precedat unirea ţinutului meu natal cu România.

"Acasă" îmi evocă, de asemenea, ziua îmbarcaţi în două căruţe, cei 11 absolvenţi ai cursului primar, neam deplasat, în frunte cu directorul şcolii şi învăţătoarea mea, în satul Trifăneşti din judeţul Soroca, unde am dat examen de patru clase primare, odată cu alţi şcolari din patru sate ale aceluiaşi judeţ.

Am trecut examenul, în faţa unui revizor şcolar venit dela Soroca, cu media 9,77 spre marea bucurie a învăţătoarei mele, pentrucă această medie a contribuit la trecerea satului Cubolta înaintea celorlalte patru.

"Acasă" înseamnă pentru mine, nu numai locul unde am văzut lumina zilei, ci satul întreg, cu împrejurimile lui, sat frumos aşezat pe ambele maluri ale râului Cubolta, cu vărsarea lui în Răut, în dreptul satului Putineşti.

Aceste împrejurări îţi încântau ochii, mai ales vara, începând cu Valea Banarului, Fundoaia, Hârtop, Budai, Sărata şi mai ales Zavdeanca cu cele două lacuri, nume pitoreşti cu denumiri pur româneşti.

Satul însuşi se deosebea de altele aşezate pe acelaşi curs de apă prin faptul că pe vatra lui s'au născut trei personalităţi ale culturii precum Pavel Leonard, Ioan şi Pan Halippa, la care s'au mai adăugat, după unirea din anul 1918, Alexandru Vicol şi Sergiu Grossu.

Gândindu-mă acasă, de multe ori îmi aduc aminte de nişte inscripţii pe care ar fi trebuit să le transcriu până la invazia Ruşilor din luna Iunie 1940. Prima era aceea de pe mormântul bunicilor din partea tatei, Gheorghe şi Zinovia, din cimitirul satului. Inscripţia era făcută cu litere ruseşti pe o lespede de piatră dispusă orizontal. A doua era inscripţia de pe o lespede de piatră, de astă dată dispusă vertical, înfiptă în faţa şcolii, aplecată puţin pe-o parte, pe locul unde părinţii mi-au spus că a fost biserica satului, cândva. Pe lespede erau săpate multe date cu caracter istoric, referitor la locaşul de rugăciune. Această piatră mustind de istorie o foloseau copiii,*pe vremea şcolarităţii mele, în jocul *"de-a capra"*.

A treia inscripţie pe care ar fi trebuit s'o transcriu era aceea de pe crucea care se mai găsea până în anul 1940 pe movila ridicată pe vremea lui Ştefăniţă Vodă, la o distanţă egală între satul Cubolta şi târgul Alexandreni. De pe această movilă ostaşii moldoveni dădeau de veste la Suceava, prin aprinderea focului, atunci când năvăleau Tătarii.

Cuvântul *"acasă"* îmi aduce aminte de ziua când, pe la ora nouă dimineaţă, am sărit pârleazul spre drumul din spate şi fără să le spun la ai mei, am plecat la Soroca, înarmat cu un toiag în mână şi cinci lei în buzunar, ca să văd cetatea şi Nistrul. Era într'o Duminică de Iulie, după ce absolvisem liceul *"Ion Creangă"* din Bălţi.

Chiar dela plecare, mi-am impus să fac drumul de 40 de kilometri fără oprire, atât la dus cât şi la întors, cu un popas de noapte în oraşul de pe Nistru.

Pe la ora 4 şi jumătate, am ajuns în oraşul ca un amfiteatru, cu faţa spre Răsărit. Am vizitat cetatea, am privit Nistrul curgând la vale cu apele plumburii şi m'am recules în faţa statuii generalului erou Stan Poetaş, răpus de bolşevici.

Adăpost de nopate mi-a fost parcul oraşului, în ciripit de păsărele şi cântece de mandoline.

A doua zi am făcut cale întoarsă, respectând acelaşi program. Călătorind pe firul amintirii, cu gândul mereu acasă, îmi vine în minte o întâmplare pe care n'am uitat-o niciodată.

Era într'o vară, după seceriş, în ziua de Duminică. După o săptămână de muncă pe câmp, toţi ai casei dormeau buştean când, într'o dată, abia răsărise soarele, am auzit un puternic dangăt de clopot dela biserica din sat. Am intrat în alertă cu toţii.

- *S'a întâmplat ceva în sat!* zise bătrânul.

Ieşind în bătătură şi mai apoi la poartă, am aflat că în cursul nopţii s'au furat, de pe câmp, doi cai ai săteanului Vasile Surdu pe care îi dusese la păscut pe mirişte.

S'au format potere de câte doi călăreţi pentru fiecare drum de acces în satul Cubolta şi au plecat într'o goană nebună pe urmele tâlharului.

L-au prins pe drumul spre satul Sofia, gonind nebuneşte, doar-doar îşi va pierde urma.

L-au adus legat la primărie, care primărie era pe atunci vis-a-vis de casa părintească, în curtea săteanului Gheorghe Iaţcu.

Lumea s'a dunat ca la o comedie. Împreună cu tata, m'am dus şi eu. Ceea ce am văzut, n'am să uit niciodată. La interogatoriul şefului de post din comună, hoţul a refuzat să răspundă, chiar şi atunci când obştea a crezut de cuviinţă că singura soluţie care l-ar face să vorbească, ar fi aceea de a-l atârna de creanga unui salcâm din curtea primăriei, cu picioarele în sus. Nici în această poziţie, hoţul n'a scos un cuvânt din gură.

De groază, am fugit acasă, regretând că din curiozitate am văzut această scenă.

În drum spre obârşia fiinţei mele, cu gândul la casa dintre drumuri, locul meu de suflet, mi-aduc aminte că într'o iarnă, în vacanţa de Crăciun, trezindu-mă din somn după miezul nopţii, am observat că afară se luminase de ziuă. Am ieşit în bătătură fără să-i trezesc pe ai mei. Lumina venea dinspre Răsărit, dela curtea boierească, dela o distanţă de circa un kilometru.

Izbucnise un incendiu la unul din grajdurile domeniului familiei Leonard, mari latifundiari de origine italieni. Întregul sat aproape a sărit pentru stingerea incendiului. Am aflat după aceea, în revărsat de zori că focul a luat fiinţă dela un scurt circuit, pentrucă, am uitat să menţionaez că pe atunci, la începuţ de veac, această familie de boieri îşi permitea luxul de a poseda o sursă proprie de electricitate.

"Acasă" mai înseamnă ziua aceea de 15 Iunie 1940 când, fiind concentrat pe Prut, malul stâng, am obţinut o permisie de 24 de ore să-mi vizitez familia.

Ziua aceea a fost şi a rămas ultima dată când mi-am văzut casa părintească.

De atunci, călătoresc cu gândul, mereu, deasupra împrejurimilor şi deasupra întregii Basarabii.

ÎNTRE BEŢIA CU APĂ RECE ŞI AMARA TRISTEŢE A LUCIDITĂŢII

Al. MIHALCEA

La sfârşitul intervenţiilor jurnaliştilor dela cotidianele *"România liberă"* şi *"Ziua"*, făcute în cadrul reuniunii dela Centrul Cultural al parohiei *"Buna Vestire"* - Montreal două persoane din asistenţă: o doamnă complet necunoscută autorului acestui articol şi un avocat de obârşie constănţeană au avut o reacţie vehementă, reductibilă, în esenţă, la expresia *"Ne-aţi distrus speranţa!"*, propoziţie pe care au rostit-o. Publiciştii nu făcuseră, de fapt, altceva decât să înfăţişeze pe scurt, cu patru luni înainte de alegerile prezidenţiale şi parlamentare, situaţia României. O radiografie lucidă a societăţii româneşti, aşa cum se prezintă ea la un deceniu dela răsturnarea dictaturii clanului ceauşist. De menţionat că, între cele două persoane există, în privinţa momentuui stabilirii în Canada, o diferenţă de câteva zeci de ani, doamna venind în Ţara Frunzei de Arţar acum o jumătate de secol. Asemănarea dintre cei doi intervenienţi constă în dorinţa - nu exprimată faţiş ci reieşită din subtextul vehementei lor rostiri - de a li se prezenta o stare de fapt liniştitoare, care să îngăduie certitudini în ce priveşte soarta ţării după alegeri. Altfel spus, o descriere anesteziantă, soporifică chiar, a stării naţiunii. Un soi de poveste cu ***happy end***, ca în filmele americane de larg consum. Cum, însă, rostul presei este de a informa - pe cât posibil - veridic, exact, opinia publică, lăsând să vorbească, în primul rând, faptele, supoziţiile fiind primejdioase pentru emitent în cazul neadeveririi, consider că ziariştii au procedat corect. Să vedem pe ce s'a întemeiat demersul lor.

O ABDICARE IMPREVIZIBILĂ

Şi în ţară, şi în cancelariile statelor importante, şi în lumea exilului românesc declaraţia Preşedintelui Constantinescu în sensul că nu va candida nici la un nou mandat în funcţia supremă a statului, nici pentru un loc în parlament a dat naştere unor înverşunate dispute în sânul clasei politice, în rândurile analiştilor (de bună intenţie sau nu) şi la nivelul cetăţeanului de rând. Analiştii s'au împărţit subit în două tabere: a ditirambiştilor, iertat fie-ne termenul, care au văzut în gestul primului bărbat al ţării măsura maximă a moralităţii în politică, şi a celor care au considerat că totul este o şmecherie iefitină, în stil dâmboviţean, personajul adunându-şi capital politic în vederea alegerilor din 2004. O dihotonie care, în opinia noastră, contravine realităţii, calitate politică bogată în nuanţe şi în semne previstitoare.

Să recapitulăm: între 22 Decembrie 1989 şi data anunţării deciziei preşedintelui, Românii au trăit două momente astrale, ca să folosim inspirata formulă a unui scriitor german: căderea cuplului dictatorial şi rezultatul alegerilor dela 17 Noembrie 1996. În amândouă cazurile, factorii comuni sunt explozia bucuriei colective şi speranţa că lucrurile se vor schimba. Ar fi greşit să se spună, în primul caz, că nu s'a schimbat nimic, atât doar că schimbarea nu a vizat esenţa, adică eradicarea comunismului rezidual. Libertatea de expresie, prin viu grai şi în scris, singurul bun realmente câştigat, nu este, însă, o premieră românească: era manifestă şi în timpul perestroikăi gorbacioviste şi nu este decât o faţă, un aspect al eliberării societăţii de sub dictatura totalitară. Uneori mă întreb dacă libertatea de a critica, acordată presei, nu a fost decât o subtilă diversiune: atitudinea puterii iliesciene faţă de dezvăluirile presei independente poate fi rezumată într'o singură frază - *"lăsaţi-i să latre şi vedeţi-vă de treabă!"*. Adică de afaceri, spolieri, jefuirea banului public. Votul dela 17 Noembrie este tocmai rezultatul atitudinii puterii de dinainte de 1996 faţă de speranţele societăţii civile. Este un vot deopotrivă politic şi moral care a sancţionat prestaţia vechii puteri. Entuziasmul colectiv (dar nu şi general, căci cei legaţi de regimul ceauşist, perpetuat, sub anumite aspecte, de cel al preşedintelui Iliescu au primit instalarea unei guvernări ca pe o ameninţare directă la adresa privilegiilor lor) s'a născut din nădejdea că marasmul în care puterea înfrântă în alegeri azvârlise ţara va deveni o simplă amintire. Nu a fost să fie aşa.

Hotărîrea Preşedintelui Constantinescu de a se retrage din viaţa politică la terminarea mandatului a fost precedată de recunoaşterea înfrângerii sale, declarate public: *"Am câştigat alegerile dar nu şi puterea!"*. Este, credem, nu recunoaşterea înfrângerii ci doar o frază premonitorie. Cum să afirmi că nu ai dobândit puterea când majoritatea electoratului - milioane de alegători - te-a învestit tocmai cu puterea politică? Şi dacă, din nefericire, lucrurile stau aşa, ceai făcut ca să nu se ajungă la asemenea dezastruoasă situaţie?

PRETINSA LUPTĂ ANTICORUPŢIE

Cei care au votat cu Emil Constantinescu şi CDR au ştiut foarte exact că nici vorbă nu poate fi ca, de-a doua zi, să înceapă să curgă râuri de lapte şi de miere în România. Au fost conştienţi că dificultăţile traiului zilnic vor continua şi că accesul la bunăstare - de fapt nivel acceptabil de trai - este un proces lent. Revendicarea lor principală, în primă instanţă, a fost stoparea corupţiei, ajunsă la proporţii endemice, care transformase societatea românească într'o lume de tip sudamerican, polarizând-o într'o mână de îmbogăţiţi nerușinaţi, pe de o parte, şi o imensă masă trăind la limita sărăciei, de cealaltă parte. Arestarea lui Miron Cozma şi declaraţia publică a preşedintelui în sensul că vor fi pedepsiţi cei care au distrus flota comercială maritimă, o importantă componentă a economiei naţionale, au potenţiat sentimentul de încredere în guvernarea Ciorbea şi în prestaţia D-lui Constantinescu. Din păcate, foarte curând opinia publică avea să constate că lucrurile nu se mişcă în sensul descotorosirii societăţii de *"căpuşele"* de tip mafiot.

Să enumerăm, succint şi nu neapărat în ordine strict cronologică, doar câteva fapte. În primul rând, jalnica prestaţie a parchetelor şi justiţiei în care, cu excepţia unor înlocuiri conjuncturale la vârf, rămân intacte vechile structuri din timpul ceauşismului. De fapt, nereformarea justiţiei (socotim aşa-zisa reformă iniţiată de Ministrul Valeriu Stoica, ca ineficientă şi de suprafaţă atâta vreme cât, în posturi-cheie sut menţinuţi foşti activişti PCR, iar în procese de revendicare a locuinţelor confiscate de comunişti judecă magistraţi care au cumpărat ilegal şi abuziv apartamente aflate în litigiu, revendicate de foştii proprietari - cazuri reale, dela Constanţa, îndelung mediatizate în *"România liberă"* şi pe care Dl. Stoica le cunoaşte în detaliu, fără ca ilegalităţile să-l fi determinat să reacţioneze) este, credem, principala cauză a momentului de răscruce prin care trece acum societatea românească. Pus la curent de presă (de toate orientările!), publicul a fost întâi perplex, apoi profund dezamăgit de inacţiunea justiţiei şi, în măsuri diferite, de prestaţia poliţiei şi ă parchetului faţă de cazurile, foarte numeroase, de mare corupţie. Inacţiune coroborată cu repeziciunea în care au fost umplute, mult peste capacitatea normală, puşcăriile cu infractori mărunţi în care sens sunt grăitoare cazul femeii şomere şi divorţate, condamnată la 4 ani de puşcărie pentrucă furase 4.000 de lei (cca. 45 cenţi!) ca să-i cumpere pâine copilului - rămas singur - şi cel al bărbatului care a ciordit 3 găini fiind condamnat la tot atâţia ani de închisoare, ambii încarceraţi la Poarta Albă! În schimb marii mafioţi care au distrus sistemul bancar, în primul rând Bancorex, cei care le-au furat oamenilor economiile (cazul FNI, printre protagniştii căruia unii au neobrăzarea de a propune *soluţia"* recuperării sumelor furate dela buget, adică din buzunarul contribuabililui! dar şi al iniţiatorilor zecilor de sisteme de tip Caritas care au fost cât pe-aci să albanizeze România), principalii distrugători ai flotei maritime şi de pescuit oceanic îşi văd liniştiţi de treburi. Opinia publică a fost bulversată de iniţiativa Cotrocenilor de a se crea aşa-numitele comisii judeţene de luptă împotriva corupţiei, organisme în care intrau, pe lângă oameni corecţi şi lichele patentate, cum a fost cazul acelui procuror şef care atrăsese la Caritas mulţi subordonaţi sau al poliţistului al cărui fiu comisese infracţiunea de tâlhărie. În acest context, a făcut un enorm rău guvernării Ciorbea demiterea lui Valerian Stan, şeful Departamentului de Control al Guvernului, act determinat de insistenţele PD - FSN şi la care preşedintele statului a asistat impasibil. Acest

PUNCTUL 8 DELA TIMIŞOARA ŞI CHESTIUNEA MONARHIEI

moment marchează, de fapt, începutul sfârşitului.

Tratatul cu Ucraina, stat în care populaţia românească este supusă unui acerb proces de desnaţionalizare, a contrariat opinia publică şi i-a aruncat în desnădejde pe Românii din Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa, ar putea fi, eventual, explicat prin raţiuni geopolitice conjuncturale. Până acum nu se poate înregistra decât o presiune de un şovinism mai accentuat chiar decât cel rusesc asupra Românilor. Dar declararea publică a punctului 8 din Proclamaţia dela Timişoara, în chiar oraşul-martir unde a izbucnit revolta populară, drept caduc scapă oricărei categorisiri. Urmările acestui act politic sunt incalculabile. Electoratul CDR a perceput declaraţia ca pe o abdicare dela principiile care aduseseră Convenţia la putere iar cei care colaborau la încăpuşarea întreprinderilor, la perpetuarea structurilor comuniste în economia agrară, la manevrele de dezinformare a publicului, la construirea imperiilor financiar-industriale de carton - ca pe un semn liniştitor că-şi pot vedea fără teamă de *"treabă"*, adică de jefuirea banului public. Mai grav, torţionarii din timpul lui Dej şi al lui Ceauşescu precum şi cei care au tras în manifestanţi la 16-22 Decembrie au înţeles că nu va fi nici procesul comunismului în general, nici al lor în special. O serie de ofiţeri cu mâinile pătate de sânge au fost avansaţi inclusiv la gradul de general deşi presa dezvăluise crimele lor. În acest caz, dacă preşedintele a fost de bună credinţă dar dezinformat de consilierii săi (aleşi de el sau băgaţi pe gât), tot dominiei sale îi revine culpa de a nu-şi fi ales pe cei mai buni sfetnici. Pare paradoxal, dar e perfect logic dacă ne gândim mai adânc, că au fost descurajaţi şi oamenii cinstiţi din serviciile secrete şi poliţie, printre aceştia existând chiar unii provenind din vechile structuri dar care detestau dictatura. În schimb au primit o poliţă în alb toţi cei care au împiedicat şi întârziat accesul societăţii civile la dosarele Securităţii, cu consecinţele ştiute, precum şi călăii - bine cunoscuţi de foştii deţinuti politici dar ocoliţi cu grijă de noua administraţie - gen Nikolski, Dulgheru-Dulberger sau Drăghici.

Mai mult, nu credem să se mai fi întâmplat ca preşedintele altui stat posttotalitar să-l fi decorat pe un individ de teapa lui Ciolpan, fostul comandant dela Sighet, responsabil de uciderea unor mari patrioţi, nobile personalităţi ale elitei române! Sigur că decretul de decorare i s'a vârît sub nas dar, după ce presa a dat în vileag imensa porcărie, de ce nu au fost traşi la răspundere cei vinovaţi, în cap cu consilierul pe problemele de siguranţă şi apărare naţională? Preşedintele nu trebue să-şi facă iluzii: decorarea lui Ciolpan, sinistră figură din bestiariumul gulagului românesc, a fost percepută de populaţie ca o batjocură la adresa instituţiei prezidenţiale. Şi findcă tot veni vorba despre foştii deţinuţi politici, marginalizaţi şi batjocoriţi sub ambele regimuri postdecembriste, este cazul să reamintim că, în timp ce foştii revoluţionari au primit fel de fel de drepturi (nu ne referim, firește, la cei adevăraţi), celor care şi-au lăsat tinereţea şi sănătatea în temniţele comuniste li s'a retras un drept pe care regimul Iliescu nici n'a îndrăznit să-l pună în discuţie: scutirea de impozite! O altă poziţie a lui Emil Constantinescu, perfect pe linia comuniştilor pe faţă sau criptocomuniştilor dar violent contrară gândirii politice a Seniorului Coposu a fost exprimată în privinţa Monarhiei. Constantinescu a afirmat că, atata timp cât va fi preşedinte, forma de guvernământ nu se va schimba.

VAE VICTIS !

Dar poate că nimic nu este mai dramatic, din luările de poziţie ale preşedintelui, decât cutremurătorul strigăt: *"m'au învins securiştii!"* Care securişti? Cei din structurile *"capitaliste"*, din *staff*-ul imperiilor economiei de carton? Sau cei din diplomaţie dintre care unii nu se pot dezbăra, nici la un deceniu dela moartea dictatorului, de năravul de a supraveghea emigraţia, singura activitate pentru care au fost şcoliţi şi care le-a intrat în sânge? Şi în acest caz principalii responsabili sunt tot Emil Constantinescu şi sfetnicii lui. Nu te poţi situa pe o poziţie de expectativă în chestiuni esenţiale pentru naţiunea pe care o reprezinţi şi, măcar virtual, o conduci fără a suporta consecinţele.

O sursă a neîncrederii cetăţeanului în structurile statului, cu excepţia Armatei, este anomia actuală. Nu lipsa de legi generează acestă neîncredere ci nerespectarea celor existente. Ce valoare poate avea, în ochii justiţiabilului, hotărîrea judecătorească definitivă şi învestită cu putere executorie, în numele Preşedintelui României, dacă înseşi instituţiile statului nu o iau în consideraţie? Să conduci o naţiune, s'o reprezinţi repurtând certe succese în plan extern dar să te declari învins în planul instaurării democraţiei autentice în interiorul statului constituie un paradox, un nonsens, o primejdie pentru însăşi existenţa naţiunii într'un context geopolitic marcat, dintr'o parte, de promisiuni care nu costă nimic dar care ascund o rezervă determinată de persistenţa vechilor structuri de sorginte comunistă iar, de cealaltă parte, de ameninţări nici măcar voalate. Acestea sunt faptele iar abdicarea preşedintelui, trista abdicare a preşedintelui, este un fapt. La fel şi cuvântul său de onoare - în care credem - că nu va reintra în politică. La 17 Noembrie '96, naţiunea română l-a perceput ca fiind Omul Providenţial pentru soarta ţării. Pe măsura încrederii în el nu a fost decât decepţia pe care a primit-o. Mai grav, a distrus calea revenirii la putere a unor forţe care, indiferent de spoiala circumstanţială - rămân tributare gândirii de sorginte comunistă. Pe fondul rumorii produse de decizia Preşedintelui se vehiculează tot soiul de alianţe şi mai nou, de *"tandemuri"*. Nici unul nu mi se pare a fi garantul real şi absolut convingător al transformării României într'un stat independent de orice ingerinţă din partea vechilor *"forţe"* şi *"protectori"* şi nici să aibă statura omului de stat care să impună o linie absolut morală politicii interne româneşti. Unul prezintă tristul antecedent al confiscării valutei întreprinzătorilor români, act profund împotriva spiritului de liberă iniţiativă. Altul ar fi putut, conform prerogativelor sale, să limiteze, dacă nu să stopeze, distrugerea unor importante bănci. Există voci care spun că, de fapt, se pregăteşte venirea la putere a unor forţe carte aparţin tot comunismului. Nu ştiu dacă este aşa - sau chiar aşa. Nu este mai puţin adevărat că existenţa unei pături suprapuse, pe care naivii o asimilează capitaliştilor care, de fapt, reprezintă o mafie agresivă şi neobrăzată nu are darul de a naşte speranţe în viitor. Cel puţin în viitorul apropiat. Nu vedem soluţia cea mai avantajoasă pentru România, cea mai benefică pentru poporul nostru. Nu am descoperit omul providenţial. Cât priveşte o eventuală revenire la putere a lui Ion Iliescu, nici măcar nu merită să evaluăm consecinţele unei asemenea situaţii. Recăderea României în sfera de influenţă şi interese ruseşti ar însemna un pericol de moarte. S'ar putea ivi un miracol? La 22 Decembrie s'a săvârşit un miracol. Să nădăjduim că Istoria s'ar îndura să ne mai hărăzească, la ceas de cumpănă, încă unul. Fapt care nu înseamnă, însă, a ne îmbăta cu apă rece.

P.S. În vara anului 1999, în timpul Congresului AFDPR dela Tuşnad, am purtat o lungă discuţie cu Domnul Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei, cu mult înainte de sondajele de opinie, măsluite sau nu, care atestau preferinţele unei bune părţi a electoratului pentru Ion Iliescu şi PDSR, Dl. Dumitrescu a intuit mersul evenimentelor, întemeiat pe constatarea decepţiei pricinuite de lamentabila prestaţie a guvernelor postiliesciene, de jocul murdar al Partidului Democrat, de lipsa de statură morală a majorităţii parlamentarilor şi, nu în ultimul rând, de erorile preşedintelui ţării. Toate acestea au apărut într'un amplu interviu publicat în *"România liberă"*, inclusiv opinia Domnului Ticu Dumitrescu despre eventualitatea revenirii lui Ion Iliescu la putere, în care situaţie România ar fi scoasă de pe drumul integrării euro-atlantice. În esenţă, interlocutorul meu spunea că, dacă PDSR revine la putere, de-abia atunci Românii se vor trezi la realitate, însă cu preţul unor mari suferinţe, plătite poate chiar cu sânge. Pe atunci încă nu izbucnise *"Afacerea Costea"*. Într'adevăr, este imposibil de înţeles gândirea acelui segment - majoritar - al electoratului căruia i se pun sub ochi dovezile jefuirii banului public pentru campania electorală a lui Iliescu şi a PDSR şi care, în ciuda unui scandal imens, vizibil şi de netăgăduit, continuă să-i prefere pe omul şcolit la Moscova şi pe acoliţii săi.

A. M.

Aspecte dela Tabăra de Vară

MINISTRUL CULTURII, ION CARAMITRU, LA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Timp de o lună de zile, comunităţile româneşti din Statele Unite şi Canada au putut viziona un excepţional act artistic întruchipat de spectacolul de muzică şi poezie ***"Trecut-au anii..."*** după poetul nepereche Mihai Eminescu, susţinut de actorii Valeria Seciu, Ion Caramitru, Ovidiu Moldovan şi clarinetistul Aurelian Octav Popa.

Spectacolul a fost prezentat succesiv la San Francisco, Las Vegas, Los Angeles, Hamilton, Montreal, Ottawa, Detroit, Chicago, Boston şi New York, fiind aplaudat la scenă deschisă de mii de Români.

Spectacolul a fost, fără îndoială, cel mai reuşit spectacol prezentat în comunităţile româneşti în ultimii ani, după ce *kitsch*-ul a devenit aproape un cotidian, când arta adevărată nu a putut ajunge din România, aici, peste Atlantic.

Iniţiativa realizării acestui turneu aparţine Ministrului Culturii, Dl. Ion Caramitru şi trebue apreciată ca atare, mai ales că Domnia-Sa este primul demnitar care vine cu adevărat în mijlocul comunităţilor româneşti, fapt care s'a petrecut în chiar ***"Anul Eminescu"***, când se împlinesc 150 de ani dela naşterea marelui poet al Românilor. Prilej cu care Ministrul Culturii, în numele Preşedintelui României, a acordat diplome Eminescu unor personalităţi marcante, printre care sculptorului Nicăpetre, stabilit la Toronto, autorul bustului Eminescu dela ***"Câmpul Românesc"*** din Hamilton.

Venit la ***"Câmpul Românesc"*** pentru a-l medalia pe Nicăpetre, Ministrul Culturii a dezvelit şi noua creaţie a acestuia, bustul lui Nae Ionescu, al cărui nume este dat şi Centrului Cultural din cadrul ***"Câmpului Românesc"***. O copie a bustului lui Eminescu, realizat de Nicăpetre, urmează să fie amplasată şi la New York, probabil în cartierul Queens.

Totodată, un bust al lui Eminescu urmează să fie amplasat şi la Montreal, în

OVAŢIONAŢI DE CEI PESTE 450 DE SPECTATORI ARTIŞTII ION CARAMITRU, VALERIA SECIU, OVIDIU MOLDOVAN ŞI AURELIAN OCTAV POPA, ÎN SALA CENTRULUI CULTURAL "NAE IONESCU"

noua *Piaţa România*, inaugurată cu ocazia vizitei Ministrului Culturii, prilej cu care şi primarul Montrealului, Pierre Bouquet, a primit medalia Eminescu.

"Anul Eminescu" a început în primăvara când spectacolul ***"Trecut-au anii..."*** a fost prezentat în deschiderea sesiunii parlamentare a Consiliului Europei la Strasbourg, iar apoi la München, Paris, Konstantz şi Londra.

După reîntoarcerea acasă, turneul va continua la Putna, Cernăuţi Chişinău şi Gyula.

Cu ocazia vizitei la Hamilton, Ministrul Culturii, Dl. Ion Caramitru, ne-a vorbit pe larg despre iniţiativa sa de a crea o fundaţie culturală româno-americană şi care ar urma să faciliteze schimburile culturale între Românii din America de Nord şi cei din ţară, în ambele sensuri.

O fundaţie care ar putea să aducă, din nou, acasă valorile culturii româneşti din America de Nord, într'un act cultural de excepţie, care nu a fost făcut până acum.

Iniţiativa merită susţinută de toate organizaţiile româneşti de pe continentul nord-american.

Speranţa Românilor americani este că turnee de anvergură, de genul celui dedicat lui Eminescu, vor continua, deoarece şi în rândul Exilului este nevoie de prezenţe culturale de excepţie, care pot contribui esenţial la apropierea de Ţară.

"ROMÂNCUŢELE

La Câmpul Românesc dela Hamilton, adevărat colţ românesc care primeşte la sânul său pe toţi Românii dornici să se adape la izvorul nesecat al culturii româneşti, în perioada 23-30 Iulie a.c. a vibrat sufletul românesc.

Gazdele, reprezentate în mod deosebit de neobosita Doamnă Mihaela Moisin, preşedinta Asociaţiei Culturale Române şi mereu tânărul Domn George Bălaşu, au alcătuit un variat şi atractiv program artistic.

În curtea imensă în care se vede mâna gospodarului român (aş numi pe Doamna Elisabeta Moisin, Florin Săndulescu, Mitică şi Sunita Covaci), la umbra copacilor, tronează sala de festivităţi. Pregătirile sunt în toi. Doamnele pregătesc diferite mâncăruri şi prăjituri, totul specific românesc. Ele se întrec una pe cealaltă în arta culinară. Mirosul sarmalelor atâtă pofta invitaţilor dar şi a celor ce muncesc de zor în sala cea mare unde vor avea loc festivităţile. Totul este minunat. Platourile cu mâncare dau sentimentul de acasă.

Cei vârstnici au venit cu inimile deschise să-i povăţuiască pe cei tineri să nu-şi uite obârşia oriunde vor fi şi prin orice necaz vor trece. Anii le-au încărunţit tâmplele, dar nu le-au alterat sufletul. Ei spun cu mândrie că sunt Români şi câte zile vor avea vor rămâne credincioşi ţării lor.

La Câmpul Românesc, departe de casă, zi de zi, o saptămână, cântecul românesc a răsunat ca un ecou al nemuririi. Doinele de pe plaiurile româneşti, unde se îmbină mireasma florilor cu cea a brazilor, precum şi melodiile maramureşene, olteneşti, moldoveneşti, au fost interpretate cu multă dăruire de Maria, Aurelia, Denisa şi Dorina Padurean, împreună cu cei veniţi de *"acasă"*, la invitaţia Comitetului de organizare, au simţit acelaşi ritm al vieţii, au recitat poezii, au spus anecdote, au depănat amintiri, au dansat dansuri româneşti şi au cântat melodii din toate zonele ţării.

Auzind cântecele interpretate de *"Romăncuţe"* acompaniate de toţi cei prezenţi acolo în acea seară de neuitat, îţi venea să zbori până acasă şi să-ţi răcoreşti faţa în izvoarele Mureşului, sau Someşului, sau Jiului şi să adulmeci prin nările dilatate parfumul Deltei.

Sufletul celor prezenţi aici nu se va rupe niciodată de Câmpia Românească. România face parte din fiinţa lor.

M'am uitat pe furiş la cei din jurul meu. Din ochi le picurau lacrimi de dor. Nostalgia plaiurilor natale îi cutremurau, iar cei dragi sunt departe.

cele patru surori care au format grupul numit atât de plastic şi de sugestiv - *"Romăncuţele"*.

Grupul *"Romăncuţele"* s'a înfiinţat în 1993 şi până în prezent este singurul grup românesc înregistrat în patrimoniul cultural al Canadei.

"Romăncuţele" participă la mai mult de zece spectacole pa an şi la numeroase spectacole de caritate în orfelinate. De mai bine de trei ani, o dată pe săptămână, prin bunăvoinţa Domnului Ives Ducharme, primarul din Hull, au posibilitatea, gratuit, să repete în sala mare de spectacole.

"Romăncuţele", prin cântecele lor doresc să-i facă pe cei care, cu jalea în suflet şi-au părăsit ţara, să nu-şi uite obârşia şi să nu-şi uite portul şi obiceiurile.

La tradiţionalul *"Foc de Tabără"* tinerii alături de cei cu mai multă experienţă, Românii din Canada,

"SĂRUT MÂNA PENTRU MASĂ"

Tot în această perioadă la Câmpul Românesc dela Hamilton a sosit şi un grup de copii ai Românilor stabiliţi în Montreal. Ei au fost însoţiţi şi supravegheaţi îndeaproape cu grijă părintească dublată de cea de profesor de Domnii Bogdan Nicolae şi Grigore Alexandru.

Prezenţa acestor adolescenţi a dovedit că părinţii lor şi-au crescut copiii într'o atmosferă pur românească şi că primele cuvinte pe care le-au rostit au fost cele ale străbunilor lor, Dacii, deoarece ei vorbesc o limbă curat românească.

Aceşti minunaţi copii au impresionat prin buna lor creştere, prin modul civilizat în care s'au comportat la masă, când au ştiut să mulţumească politicos pentru mâncare prin inimitabilul şi atât de expresivul *"sărut mâna pentru masă"*, la piscină sau pe terenurile de fotbal şi volei.

Datorită educaţiei lor creştine copiii au participat la toate slujbele religioase ţinute de capelanul preot Dumitru Ichim, (Kitchener) şi părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa, la Capela Sf. Maria din locul magic numit Câmpul Românesc.

La plecare copiii au ţinut să mulţumească gazdelor pentru invitaţie afirmând că s'au simţit bine şi că ar fi bucuroşi dacă vor reveni şi în anii următori, când programul taberei ar putea fi îmbunătăţit,cu ajutorul sponsorilor, prin cursuri de informatică, religie, prin cursuri intensive de istoria şi geografia României, de limbă şi literatură română, pictură şi muzică românească şi universală.

Cornelia SCĂEŞTEANU

O PARTE DIN COPIII MINUNAŢI ŞI ADMIRATORI ADOLESCENŢI

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

FRAGMENTE DIN DECLARAŢIA PREŞEDINTELUI EMIL CONSTANTINESCU PRIN CARE ANUNŢĂ CĂ SE RETRAGE DIN VIAŢA POLITICĂ

Dragi Compatrioţi,

Mă adresez astăzi Dumneavoastră, cetăţeni ai României, pentru a vă aduce la cunoştinţă decizia mea de a nu mai candida pentru un nou mandat de Preşedinte al României, în alegerile din Noembrie 2000.

Sunt dator să vă fac cunoscute argumentele care m'au determinat să iau această decizie :

În urmă cu patru ani, am promis cetăţenilor României că voi lupta împotriva corupţiei şi a hoţiei. Când am început această campanie, am descoperit că în România se crease un sistem mafiot, în care caracatiţa firmelor-paravan era beneficiara unui sprijin de înalt nivel de instituţii de stat. Aşa au fost posibile devalizarea băncilor, distrugerea flotei, pagube imense produse de mafia petrolului, a îngrăşămintelor chimice, creşterea neîngrădită a corupţiei.

Un număr mic de profesionişti din Poliţie şi Curtea de Conturi a reuşit, în ciuda unor presiuni enorme, să adune dovezi, şi să conducă investigaţiile până la inculparea şi, în unele cazuri, condamnarea făptuitorilor direcţi, permiţând dezvăluirea întregului sistem. Acum se încearcă prezentarea continuării acţiunilor de Justiţie ca o campanie electorală negativă la adresa adversarilor politici. Ca şi cum s'ar schimba fondul problemei: îmbogăţirea nemăsurată prin acţiuni ilegale a unora pe seama populaţiei furate şi minţite. (...)

Al treilea motiv pentru care renunţ să candidez este degradarea competiţiei politice transformată într'o luptă oarbă pentru interesele personale sau de grup. Trăim o vreme a oamenilor care vând şi cumpără principii, ideologii, locuri în Parlament şi Guvern, folosind minciuna, şantajul, vulgaritatea, manipularea oamenilor prin orice metodă.

În această lume nu am ce căuta. Nu vreau să particip la tranzacţii şi manipulări de nici un fel. Nu vreau să fiu implicat în sciziunea unor partide şi diferite locuri de culise. (...)

Prea mulţi văd funcţiile politice doar ca aducătoare de putere şi averi. Am încercat, prin comportarea mea, să infirm această opinie, dar nu cred că am reuşit. Iată de ce cred că se simte nevoia unui gest care să ne elibereze de această prejudecată. Sper că prin acest precedent oamenii cinstiţi şi de valoare vor fi mai motivaţi să candideze iar electoratul va avea mai multă încredere în posibilitatea de a alege oamenii valoroşi şi corecţi.(...)

În încheiere, pentru a evita orice neînţelegere, vreau să declar că nu voi candida pentru a ocupa un loc în Parlament. Nici acum şi nici vreodată de acum înainte. Nu am nevoie să mă protejez în spatele unei imunităţi parlamentare.

De asemenea, vreau să precizez că nu voi accepta să conduc nici un partid politic existent sau care s'ar forma în viitor. Voi continua însă să-mi slujesc cu devotament patria şi voi fi gata s'o fac ori de câte ori va fi nevoie ca interesele poporului român să fie apărate în ţară sau în străinătate.(...)

REACŢII LA RETRAGEREA LUI EMIL CONSTANTINESCU

Ziarul "Ziua", "Moştenirea lui Constantinescu", de Dan Pavel

"Gestul Preşedintelui în exerciţiu al României, Emil Constantinescu, de a renunţa la candidatura pentru cel de-al doilea mandat prezidenţial are o greutate istorică pe care nu o vom putea evalua decât peste câţiva ani.

Românii au asistat în seara de 17 Iulie 2000, în direct şi la oră de maximă audienţă, la una dintre cele mai spectaculoase mişcări politice ale deceniului postcomunist.

Constantinescu a ridicat atât de sus ştacheta moralităţii în politica românească încât, în acest moment, candidaturile lui Iliescu şi Meleşcanu par două glume proaste. Ar fi însă o greşeală să evaluăm mişcarea preşedintelui doar în plan etic. De fapt, Constantinescu dovedeşte că este un om politic de acţiune. Este un conducător în stare să ducă la capăt strategii politice eficiente. Un adevărat om politic. (...)

Abia acum se poate bloca legal şi constituţional candidatura ilegitimă a lui Iliescu, fără ca Justiţia să mai poată fi acuzată că este aservită lui Constantinescu, preşedinte şi candidat la Preşedinţie. Fără Iliescu, în PDSR va începe marea luptă de succesiune."

Ziarul "România Liberă", "Freamăt în codrul politic", de Eliade Bălan

"Fără să vrea, primul om al ţării a făcut mai mult rău decât bine atunci când a hotărît că nu va mai candida la alegerile din toamnă. Lasă în urma lui un gol pe care Convenţia nu ştiu dacă il va putea umple aşa de repede. Este uşor să spui: nu mai candidez pentru un nou mandat, nu contează motivele personale, dar este foarte greu să-i convingi pe cei care te-au sprijinit în doborirea definitivă a comunismului, când adepţii acestuia stau cu mâna pe clanţa Puterii. Ei îl pot înţelege pe Emil Constantinescu ca om, ca simplu cetăţean, dar ca şef de stat - nu cred.

Datoria unui conducător este să lupte până la capăt, indiferent cât de puternică este mafia sau cât de murdară este lupta politică. Mai ales că se ştia cât de 'bine' a fost gospodărită ţara în regimul Iliescu şi de ce au fost în stare ciracii pedeseriştii în anii când au avut pâinea şi cuţitul în mână.

Mă tem că preşedintele a făcut prea repede pasul înapoi, într'un moment total nepotrivit luării unei decizii de o asemenea importanţă politică" (...)

Ziarul "Evenimentul Zilei", "O înfrângere de maestru" de Cornel Nistorescu

"Multă lume a rămas cu gura căscată când a auzit anunţul solemn făcut de Emil Constantinescu. Mărturisesc că nu l-am crezut în stare de un astfel de gest. Au fost destule semne că iar fi plăcut încă un nou mandat la Cotrocenil (...) Şi, totuşi, Emil Constantinescu, după repetate încercări de a recupera terenul pierdut, şi-a dat seama că mai are doar şanse derizorii de reuşită, iar acestea ar fi presupus, şi pentru el, şi pentru ţară, costuri greu de imaginat.(...)

De fapt, mulţi au suprapus felul lor de a trăi peste gestul lui Emil Constantinescu, punând în seama acestuia ceea ce ar fi făcut ei. Faptul că mulţi băgători de opinie s'au înghesuit să împingă şi acest moment sub semnul derizoriului, al mizeriei morale ne arată cât de mult s'a deteriorat mojdul nostru de a fi.

Într'o atmosferă românească de bâlci, nici să te sinucizi simbolic, nu poţi. Ceilalţi râd de tine sau te înjură.

Nici dacă recunoşti o înfrângere nu ai linişte, căci de îndată izbucneşte hăhăiala netoţilor".

Ziarul "Adevărul", "Drum deschis pentru Domnul Altcineva" de Dumitru Tinu

"Într'o ţară în care toţi se ţin cu ghearele şi dinţii de scaune, unde oamenii politici ajunşi la o vârstă ce sfidează veacul se încăpăţânează să rămână în funcţii pentru care nu mai au nu doar energia fizică să le îndeplinească, dar nici limpezimea minţii necesară; vine preşedintele şi anunţă, pur şi simplu, că se retrage. Merita să le vezi feţele bătrânilor şefi de partide îngăimând ceva în sensul că i-a pus pe gânduri gestul preşedintelui, când, de fapt aveau a spune cinstit 'voi face la fel cât de curând'.

Să nu înţeleagă oare Ion Iliescu, că odată cu retragerea lui Emil Constantinescu, îi dispare şi obiectul muncii?" (...)

ISĂRESCU A DEMIS DOI ŢĂRĂNIŞTI DIN GUVERN

Premierul Mugur Isărescu a demis doi ţărănişti care ocupau funcţiile de secretar de stat la Ministerul Mediului şi respectiv Ministerul Finanţelor. Ambii erau apropiaţi ai vicepreşedintelui ţărănist, Vasile Lupu. În privinţa demiterii lui Anton Vlad dela Ministerul Mediului, Vasile Lupu a declarat că *"odată cu demiterea lui Anton Vlad, pleacă şi ultimul ţărănist din Ministerul Mediului, care este şi Ministerul Apelor şi Pădurilor"*. Lupu a precizat că demiterea lui Vlad a fost cerută de mafia pădurilor şi partidele de stânga.

A doua demitere, cea a Iosefinei Moroşanu dela Ministerul Finanţelor, este explicată de cea în cauză ca fiind politică. Moroşanu a precizat într'o declaraţie că premierul nu a avut ce să-i reproşeze din punct de vedere *"profesional sau ca secretar de stat"*.

PIERDERI DE PESTE 8 MILIARDE DE LEI DIN CAUZA SECETEI

Valoarea pierderilor înregistrate în agricultură datorită fenomenelor climatice din acest an se ridică la 8.426 miliarde de lei. Fenomenele climatice au afectat circa 40 la sută din producţia agricolă a ţării.

DIRECTORUL C.I.A. LA BUCUREŞTI

Directorul Central Inteligence Agency (C.I.A.), George. Tennet, a efectuat un turneu în România şi Bulgaria. Tennet s'a întâlnit timp de o oră cu Preşedintele Emil Constantinescu, precum şi cu directorul Serviciului de Informaţii Externe (S.I.E), Cătălin Harnagea.

PUNR SE UNEŞTE CU PNR

Partidul Unităţii Naţionale a Românilor (PUNR) şi Partidul Naţional Român (P.N.R) condus de Virgil Măgureanu au iniţiat crearea Alianţei Naţionale.

REJUDECAREA CAZULUI MIRCEA RĂCEANU

Procurorul General al României, Mircea Criste, a promovat recursul în anulare în cazul fostului diplomat român, Mircea Răceanu, care trăieşte, în prezent, în Statele Unite.

Data recursului a fost fixată pentru 11 Decembrie 2000.

43 LA SUTĂ DIN ROMÂNI VOR FI ÎN PRAGUL SĂRĂCIEI

Rata sărăciei preconizată pentru anul 2000 s'ar putea ridica la un nivel maxim de 43 la sută din populaţia României, a afirmat Ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale, Smaranda Dobrescu la seminarul ***"Pulsul economiei la şapte luni de guvernare"***.

Ea a spus că, în 1999, 41,2 la sută din populaţie trăia sub pragul sărăciei.

Dobrescu a precizat că 80 la sută din familiile cu mai mult de trei copii trăiesc sub pragul sărăciei.

SPORT

LADISLAU BOLONI, NOUL ANTRENOR PRINCIPAL AL ECHIPEI NAŢIONALE DE FOTBAL

Comitetul Executiv al Federaţiei Române de Fotbal (FRF) a aprobat numirea lui Ladislau Boloni în funcţia de antrenor principal al reprezentativei de fotbal a României.

Boloni a antrenat până în prezent echipa franceză, FC Nancy. El îl înlocuieşte pe Emerich Jenei.

DINAMO A RATAT CALIFICAREA ÎN LIGA CAMPIONILOR

Campiona României, Dinamo Bucureşti, a ratat calificarea în Liga Campionilor, fiind învinsă în turul preliminar de campioana Poloniei, Polonia Varşovia, cu 4-3 la Bucureşti şi 3-1 la Polek, 110 kilometri de Varşovia.

Demn de subliniat că Dinamo a condus cu 1-0 la Polek şi la acest scor a ratat două mari ocazii de gol prin Adrian Mihalcea şi Florea, un gol din aceste marii ocazii putând însemna calificarea în Liga Campionilor.

ŢIRIAC VREA SĂ MILITARIZEZE SPORTUL ŞI TINERETUL

Ion Ţiriac, preşedintele Comitetului Olimpic Român (C.O.R), a declarat că Ministerul Tineretului şi Sportului ar trebui să fie integrat în Ministerul Apărării Naţionale sau în Ministerul de Interne.

Ţiriac a mai spus că starea actuală a sportului românesc lasă de dorit şi că ***"România o să ajungă o naţiune de handicapaţi"***.

BRONZ PENTRU TINERETUL DE BASCHET

Echipa de baschet feminin a României a ocupat locul al treilea la Campionatul European de tineret din Slovacia, învingând în finala mică cu 58-55 echipa Turciei.

DAN PETRESCU A CERUT CETĂŢENIA BRITANICĂ

Fotbalistul român Dan Petrescu, care activează în Anglia, la Chelsea Londra, a înaintat cererea de obţinere a cetăţeniei britanice. El a declarat cu acest prilej că nu poate fi forţat să părăsească actuala sa echipă, chiar dacă gruparea londoneză l-a achiziţionat, de curând, pe mijlocaşul Mario Stanic, a anunţat postul de televiziune britanic, Sky.

Dan Petrescu însă nu a putut rămâne până la urmă la Chelsea. O ştire de ultimă oră ne anunţă că echipa londoneză l-a împrumutat pe fundaşul italian, Christian Panucci, dela Inter Milano, Dan Petrescu fiind transferat la Bradford City.

VIOREL MOLDOVAN LA FC NANTES

Vârful de atac al echipei naţionale, Viorel Moldovan, a semnat un contract pe trei ani cu echipa franceză, FC Nancy.

Francezii au plătit fostei echipe a lui Moldovan, Fenerbahce - 5,2 milioane de dolari.

Moldovan va primi dela FC Nantes circa un milion de dolari anual.

TRANSFERURI ÎN FOTBALUL ROMÂNESC

Cele mai importante transferuri ale verii în fotbalul românesc le reprezintă aducerea vârfului de atac, Jean Vlădoiu, din Germania la Steaua. Dinamo a reuşit să-l piardă pe liderul echipei, Ionuţ Lupescu, transferându-l în schimb pe Dănuţ Lupu. Antrenorul Dumitru Dumitriu antrenează echipa Rocar-FC Bragadiru, în timp ce Ioan Ovidiu Sabău s'a transferat la Universitatea Cluj, acolo unde va fi antrenor jucător, cu scopul de a readuce *"şepcile roşii"* din nou în primi planul fotbalului românesc.

ROMÂNIA-POLONIA: 1-1

Echipele naţionale de fotbal ale României şi Poloniei au încheiat la egalitate, 1-1, meciul amical care a avut loc la Bucureşti. România a deschis scorul în minutul 21, printr'un gol superb marcat de vârful Valenciei, Adrian Ilie, Polonia egalând în minutul 81 prin Olisadebe, vârful lui Polonia Varşovia, care a eliminat pe Dinamo în preliminariile Ligii Campionilor.

Acesta a fost primul meci al lui Ladislau Boloni ca antrenor al echipei naţionale a României. El a trimis în teren o echipă cu trei fundaşi şi trei vârfuri. Nu au evoluat Gică Hagi şi Gică Popescu, care ar vrea să se retragă dela echipa naţională. Dan Petrescu a întrat abia în a doua repriză.

Echipele Poloniei şi României au încheiat la egalitate, tot 1-1, şi în meciul echipelor de tineret.

ANGHEL IORDĂNESCU, ANTRENOR LA RAPID BUCUREŞTI

Fostul selecţioner al echipelor naţionale de fotbal ale României şi Greciei, Anghel Iordănescu, a semnat un contract cu echipa Rapid Bucureşti.

MIRCEA LUCESCU, ANTRENOR LA GALATASARAY ISTANBUL

Antrenorul Mircea Lucescu a acceptat să semneze un contract cu echipa turcă, Galatasaray Istanbul. Fostul antrenor al Rapidului va fi secondat de Gavrilă Balint, fostul antrenor al echipei Sportul Studenţesc şi secund al naţionalei de fotbal.

La Galatasaray activează Gică Hagi şi Gheorghe Popescu, care au cucerit în vară Cupa UEFA cu echipa turcă.

Anul trecut, Mircea Lucescu a antrenat şi echipa italiană, Inter Milano.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

VIRGIL MĂGUREANU CAPUL MAFIEI CU PETROL PENTRU IUGOSLAVIA

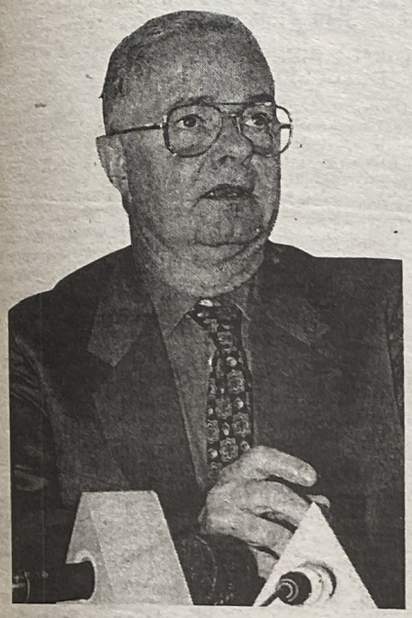

Serviciul Român de Informaţii (SRI) a recunoscut că trei din ofiţerii săi au acţionat în aşa-numita afacere *Jimbolia*, la ordinului fostului director al SRI, Virgil Măgureanu.

Preşedintele Emil Constantinescu a afirmat recent că sub conducerea SRI din perioada 1994-1995 s'au transferat uriaşe cantităţi de petrol în fosta Iugoslavie, incălcându-se astfel embargoul.

La rândul său, generalul Ion Pitulescu, fost şef al Inspectoratului General de Poliţie, afirmă că banii rezultaţi din derularea operaţiunii Jimbolia au ajuns la fosta conducere a Serviciului Român de Informaţii. ***"În afacerea Jimbolia nu au fost implicate instituţii, ci persoane, precum Virgil Măgureanu, fost şef al SRI, Gioni Popescu, fost şef Departament Logistic al SRI"***, a precizat Pitulescu.

SALARIUL MEDIU BRUT - 95 USD

În luna Iunie, salariul mediu brut pe economie a fost de 2.789.047 lei, iar cel net de 2.103.644, circa 95 dolari US.

ISĂRESCU ARE ŞANSE SĂ FIE ALES PREŞEDINTE

Conform unor sondaje de opinie date publicităţii in prima parte a lunii August, actualul Premier Mugur Isărescu are şanse mari să fie ales preşedinte.

Conform unui sondaj dat publicităţii de Biroul de Cercetări Sociale (BCS), dacă în turul al doilea al alegerilor prezidenţiale ar ajunge Mugur Isărescu şi Ion Iliescu, Isărescu ar câştiga cu 51 la sută, faţă de Iliescu, care ar obţine doar 49 la sută. În cazul în care în turul doi vor candida Isărescu şi candidatul PNL, Theodor Stolojan, Isărescu ar câştiga cu 52,3 la sută, faţă de 47,7 la sută pentru Stolojan.

În primul tur de scrutin, 32 la sută optează pentru Ion Iliescu, 20 la sută pentru Mugur Isărescu, 17,5 la sută pentru Theodor Stolojan, C.V. Tudor are 11,5 la sută iar Petre Roman şi Teodor Meleşcanu câte 8 procente.

Acest sondaj o fost confirmat de un altul datat 17 August, în care CDR 2000 a crescut până la 15,6 la sută din intenţiile de vot, în timp ce liberalii, aperiştii şi pedeştii au coborît la circa 7 la sută din intenţiile de vot.

RUPTURĂ ÎN ApR

Mugurel Vintilă, Adrian Bălănescu şi Cătălin Croitoru, foşti lideri ai Alianţei pentru România (ApR) condus de Teodor Meleşcanu vor să creeze un nou partid. Ei acuză stilul comunist al ApR şi dictatura liderului acestuia, Teodor Meleşcanu. Ei au confirmat într'o declaraţie de presă că partidul a fost creat cu sprijinul omului de faceri, Adrian Costea, implicat în afaceri necurate, alături de fostul preşedinte, Ion Iliescu.

Grupul demisionarilor, intitulat Iniţiativa pentru România (IPR) poartă negocieri pentru intrarea în Alianţa pentru România, formată din Partidul Naţional Român condus de Virgil Măgureanu, fostul director al Serviciului Român de Informaţii (SRI) şi Partidul Unităţii Naţionale a Românilor (PUNR).

PSDR VREA SĂ SE ALIEZE CU PDSR

Partidul Social Democrat Român (PSDR) a început negocierile cu Partidul Democraţiei Sociale din România (PDSR), în vederea unei fuziuni. Conform unor informaţii provenite din ambele partide, PDSR ar dori să se alieze cu PSDR pentru a obţine denumirea acestui partid, fapt care ar face ca partidul lui Iliescu să devină membru al Internaţionalei Socialiste.

MUGUR ISĂRESCU AR CANDIDA DOAR INDEPENDENT LA PREZIDENŢIALE

Premierul Mugur Isărescu a declarat într'un interviu acordat agenţiilor de presă Mediafax şi Rompres că nu va candida la preşedinţia României decât ca independent.

"Dacă voi constata că un număr semnificativ de cetăţeni ai ţării îşi exprimă dorinţa ca eu să particip la competiţia prezidenţială, voi candida la funcţia de preşedinte al României.

Dar numai ca independent şi propunând continuarea programului guvernamental actual de integrare în Uniunea Europeană, demarat la începutul acestui an", a declarat Isărescu. El a precizat că nu a acceptat să candideze în numele unui partid aflat la Guvernare, deoarece acest lucru ar fi însemnat ***"terminarea mandatului pe care l-am primit în fruntea Guvernului". "Acest angajament, îl repet şi acum, cu claritate, pentru toate partidele din Coaliţia guvernamentală, şi sper să nu mai apară interpretări de altă natură. Participarea la alegeri, împreună cu un partid din Coaliţie sau oricare altul, ar însemna să le trădez pe celelalte. Nu am stofă de trădător şi nici de farsor"***, a afirmat Mugur Isărescu în interviul amintit.

A FOST CREATĂ CDR 2000

Convenţia Democrată a ales un nume pentru alegerile din acest an, **Convenţia Democrată 2000**, o alianţă care îi exclude pe liberali, dar care în schimb are în componenţă Uniunea Forţelor de Dreapta (U.F.D). Se speră că în această alianţă va intra şi Alianţa Naţional Creştin Democrată (A.N.C.D) condusă de Victor Ciorbea.

Structura de conducere a CDR 2000 este Consiliul Alianţei, membrii acestui for urmând să fie desemnaţi după cum urmează : patru ţărănişti, trei ufedişti şi doi ecologişti.

Consiliul Alianţei îşi va desfăşura şedinţele sub conducerea unui preşedinte desemnat prin rotaţie, astfel încât fiecare partid să conducă şedinţele Consiliului, forul urmând să se întâlnească o dată pe lună.

"Această reconstrucţie politică vine să pună o amprentă puternică asupra celor trei dimensiuni ideologice: creştin democraţia, liberalismul de dreapta şi ecologismul", a precizat Ioan Mureşan, prim vicepreşedintele PNŢCD.

REZERVA VALUTARĂ A CRESCUT

Rezerva valutară a Băncii Naţionale a României (B.N.R.) a crescut cu 267,2 milioane dolari, ajungând la sfârşitul lunii Iulie la 2.174 milioane de dolari, a precizat BNR.

RADU VASILE VREA ALIANŢĂ CU MĂGUREANU

Fostul premier şi lider al PNŢCD, Radu Vasile, în prezent preşedintele Partidului Popular (PPR) ar putea să devină candidatul la preşedinţie al Alianţei Naţionale formate din Partidul Unităţii Naţionale a Românilor (PUNR) condus de Valeriu Tabără şi Partidul Naţional Român (PNR) condus de Virgil Măgureanu. Condiţia este ca Partidul Popular să intre în această alianţă. Prim-vicepreşedintele PPR, Sorin Lepşa, a declarat că în prezent se poartă negocieri, ca, de altfel, şi cu PD şi ApR.

LINIA STOICA A ÎNVINS PNL

Prim-vicepreşedintele Partidului Naţional Liberal (PNL), Valeriu Stoica, a învins la Consiliul Naţional al acestui partid, desfăşurat în zilele de 18 şi 19 August. Candidatul propus de Stoica la prezidenţiale, Teodor Stolojan, a fost ales cu o majoritate zdrobitoare de către delegaţii la Consiliu. În urma acestei decizii, unul din refondatorii PNL în 1990, Sorin Botez, a demisionat din partid. Cel mai înverşunat adversar al lui Stoica, Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş, a declarat că nu va demisiona din partid, iar dacă va fi exclus se va reîntoarce învingător.

Teodor Stolojan, fost premier în perioada 1991-1992, a fost desemnat de Partidul Naţional Liberal candidat la alegerile prezidenţiale din toamnă. Cu prilejul anunţării candidaturii sale, Teodor Stolojan a prezentat o declaraţie intitulată: ***"Declaraţie de asumare a răspunderii politice pentru candidatura la funcţia de preşedinte al României"***. Fiind întrebat, la conferinţa de presă, despre momentul 1996 când, aflat în Comitetul de sprijin al candidaturii la prezidenţiale a lui Ion Iliescu a declarat că acesta este *"cel mai bun candidat la Preşedinţia României"*, Stolojan a precizat că *"acum trăim vremuri noi. Există alte priorităţi şi alte forţe politice. Nu consider că atunci am greşit"*.

PARTIDUL MOLDOVENILOR AR VREA SĂ INTRE ÎN CDR 2000

Partidul Moldovenilor, condus de primarul oraşului Iaşi, Constantin Simirad vrea să intre în alianţa CDR 2000. El a declarat că negocieri vor avea loc în următoarea perioadă. Simirad a spus că partidul său a purtat negocieri şi cu Partidul Naţional Liberal (PNL).

PD NEGOCIAZĂ CU PDSR

Partidul Democrat (PD) condus de Petre Roman poartă negocieri cu Partidul Democraţiei Sociale din România (PDSR) condus de Ion Iliescu. Potrivit unor surse dela Bucureşti, Iliescu s'a întâlnit de mai multe ori la domiciliul său cu Petre Roman. Discuţiile vizează o alianţă între cele două partide, după alegerile din toamnă.

ŞI ApR FACE CURTE PDSR

Vicepreşedintele Alianţei pentru România (ApR), Gheorghe Tinca, a trimis o scrisoare conducerii Partidului Democraţiei Sociale din România (PDSR) pentru negocieri privind o alianţă post-electorală. Prim-vicepreşedintele PDSR, Adrian Năstase, a confirmat primirea scrisorii, afirmând că vede posibilă o colaborare.

ADRIAN NĂSTASE A ÎNCERCAT SĂ-I CONVINGĂPE AMERICANI CĂ PDSR E DEMOCRAT

Prim-vicepreşedintele Partidului Democraţiei Sociale din România (P.D.S.R), Adrian Năstase, a efectual în luna August un turneu în Statele Unite şi Canada, cu scopul de a prezenta partidul său ca pe unul care va continua reforma în România, în cazul în care va ajunge la Putere. Năstase a avut o întâlnire în acest sens la Departamentul de Stat din Washington, unde a promis sprijinul PDSR pentru continuarea reformei economice şi integrarea euro-atlantică.

În luna Septembrie, în Statele Unite urmează să facă o vizită şi liderul PDSR, Ion Iliescu.

PREŢURILE LA ALIMENTE AU CRESCUT CU 12 %

Preţurile la unele produse alimentare (fasole, cartofi) au crescut cu valori cuprinse între 11,5 la sută şi 12 la sută, în timp ce produsele lactate, fructele şi legumele au înregistrat scăderi. La brânzeturi de circa 6,5 la sută, la lapte de vacă - 2,4 la sută, fructe proaspete - 2,8 la sută, legume şi conserve - 2,2 la sută şi unt - 0,2 la sută.

Preţul zahărului a crescut cu 8 la sută, al făinei cu 7,1 la sută şi al altor produse de franzelărie şi specialităţi cu circa 6,8 la sută.

La medicamente preţurile au crescut cu circa 5,4 la sută, la articole medicale cu circa 5,1 la sută şi la energie electrică, gaze şi încălzire centrală cu circa 4,9 la sută.

CURENTUL SE VA SCUMPI CU 10%

Preţul curentului se va majora cu 10 la sută. Conform ziarului ZIUA, cauza o reprezintă faptul că lipsa precipaţiilor a determinat o scădere a producţiei de energie în hidrocentrale, aceasta fiind cea mai ieftină sursă de energie electrică.

ROMÂNII, MAI PUŢINI CU 750.000

Populaţia României s'a redus, în ultimii zece ani, cu peste 750.000 de persoane. La 1 Ianuarie 2000, populaţia României era de 22.544.000 milioane de locuitori, dintre care 10.980.000 (48,9) la sută reprezintă bărbaţi, şi 11.475.000 (51,12) la sută femei.

Până în anul 2020 se estimează că populaţia României va scădea cu 1,8 milioane de persoane.

49,3% DIN POPULAŢIE ESTE ACTIVĂ

Populaţia activă reprezintă 49,3 la sută din populaţie, relevă un document al Comisiei Naţionale de Statistică.

Acelaşi document relevă că numărul căsătoriilor încheiate a fost în continuă scădere în ultimul deceniu în România, în 1999, înregistrându-se numai 62 de căsătorii la 10.000 de locuitori.

ISĂRESCU ŞI-A PREZENTAT BILANŢUL LA 7 LUNI DE GUVERNARE

Premierul Mugur Isărescu şi-a prezentat la Costineşti bilanţul la seminarul ***"Pulsul economiei la şapte luni de guvernare"***.

Isărescu a spus că, dela începutul acestui an, România a recâştigat încrederea organismelor financiare internaţionale şi a investitorilor străini, precum şi a unor agenţii de *rating*.

Referindu-se la creşterea economică, premierul a spus că aceasta *"este evidentă şi sănătoasă"*, dovada fiind creşterea producţiei industriale şi a exporturilor, nu pe surse inflaţioniste.

Mugur Isărescu a afirmat că efectele creşterii produsului intern brut (PIB) vor fi resimţite de către populaţie mai târziu, pentru acest an fiind estimată o creştere a puterii de cumpărare relativ modestă.

Pentru luna Iunie, valoarea exporturilor a fost estimată la circa 800 de milioane de dolari, acest lucru fiind un record, iar deficitul comercial la 100-150 milioane de dolari, a mai spus Isărescu.

"Exporturile au devenit o locomotivă a economiei", a precizat Premierul Mugur Isărescu.

Primul Ministru a admis că structura exporturilor nu este cea mai bună, chiar dacă se observă o îmbunătăţire, creşterea fiind determinată mai ales de sectoarele bazate pe forţa de muncă, cum ar fi cele din industria uşoară - textile, pielărie, confecţii. El apreciază că aceste tipuri de export sunt de preferat celor din alte domenii, mai ales celor care necesită un consum mare de energie.

În privinţa bugetului pe 2001, Mugur Isărescu consideră că acesta trebue să prevadă un nivel al inflaţiei de circa 18-20 la sută, o creştere economică de patru la sută şi un deficit bugetar de trei la sută din produsul intern brut.

Potrivit Premierului, creşterea reală a fost în luna Iunie de 0,8 la sută, iar în următoarele două-trei luni se va încadra în intervalul 0,2-0,5 la sută.

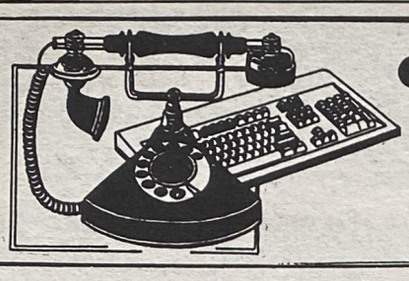

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

50 DE ANI DELA "RĂZBOIUL DIN COREEA"

La 25 Iunie s'au împlinit 50 de ani dela declanșarea *Războiului din Coreea* după ce trupele comunisrte ale Republicii Populare Coreene, cu acordul tacit al Uniunii Sovietice au trecut la Sud de paralela 38, invadând Coreea de Sud. Acest război a fost denumit și *"Războiul Uitat"*, fiindcă a avut loc între al Doilea Război Mondial și Războiul din Vietnam, război cu pondere mai mare în fața publicului, dar jertfele lui umane au fost imense.

La sfârșitul sec. 19 Coreea a devenit un punct de dispută între China, Rusia și Japonia care a dus întâi la războiul Sino-Japonez apoi la cel Ruso-Japonez astfel că, în 1910 Coreea a fost practic anexată de Japonia. Ea a rămas în această situație până la înfrângerea Japoniei în 1945 când Statele Unite au ocupat partea de Sud a peninsulei, iar Uniunea Sovietică partea dela Nord de paralela 38. A fost aceeași greșeală ca împărțirea Germaniei.

Comandanții militari ai celor două state ocupante nu s'au înțeles în privința formării unui guvern provizoriu unic pentru intreaga Coree astfel că în 1947 Statele Unite au prezentat chestiunea Națiunilor Unite care au înființat o comisie pentru a organiza alegeri în intreaga Coree. După cum era de așteptat, guvernul comunist sponsorat de Sovietici a refuzat cooperarea. În aceste condiții, în Februarie 1948 Națiunile Unite au supravegheat o alegere pentru o adunare constituantă numai în zona de Sud ocupată de Statele Unite. La 12 Iulie adunarea aleasă a proclamt Republica Coreea și apoi a procedat la alegerea unui președinte în persoana lui *Syngman Rhee*.

Și în Coreea de Nord s'au ținut alegeri după cunoscutul tipic comunist, cu o listă unică de cadidați pentru Adunarea Națională Supremă, care la rândul ei a proclamat Republica Populară Democrată Coreea, la 10 Septembrie 1948. A fost ales prim-ministru *Kim Ir Sen* (Kim Il Sung) care era liderul Partidului Muncitoresc Coreean (Partidul Comunist) și care, după cum se știe, ca orice dictator comunist a rămas să fie ales mereu cu 99,99% din voturi, zeci de ani.

Împărțirea politică în partea de Nord și partea de Sud a declanșat mari greutăți economice fiindcă resursele naturale, industria și comerțul erau în Nord, iar zonele agricole erau în special concentrate în partea sudică. Nordul a declarat că în Sud s'au ținut alegeri ilegale și el reprezintă și Sudul și va împiedica, ca partea sudică să ajungă o colonie americană. La rândul său, Coreea de Sud n'a dorit ca să fie atrasă într'un stat comunist tutelat de Uniunea Sovietică.

La sfârșitul lui 1949, atât Statele Unite cât și Uniunea Sovietică și-au retras trupele, dar fiecare a început să ajute financiar partea sa. Fiecare din cele două Coree și-au construit armate separate, Nordicii cu ajutorul Chinei și Uniunii Sovietice. A urmat o perioadă de neliniște în ambele state, în urma opoziției politice interne reprimate brutal de poliție, în plus în Sud veneau gherile din Nord ca și repatriați din Japonia și Manciuria.

În Iunie 1950 tensiunea dintre Nord și Sud a ajuns la apogeu când Kim Ir Sen, acuzând Coreea de Sud că a atacat țara sa, a început pe data de 25

Generalul MacArthur

Iunie o invazie a acesteia, la Sud de paralela 38, ceea ce a dus la începutul războiului coreean.

Consiliul de Securitate s'a întrunit într'o ședință de urgență și a votat o rezoluție în care se cerea asistența tuturor membrilor Națiunilor Unite. De notat că reprezentantul Uniunii Sovietice nu a fost prezent, ca un protest împotriva neadmiterii Chinei în Națiunile Unite, astfel că nu a avut ocazia să prezinte un veto la rezoluția respectivă. Pe data de 27 Iunie Președintele Truman, fără a cere Congresului ca să declare război, a ordonat forțelor Statelor Unite din Japonia să se desfășoare în Coreea. S'a format o armată internațională sub comandament unit ONU, comandată de Gen. *Douglas MacArthur*, comandantul *Armaztei a VIII-a* americane. Practic, 19 națiuni cu mici contingente s'au alăturat acestei armate.

Între timp trupele nord-coreene au cucerit capitala Sudului, *Seul*, înaintând în August până în regiunea portului *Pusan* unde se retraseseră forțele americano-sudcoreene. La 15 Septembrie Gen. MacArthur a comandat o îndrăzneață debarcare în spatele trupelor inamice în portul *Inchon*, pe coasta de Vest a peninsulei. Au fost luați 125.000 prizonieri. Forțele aliate au înaintat până la paralela 38, dar Președintele Truman a aprobat înaintarea în continuare și paralela a fost trecută pe data de 7 Octombrie, fiind cucerită capitala Nordului *Pyongyang* și la mijlocul lui Noembrie Armata a VIII-a a ajuns la râul *Yalu* care mar-

Retragerea trupelor americane pe ger de -40 grade

chează granița dintre Coreea de Nord și China.

Pe data de 25 Noembrie însă au intrat în acțiune 180.000 de așa-zișii *"voluntari chinezi"*, astfel că după lupte grele, într'o iarnă tot așa de grea cu geruri de -40 grade, armata aliată a fost respinsă până la paralela 38, după ce 40.000 de soldați americani au putut fi evacuați prin portul nord-coreean *Hungnam*.

Pe data de 31 Decembrie 1950, a urmat a doua invazie a Coreei de Sud cu ajutorul a 500.000 de *"voluntari"* chinezi, care au ocupat Seulul. Pe data de 25 Ianuarie Armata a VIII-a a preluat ofensiva, astfel că încet s'a înaintat spre Nord și Seulul a fost recucerit ajungându-se iar la paralela 38. Gen. MacArthur a cerut ca să i se dea voie să blocheze coasta chineză și să bombardeze bazele chineze din Manciuria, lucru pe care Truman l-a refuzat temându-se de o intervenție a Uniunii Sovietice. Ca răspuns, MacArthur a făcut un apel direct publicului american pentru sprijin, ceea ce a determinat pe Truman să-i ia comanda pe data de 11 Aprilie 1951 și să numească în locul lui pe *Gen. Matthew Ridgway*.

Au continuat lupte grele atât pe uscat cât și în aer. Trupele americane având 260.000 de oameni, cele sud-coreene 340.000 iar forțele comuniste 865.000 cu 520 tancuri. Chinezii aveau 1.400 avioane din care jumătate erau *Mig-15*, considerat atunci cel mai bun din lume. Acest tip a putut fi combătut numai după apariția avionului american *F-86 Sabres*. Coreea a fost primul câmp de bătălie din istorie în care au fost folosite avioanele cu reacție.

La 10 Iulie 1951 au început negocieri între delegați ONU și reprezentanți comuniști în vederea unei încetări a focului și armistițiu. Acestea s'au lungit pe luni de zile și au fost întrerupte prin neacceptarea comuniștilor a dorinței a 50.000 de prizonieri (din cei 171.000) de a nu se întoarce în Nord-Coreea. În toamna lui 1952 după ce Gen. Eisenhower a fost ales președinte, el a făcut cunoscut prin căi secrete Nord-Coreenilor și Chinezilor că este gata să utilizeze arme nucleare și să poarte un război în China dacă nu se ajunge la un acord de pace. Astfel că în 27 Iulie 1953 s'a încheiat un armistițiu și linia frontului a fost acceptată ca frontieră între Coreea de Sud și cea de Nord. Nord-Coreenii au acceptat ca cei 50.00o de prizonieri care nu vroiau să se mai întoarcă să fie predați unei comisii neutre.

Războiul din Coreea a dus la moartea a 1.300.000 de Sud-Coreeni, mulți din ei civili. Și-au pierdut viața 1 milion de soldați chinezi, 500.000 Nord-Coreeni și 54.000 de Americani și un număr mai mic din aliați Britanici, Australieni și Turci.

După război, cele două Coree s'au dezvoltat în mod separat, fiecare cu influențele respective ale aliaților lor. Coreea de Sud a primit ajutoare americane, iar din 1962 dela Japonia, printr'un tratat prin care Seulul renunța la reparațiile de război în schimbul ajutoarelor economice japoneze. Treptat ea a ajuns capabilă să-și dezvolte o industrie de calitate, cu o tehnologie avansată care exportă mai ales componente electronice, televizoare, computere și automobile în multe țări ale lumii, printre care țări din grupul G7.

Din punct de vedere politic nu se poate spune că Republica Coreea este o democrație per-

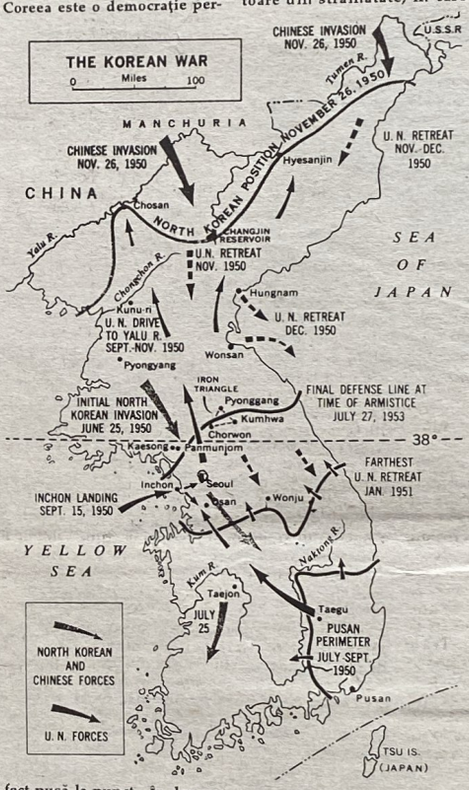

fect pusă la punct. În decursul anilor au avutr loc incidente în care demonstrațiile opoziției au fost oprite cu brutalitate. Au existat numeroase cazuri de corupție. Demonstranții anti-guvernamentale au avut loc destul de frecvent și chiar anti-americane, fiindcă Statele Unite au încă o armată de 37.000 de oameni pe teritoriul republicii, cu scopul de a interveni în cazul unei amenințări din partea Coreei de Nord.

Republica Populară a Coreei este în prezent singura țară cu regim stalinist. Ea s'a dezvoltat conform doctrinelor comuniste atât de bine cunoscute și de Est-europeni. Din cultul personalității lui Kim Ir Sen s'a adăpat cu entuziasm și Ceaușescu care l-a pus în aplicare și în România împreună cu construcțiile megalomanice. În 1994, după moartea lui Kim Ir Sen, puterea a fost preluată de fiul acestuia, *Kim Jong Il*, format de tatăl său de mai multă vreme.

Relațiile cu Statele Unite au rămas destul de tensionate în urma suspiciunilor construirii de arme nucleare ca și vânzarea de rachete perfecționate Iranului.

În 1995 Stale Unite au fost de acord ca totuși Coreea să fie finanțată cu suma de 4,5 miliarde de dolari pentru înlocuirea a două reactoare atomice cu o versiune modernă, care produce mai puțin plutoniu degradat, ce ar fi putut fi folosit pentru arme atomice. Coreea de Sud a preluat 70% din această finanțare.

În ultimii ani, marile inundații din Coreea de Nord care au produs pagube de 15 miliarde de dolari și au lăsat 500.000 de oameni fără locuințe au accentuat la extrem foametea cauzată de o agricultură ineficientă. Pentru prima dată Coreea de Nord a acceptat ajutoare din străinătate, în care principalii contribuabili au fost cei considerați de regimul comunist ca dușmani neîndueplecați. Statele Unite, Coreea de Sud și Japonia.

În decursul anilor au existat diverse contacte între reprezentanți Nord și Sud-Coreeni, pentru a discuta problema unificării; acestea nu au dus la nici un rezultat concret, de aceea prima întâlnire la *summit* între liderii celor două țari a fost așteptată cu vădit interes.

Astfel între 13-15 Iunie a avut loc în capitala nord-coreeană Pyong Yang, întâlnirea dintre liderii Coreei de Nord, Kim Jong Il și Președintele Coreei de Sud, Kim Dae Jung. A fost prima întâlnire a liderilor celor două țări de când peninsula coreeană a fost divizată în 1948. Ea a durat trei zile și la banchetul ultimei zile Președintele sud-coreean Kim Dae Jung a spus: *"Pot să declar că întâlnirea a fost un succes. Îmi exprim profundul meu respect pentru Kim Il Jong și poporul nord-coreean pentru obținerea acestui rezultat plin de succes"*. El a mai spus că *"a început o eră de împăcare și cooperare"* și a calificat acordul încheiat drept *"istoric"* susținând că *"speranțele și visurile poporului au fost realizate"*.

În linii mari acordul prevede 1) Cooperare socială și economică, incluzând investiții sud-coreene de Nord. 2) Atenuarea tensiunii dintre cele două Coree. 3) Măsuri pentru reunificarea familiilor. Zeci de mii de familii au fost separate după războiul din 1950-53. Primele reuniuni de familii au fost fixate la 15 August, zi în care ambele țari serbează eliberarea din 1945 după 40 de ani de ocupație japoneză. 4) Lucrări pentru unificarea celor două țări.

Reprezentanți ai celor două țari au mai discutat posibilitatea de a deschide oficii reprezentative în fiecare țară, ca și măsuri de îm bunătățire a cooperării economice incluzând drumuri, căi ferate și proiecte de infrastructuri sociale. S'a discutat chiar posibilitatea de a trimite la Jocurile Olimpice dela Sidney o echipă unificată.

Kim Jong Il a apărut zâmbitor, el s'a îmbrățișat cu președintele sud-coreean cu care a glumit într'o bună dispoziție, scenă pe care milioanele de Coreeni le credeau imposibile. El a acceptat să facă în viitor o vizită în Seul.

Impresiile americane au fost împărțite. Președintele Clinton a declarat: *"Sunt foarte, foarte mulțumit. Ei mai au mult de făcut și nu este decât primul pas, dar este evident o mișcare în direcția bună"*. Administrația a indicat că va ridica cele mai multe din sancțiunile economice aplicate Coreei de Nord. Asta înseamnă că firme americane vor putea să investească aici. Alții sunt mai sceptici. După numai câteva zile Kim Jong a declarat: *"Trebue să creem o națiune puternică și independentă și să nu cedăm reformelor economice și pieței deschise care cu siguranță vor duce la distrugerea noastră"*. Unii cred că declarațiile au fost făcute pentru liniștirea durilor din partidul său.

O eventuală unificare pare utopică. Ea ar costa sute de miliarde de dolari și ar ruina economia Coreei de Sud cum s'a întâmplat în Germania. Interesul Rusiei în regiune, prin vizita lui Putin la Pyongyang pare suspectă. Ea alimentează temeri pentru o nouă înarmare a Coreei de Nord care nu și-a suspendat construirea noii generații de rachete Taepondong-2 cu bătaie lungă, cum ceruseră Americanii.

Președinții Kim Dae Jung și Kim Jong Il

Punct de vedere

UN OM PENTRU ETERNITATE

George GEORGESCU

Decizia Preşedintelui Emil Constantinescu de a nu mai candida la viitoarele alegeri, a declanşat un adevărat seism în viaţa politică a ţării noastre. În această perioadă în care unii politicieni trag cu dinţii de fotoliile în care s'au cocoţat şi duc tratative pe faţă sau în culise pentru închegarea unor coaliţii de tot soiul în vederea păstrării sau cuceririi puterii, gestul lui este o veritabilă lecţie de morală ţinută în faţa întregii naţiuni. Comentatorii politici, chiar şi cei care au servit cu ardoare presa comunistă, care l-a denigrat tot timpul, au fost nevoiţi să recunoască, că un asemenea gest este caracteristic marilor bărbaţi de Stat, care au ştiut să se retragă cu fruntea sus atunci când în lupta pentru putere erau încălcate toate principiile morale.

Surpriza a fost atât de mare, încât detractorii Preşedintelui Constantinescu au rămas încremeniţi în derută, nefiind capabili să realizeze măreţia gestului său, într'o perioadă în care în sondajele de opinie începuse să recâştige încrederea alegătorilor. Practic, el şi-a redus adversarii cei mai înverşunaţi la tăcere, deoarece orice calomnie în acele momente s'ar fi întors împotriva lor, aşa cum s'a întâmplat de altfel cu cei care au pus la îndoială sinceritatea hotărîrii sale. La numai 24 de ore după declaraţia televizată a preşedintelui, un sondaj INSOMAR indica începutul prăbuşirii lui Ion Iliescu, pierzând 10 procente într'o singură zi, iar Teodor Meleşcanu dispărând practic din cursa pentru Cotroceni. Şi acesta nu este decât începutul mişcărilor seismice care vor pune în mişcare plăcile tectonice instabile ale politicianismului de pe malurile Dâmboviţei.

O primă consecinţă a retragerii Prof. Emil Constantinescu din cursa pentru cea mai înaltă funcţie în Stat, a fost panica ce i-a cuprins pe mulţi lideri politici, care au transformat campania electorală într'un talcioc, negociind fără scrupul principii şi ideologii, locuri în Parlament şi Guvern, manipulând opinia publică prin scenarii de tot soiul, în interes personal sau de grup. Toate formaţiunile politice au intrat brusc în derută, intuind pericolul de a nu depăşi pragul intrării în Parlament, penalizate de electoratul trezit la realitate. Astfel, am asistat stupefiaţi cum un partid cu orientare liberală de dreapta a dus tratative cu altele de sorginte comunistă, trădându-şi aliaţii şi principiile doctrinare. Acest lucru a indignat opinia publică, alegătorii concluzionând că ceea ce interesează în mod deosebit la unii lideri politici la ora actuală, nu este interesul ţării, ci reprezintă dorinţa lor de a acapara puterea cu orice preţ, pentru a putea beneficia de privilegiile ei. Punând în antiteză gestul Preşedintelui cu lupta oarbă pentru putere a liderilor politici, ne dăm seama că într'adevăr în această lume abjectă un om de talia lui nu avea ce căuta, aşa cum a declarat în faţa camerelor de luat vederi.

La data de 17 Noembrie 1996 orele 12 noaptea, Emil Constantinescu, noul Preşedinte al României, a urcat în balconul Universităţii din Piaţa cu acelaşi nume care devenise un adevărat vulcan. *"Vă mulţumesc pentru faptul că sunteţi din nou aici"*, s'a adresat el mulţimii care il urmărea cu răsuflarea tăiată. *"Voi fi un Preşedinte al tuturor Românilor, dintre oameni, printre oameni, pentru oameni... Eu nu vă voi trăda niciodată"*.

Şi-a respectat oare noul preşedinte ales în mod democratic promisiunile făcute în campania electorală din acel an? Să analizăm acum, după o apreciabilă trecere de timp, conjunctura în care a preluat funcţia de Preşedinte al Ţării şi posibilităţile pe care i le-a oferit Constituţia votată în timpul guvernării regimului Iliescu. Uzând de prerogativele cu care a fost investit, el a procedat imediat la alcătuirea unui Guvern care avea să preia o gestiune adusă în pragul falimentului. Euforia victoriei care scosese lumea pe străzi în toiul nopţii avea să facă din păcate loc unei situaţii dramatice, deoarece guvernele instalate după Revoluţie aduseseră ţara pe marginea prăpastiei.

Flagelul corupţiei cuprinsese întreaga ţară economico-financiară, deoarece cuvântul de ordine al guvernelor feseniste fusese îmbogăţirea peste noapte. În cadrul unei conferinţe de presă din luna Septembrie 1997, Emil Constantinescu a declarat: *"Am pătruns într'o junglă în care a fost extrem de greu să facem lumină. Marii corupţi particulari au avut ca paravan pe marii corupţi ai Statului. Ei le-au acoperit urmele şi le-au permis toate ilegalităţile. În timpul guvernului Văcăriu au fost posibile fărădelegi organizate minuţios, care au favorizat acumulări uriaşe de bunuri peste noapte şi au aruncat România în dezordine şi mizerie"*. La data de 25 Decembrie 1997, într'o altă conferinţă de presă în faţa naţiunii, a declarat: *"Vreme de 7 ani avuţia naţională a fost jefuită şi o parte importantă a economiei distrusă. Acest proces devastator a atins ţara noastră în toate segmentele ei vitale. O asemenea dramă nu ar fi fost posibilă dacă cei care au condus Statul Român timp de 7 ani nu ar fi fost complici direct sau indirect la acest mare jaf, dacă ei nu ar fi favorizat pe infractori, trădând interesele fundamentale ale ţării"*. Din păcate Justiţia era plină de cadre obediente faţă de vechiul regim comunist, în fruntea ei aflându-se Nicolae Cochinescu, cel care ascunsese toate dosarele Revoluţiei, ale Mineriadei şi ale marilor corupţi. Numai după îndepărtarea acestui magistrat corupt moral, Justiţia a început încet-încet să iasă din marasmul în care se scăldase o jumătate de secol.

În numai 2 ani şi 6 luni Preşedintele Constantinescu a schimbat şefii celor mai importante organisme ale Statului care mai păstrau mentalităţi din vremea dictaturii comuniste, a înlăturat 3.100 de ofiţeri şi agenţi SRI, dintre care 5 generali. În cadrul SIE a operat 300 de schimbări, iar în MI au fost trimişi în faţa justiţiei 76 de ofiţeri şi 121 trecuţi în rezervă. A fost schimbată toată structura Consiliului Superior al Justiţiei în fruntea cu Procurorul General al României şi a lichidat reţeaua de *"cârtiţe"* coordonate de gen. Talpeş. Din păcate, nu a reuşit să anihileze toate reţelele de agenţi ai fostei Securităţi, care au strâns rândurile şi au dezlănţuit o campanie de compromitere a lui. Totuşi, în instabila perioadă postrevoluţionară, a fost un factor de stabilitate, încercând să realizeze un climat civilizat în relaţiile dintre oameni, prezentându-se în faţa Naţiunii ca un adevărat preşedinte democrat, modern, cu un stil de lucru ce aminteşte de cel al marilor conducători.

Ca un adevărat arbitru al disputelor politice, Preşedintele şi-a asumat rolul constituţional de mediator în momentele cele mai tensionate dintre partidele Coaliţiei guvernamentale. Unii l-au acuzat că în disputele dintre PNŢCD şi PD a luat întotdeauna apărare lui Petre Roman, ceea ce a dus la scăderea prestigiului partidului care l-a susţinut în alegeri. Emil Constantinescu a făcut într'adevăr concesii unui partid specializat în scandaluri şi şantaje, deoarece în timp ce toţi politicienii se gândeau la fotoliile şi interesele lor personale, în timp ce corupţia se întindea ca o pecingine şi nu o putea stârpi fără ajutorul celor abilitaţi care il obstrucţionau, în timp ce toţi puneau interesele personale mai presus decât cele ale Statului, Preşedintele a considerat stabilitatea internă mai presus de orice, stabilitate pentru care şi-a sacrificat propria popularitate. Ca o consecinţă, după marea încredere pe care a inspirat-o alegătorilor ce il creditaseră cu 75 de procente după alegeri, ajunsese la un moment dat sub 20%.

A mai fost acuzat că nu a schimbat ambasadorii care denigrau reformele, dar se uită faptul că a încercat să o facă, însă Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana, Octavian Paler şi alţii i-au refuzat propunerea de a reprezenta România peste hotare. Cea mai gravă acuzaţie care i s'a adus însă de către cei care l-au votat cu încredere, a fost declaraţia facută în legătură cu Punctul 8 al Declaraţiei dela Timişoara, considerând că nu poate fi pus în aplicare. În urma acestei declaraţii o mulţime de foşti colaboratori ai regimului comunist şi ai Securităţii au scos capul la lumină şi au declanşat o furibundă campanie de luptă împotriva instituţiilor Statului şi a Preşedintelui însuşi. Nu trebue uitat însă că Emil Constantinescu este un cadru universitar şi nu-şi putea călca promisiunea făcută în campania electorală. La data de 8 Septembrie 1996, pe treptele Catedralei dela Alba-Iulia unde se spovedise şi împărtăşise, el a lansat *"Apelul pentru Reconciliere Naţională"*. De asemenea, la numai câteva zile după câştigarea alegerilor prezidenţiale, a declarat că nu vor fi permise răzbunări şi nici epurări pe criterii politice. El a făcut atunci un apel la toleranţă şi reconciliere naţională.

Cu toate acestea, după ce a constatat încrengătura mafiotică ce pusese stăpânire pe economia şi finanţele ţării, a atacat în mod dur corupţia într'o conferinţă de presă la data de 27 Septembrie 1997: *"Mulţi dintre Dvs. vă întrebaţi, cum se împacă tonul dur cu care am abordat problemele relatate aici, cu obligaţia pe care mi-am luat-o de a fi un garant şi un realizator al reconcilierii naţionale. Răspunsul este simplu: nu ne putem reconcilia cu hoţii, cu tâlharii, cu cei care şi-au vândut ţara, cu cei care au trădat interesele naţionale, prieteni şi susţinători, nu a reuşit să-şi îmblânzească duşmanii, care au devenit din zi în zi mai virulenţi"*. Este numai în parte adevărat, deoarece liberalii i-au retras susţinerea din motive de oportunism politic, oportunism care i-a caracterizat de-a lungul istoriei postbelice, iar agresivitatea duşmanilor săi s'a datorat nu toleranţei sale ci dorinţei lor de a recuceri pârghiile puterii.

În cuvântarea televizată în care a adus la cunoştinţă hotărîrea lui de retragere din cursa electorală, Preşedintele Emil Constantinescu a spus printre altele: *"...Mandatul meu, desfăşurat în momente de mare cumpănă a istoriei României a avut reuşite şi nereuşite... Am făcut greşeli pe care mi le recunosc. Am făcut promisiuni în numele unor oameni politici care apoi nu au înţeles să le respecte. Am avut încredere în oameni care au dovedit că nu o meritau"*.

Statura lui morală, verticalitatea şi dorinţa de a scoate ţara din conul de umbră în care ne aruncase guvernarea lui Iliescu, au reuşit să schimbe imaginea României peste hotare de unde a primit multe semnale de apreciere şi elogii din partea unor Şefi de State şi Guverne. Comisarul european însărcinat cu extinderea Uniunii Europene, a făcut aprecieri elogioase la adresa Preşedintelui României. Gunther Verheugen a declarat că Preşedintele Constantinescu şi-a servit foarte bine ţara şi faptul că nu mai candidează este o mare pierdere pentru democraţie în România. *"Trebue să-i rerspectăm decizia de a se retrage din viaţa politică, dar, din punctul meu personal de vedere Preşedintele Constantinescu este un lider de excepţie şi strălucit al ţării sale"*, a declarat Consilierul european.

Dan Amedeu Lăzărescu, membru în Senatul PNL, a făcut o declaraţie deosebit de edificatoare: *"Din mlaştina ticăloşilor s'a înălţat glasul uni om de onoare. După anumite legi secrete ale moralei publice, admiraţia a copleşit imboldurile josnice şi manevrele ticăloase. În faţa omului care a realizat această extraordinară performanţă, se cuvine să ne plecăm cu evlavie. Rămâne omul providenţial al României"*.

Prezenţa unui Preşedinte cu adevărat democrat în fruntea ţării a deranjat pe mulţi nostalgici care mai visează încă la recâştigarea privilegiilor pierdute. Dacă prezenţa lui a fost benefică în această perioadă convulsionată de pasiuni şi patimi, rămâne în sarcina istoricilor să stabilească rolul pe care l-a avut în istoria modernă a României. Din punctul nostru de vedere, a fost un trimis al Providenţei pentru însănătoşirea unei societăţi care agoniza după o jumătate de secol de comunism. Personaje precum Ion Iliescu, Teodor Meleşcanu, Corneliu Vadim Tudor, Valeriu Stoica, Şolcani, Văcăroi, precum şi mulţi alţii, vor dispărea în praful istoriei care nici măcar nu le va consemna numele, în timp ce Emil Constantinescu va rămâne UN OM PENTRU ETERNITATE!

EFEMERIDE

DUPĂ ANUNŢATA RETRAGERE

Anunţarea de către Preşedintele României, Emil Constantinescu, de retragere a sa din cursa pentru un nou mandat la preşedinţia ţării după anul 2000, complică toate datele şi analizele politice, referitoare la România şi viitorul ei.

Preşedintele Constantinescu nu şi-a retras candidatura nici din dragoste de ţară, nici de teama că va pierde competiţia pentru Cotroceni. Alegerile de primar al Bucureştiului au demonstrat cât de labil este electoratul românesc şi cât de superficiale pot fi sondajele de opinie. Până când în urne nu se depune ultimul buletin de vot - considerând că alegerile sunt corecte - alegerea de preşedinte al României în anul 2000, nu poate da nici o certitudine candidaţilor, fie ei dotaţi cu procente oricât de mari, de către sondajele de opinie.

Ce a intervenit în hotărîrea Preşedintelui Constantinescu, este greu de afirmat, fără a cunoaşte o mulţime de detalii şi acţiuni, duse unele pe faţă, dar mai ales altele pe ascuns, atât din problemele interne ale ţării, cât mai ales din cele externe la care Preşedintele Constantinescu este foarte sensibil şi, aici, ne ciocnim din nou de marea problemă - fatală României - a zonelor de influenţă a marilor puteri.

Politica marilor puteri nu se face de azi pe mâine, pe o lună sau un an, ci pe termene lungi pentru ca fiecare din ele să poată beneficia cât mai mult de negoţul făcut, sau până când talerul puterii înclină mai mult de o parte şi, atunci, cea mai puternică uită de acord sau găseşte pretexte de a imputa celeilalte părţi că n'a respectat acordul încheiat şi se trec la noi angajamente sau la confruntări armate.

Ruşii mai beneficiază încă de o parte din acordul semnat cu Germania la 23 August 1939 şi protocoalele lui secrete, dar şi de acordurile dela Teheran, Yalta şi Potsdam încheiate cu puterile apusene, pentru condiţiile şi anexările de după cel de-al Doilea Război Mondial.

Deşi cel de-al Doilea Război Mondial a fost declanşat de Anglia şi Franţa, ca urmare a invadării Poloniei de către Germania, s'a trecut total cu vederea peste faptul că tot atunci, Polonia a fost invadată la Răsărit de către Uniunea Sovietică, iar teritoriile poloneze răpite de Ruşi ca urmare a pactului Ribbentrop-Molotov n'au fost restituite după război Poloniei, cum n'au fost restituite României nici Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa şi Cadrilaterul dobrogean.

Revenind la cazul retragerii Preşedintelui Constantinescu, este adevărat că, ajuns la Cotroceni, după delirul victoriei, noul preşedinte a fost confruntat cu probleme de stat interne, dar mai ales externe, pentru care nu era nici pregătit să le facă faţă, nici nu avea consilieri de taină şi cunoscători ai problemelor, cu care să poată discuta.

Coaliţia de partide ajunsă la guvernare în 1996 era atât de eterogenă, dar mai ales roasă de atâtea contradicţii, încât *"gloaba troiană"*, Petre Roman, a putut să zburde ca un bidiviu, el care nu era bun nici de tras la o teleagă.

Obsedat de intrarea în NATO, Preşedintele Constantinescu, după ce a dat o lovitură de copită Exilului - ca şi când de Exil depindea intrarea în Alianţa Atlantică, - s'a grăbit să semneze un dazastruos acord cu Ucraina, pe care nu l-ar fi semnat nici cel mai analfabet ţăran care auzise de proverbul cu *"vrabia din mână si cioara de pe gard"*.

Pe plan intern, a tolerat toată corupţia - mai rea decât pe timpul fanarioţilor. Desigur că un preşedinte democrat nu poate acţiona ca un dictator pentru a-şi impune punctul de vedere, dar tot atât de adevărat este că un preşedinte democrat care afirmă public despre *"Punctul 8 al Declaraţiei dela Timişoara"* că este depăşit, nu a făcut decât să deschidă larg uşa tuturor excrocilor, securiştilor - neo sau arhaici - tuturor excrocilor, corupţilor să se năpustească pe toată bruma de bunuri ce mai rămăsese în ţară, după invazia devastatoare, ilieşciană, asupra României.

Şi totuşi, nu acestea au dus la retragerea din cursă a Preşedintelui Constantinescu. Susţinut din ce a mai rămas din CDR, contând şi pe o parte însemnată a *"electoratului tăcut"*, Domnul Constantinescu avea suficient timp să şi-i apropie pe alegători cu un program bine pus la punct şi posibil de aplicat. Ultimele sondaje îl plasează deja pe locul doi. Ce a intervenit?

Dacă ţinem seamă de manifestaţiile pe faţă ale comuniştilor încadraţi în PDSR, de tendinţele rusofile ale lui Iliescu, de faptul că o delegaţie pedeseristă în frunte cu Adrian-Bombonel Năstase a venit să ia parte la Convenţia Partidului Democrat din SUA, ale cărui tendinţe de stânga sunt arhicunoscute ca şi curtoazia faţă de Putin a aceluiaşi partid, putem presupune că prins între tendinţa unanimă de reformă şi europenizare a ţării şi presiunea rusească de opunere la aderarea României la structurile europene, la care Iliescu este foarte docil, poate că am da de un fir subţire care să ne ducă la retragerea Domnului Constantinescu.

În SUA există însă şi vigurosul partid republican care are toate şansele să aducă un preşedinte la Casa Albă.

Şi, totuşi, de ce s'a retras din cursă Preşedintele Constantinescu?

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

VOM TRĂI ŞI VOM VEDEA...

——Ion BOIERU——

Acum, în această toamnă, este momentul istoric al salvării naţionale din coşmarul prelungit al comunismului, care a stricat, otrăvit întreaga viaţă a poporului român şi i-a prezentat chiar spectrul agoniei sale. O bună parte din sataniştii care au încercat să întunece viitorul măreţ al Ţării şi să ucidă sufletul unei întregi naţiuni, au pierit în străfundurile hăului, căci n'au avut parte de binecuvântare cerească, din lipsa de credinţă şi din vraja răului care i-a cuprins. Ei au plecat dintre noi, dar rânduiala cerului a adus tineretul care n'a fost spurcat de vătămările marxiste rămânându-le o bună parte din suflet neîntunecată, ci cu luciditate şi cu mulă voie de bine. Bătrânii vrăjiţi de răul veacului nu mai sunt, nu mai au putere, iar tineretul nestricat a venit să le ia locul în istoria neamului românesc, pentrucă ei nu au fost stricaţi la minte şi la suflet şi mulţi au crescut cu binecuvântare cerească şi dragoste de neam, cu credinţa şi cu năzuinţele frumoase ale visurilor de veacuri ale poporului român şi au rămas cu inima pură, deschisă şi disponibilă pentru viitorul neamului lor.

Ei reprezintă ţara cea adevărată şi ei au dorul împlinirilor celor mai frumoase pentru colectivitatea naţională a oamenilor din Carpaţi, cu plaiuri mioritice. Prin ei, ţara iarăşi se leagănă în gând şi dor cu lumea superbă a legendelor şi poveştilor străbune, cu doinele şi căluşarii din satele care's podoabe ale pământului românesc.

Pe lângă aceşti tineri, care au o minte şi un suflet nealterat încă de răul veacului, mai există şi din restul poporului suflete purificate prin suferinţele de sub teroarea comunistă şi care au trăit cu speranţa unor vremuri mai bune, pe care însă nu le-au apucat din cauza noilor vitregii aduse în special de neo-comunismului lui Ilici Iliescu, cu guvernările lui amăgitoare şi pline de minciuni ameţitoare.

Acum, în faţa spectacolului de circ pe care-l oferă societatea românească în faţa viitoarelor alegeri, într'o luptă disperată de a forma alianţe, fuziuni sau tandemuri politice, prin care să obţină o platformă necesară la accesul unei recompense cât mai remuneratorii în beneficii materiale, mulţi s'au retras din jocul votului democratic, căci s'au scârbit de minciuni şi demagogie şi de calitatea dubioasă a aşa-zişilor parlamentari, sau oameni politici ai guvernării.

Absenteismul este o gravă deficienţă a electoratului, căci lasă jocul politic, al deciziilor importante pe mâna afaceriştilor şi demagogilor politici.

S'ar putea ca acest absenteism, tocmai acum, la alegerile din toamna lui 2000 să ne aducă o surpriză, care să schimbe radical harta politică a raporturilor dintre partidele existente şi a alianţelor sau fuziunilor care s'au format, între timp. Căci este ceva foarte ciudat în structura absenteismului nostru, aşa cum s'a prezentat la alegerile locale. În fond, acei care nu au participat la procesul de votare, au fost consideraţi ca adversari ai guvernării actuale, care nu şi-a îndeplinit promisiunile făcute înainte de alegeri.

Campionii în această falangă de opoziţie şi ai acuzaţiilor faţă de guvernanţi au fost PDSR-iştii. Pe lângă asta, PDSR-iştii conduceau în sondajele de opinie cu un avans aproape neverosimil şi, totuşi, absenteiştii nu s'au înghesuit să-i voteze pe nomenklaturiştii lui Ilici Iliescu, încât Iliescu a avut cu mult sub procentele oferite de sondajele politice. Aici este ciudăţenia acestor absenteişti.

Nu cumva ei vor reveni la alegerile generale şi vor da o lovitură măiastră, care să lovească în adevăraţii vinovaţi de dezastrul de azi al ţării?

Vom trăi şi vom vedea.

Această ipoteză nu poate fi exclusă. Aceşti absenteişti ar fi *"ţara cea reală"*, care nu mai poate suporta felul cum este guvernată şi ei sunt cei care ştiu care au fost cei mai răi guvernanţi, în decursul ultimilor 10 ani. Mai ales acei care nu au îngăduit o refacere morală, economică şi ne-au ţinut departe de procesul de integrare în Uniunea Europeană.

Aceste două forţe politice ale electoratului: absenteiştii şi tineretul, nealterat de morala (imorala) comuniştilor marxişti, constituie platforma cea mai bine închegată, pentru a răsturna toată şandramaua politică a clasei politice, putrede din România. Aici se găseşte o bună parte din ţara reală, care ne mai poate ajuta să ajungem la lumină.

Apoi, din toate chinurile tăcerii atator tandemuri politice, *poate că va veni şi mintea Românului de pe urmă*, şi va face o alegere bună şi sănătoasă, care să-i ajute calea spre un viitor mai bun.

Ceea ce se poate desprinde din frământările momentului preliminar alegerilor din toamnă, este că domneşte o nebunie pregnantă a partidelor de a-şi găsi o stabilitate şi o linie de direcţie pentru campania electorală.

O altă caracteristică pentru acest moment îl aduc preocupările din ce în ce mai intense, pentru constituirea pe temeiuri serioase a unor alianţe de dreapta, care să facă un front puternic de înfruntare a stângii. S'a săturat lumea de mocirla stângii din ţară. Semnalul acesta şi curajul de a ridica un steag al dreptei politice l-a avut Uniunea Forţelor de Dreapta a D-lui Vosganian. Aproape toate încercările de a constitui alianţe şi fuziuni noi se bazează pe ideea de încercuire a stângii existente în România, în special a lui Ilici Iliescu, care a înglodit ţara în politica de stânga.

Dacă ar fi să se facă reproşuri Preşedintelui Constantinescu, unul din cele mai importante ar fi că nu a avut grijă să ajute un climat care să fie rodnic pentru apariţia unei drepte româneşti, care să se înfrunte cu stânga moştenită dela Ceauşescu prin Ilici Iliescu cu ajutorul nomenclaturii şi al Serviciului Român de Informaţii, care a continuat linia de orientare ideologică a Vechii Securităţi Politice, şi chiar poziţia morală, şi de competenţă a acesteia, şi cu aceleaşi argumente, deşi după dărâmarea fostei dictaturi, era normal şi logic să urmeze alte forme politice şi ideologice, şi un Serviciu de Informaţii, complet purificat şi stabilit pe principii sănătoase democratice, naţionale, şi nu după practici de spionaj, intrigi şi minciuni, ci cu o viziune largă a vieţii politice. Stânga comunistă trebuia complet şi legal eradicată din viaţa politică românească, căci a domnit 50 de ani, aducând numai ruine, nenorociri pentru întregul tezaur material şi sufletesc al neamului românesc.

Ca să se vadă cu ochi clari uriaşa stare de confuzie de idei, principii, ideologii, doctrine sau ierarhii de valori morale, de spiritualitate, cultură, naţiune, naţionalism etc., acum abia s'au trezit la realitate atât ţărăniştii cât şi unii liberali, care vorbesc de alianţe şi de centre de dreapta. Pe de altă parte, Stoica a apelat la o alianţă cu Meleşcanu şi cu iniţiativa Social Liberală, care se pare a fi un nou eşalon al cripto-comunismului, pregătit mai de mult de CCPC, pentru a lucra din umbră planurile creierilor satanici ai comunismului, printre care este şi *"profetul trecutului"*, care joacă o carte foarte misterioasă, de influenţă asupra tandemurilor din epoca noastră contemporană, tocmai pentru a îndrepta orientarea politică a României, cu care el nu are nimic de-a face, pe făgaşuri ascunse şi cunoscute numai eşaloanelor cripto-comuniste, încă neidentificate toate, până la ora actuală; şi ceea ce este şi mai periculos, cu directive dela Moscova, care încă deţine comanda politică a României, adică a partidelor de stânga din ţară.

Oare Serviciul Român de Informaţii, nu dispune de datele generale în această privinţă şi nu poate să le dea la iveală? pentrucă toate sunt vătămătoare pentru perfidia de care dispun ca să încurce iţele în viaţa politică, naţională. De ce, oare, despre anumite tentative de a renaşte o puternică mişcare de dreapta, care să înfrunte puternic stângismul din România, SRI, vine îndată cu însăilări de palavre, pentru a o scoate din cataloagele vremii. Ce pericol reprezintă pentru România o mişcare de dreapta? Ce argumente are împotriva ei, afară de cele oferite de fostul centru ideologic al comuniştilor, o vreme condus de Silviu Brucan? Şi, întrebăm, asta e politica democratică şi dreaptă, naţională?

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE

pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin 4 săptămâni înainte

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 50 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 40 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 35 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

NOTE ŞI COMENTARII

IDEOLOGIE ŞI PARTIDE

După eliminarea comunismului ca *"Partid"*, societatea românească s'a ales cu o serie de partide care au apărut, ca din senin, unele cu titulaturi vechi, din perioada anterioară, de dinainte de 1945 iar altele au apărut ca ciupercile, toate cu intenţia de a umple golul pe care l-a lăsat partidul comunist. Partide noi, cu titluri noi.

Din 1945 până în 1989 (Decembrie), partidul comunist era singurul partid existent în România. Acesta avea o ideologie, cunoscută sub numele de *"Marxism"*, care era o ideologie a lumpen-proletariatului. Celelalte partide, după 1989 care au apărut pe teritoriul ţării, ca ciupercile, aveau nişte nume nesemnificative, ele nereprezentând valori specifice din componenţa societăţii româneşti. Acestea nu reprezentau nimic, deoarece nu erau expresia unei categorii sociale. Erau simple elucubraţii ale potentaţilor zilelor de atunci, care au apărut ca din senin, cu fonduri destul de neexplicabile, cu conducători, aproape toţi, mediocri şi fără nici o legătură sufletească cu neamul românesc.

Nici unul din aceste partide nu reprezenta nici măcar o iotă dintr'o viziune românească. *"Frontul Salvării Naţionale"* era un non-sens pentrucă era un termen utilizat în zonele comuniste. Condus de Iliescu, această formulă înşelătoare, nici pe departe nu intenţiona să *"salveze"* naţiunea română. Nici nu credem că a avut vreun ataşament la sufletul naţiunii române. Iliescu era un marxist inveterat, şcolit la Moscova şi care a devenit membru în CCPC din România. Deci, un asociat cu asasinii neamului românesc.

Partidul social democrat fusese pe vremuri, imediat după al Doilea Război Mondial ceva foarte fragil, sub conducerea lui Titel Petrescu, ca apoi să fie înghiţit de partidul comunist, care era, de fapt şi mai debil, dar avea nevoie să se impună în politica internă, cu ajutorul Sovieticilor şi a lui Titel Petrescu, căci nici partidul comunist nu reprezenta pe nimeni. El era sub protecţia sovietică şi reprezenta dorinţa comunistă-imperialistă, conferită de Kremlin.

Partidele istorice, liberalii şi ţărăniştii, au apărut şi ele, ca o obligaţie istorică, căci ele reprezentau ceva în perioada de până la cel de-al Doilea Război Mondial. Acum, nu mai reprezentau decât numele şi un prestigiu pe care nu-l recunoşteau contemporanii, căci nici nu îşi aminteau decât foarte vag despre existenţa lor. Comuniştii avuseseră grijă să slăbească memoria colectivă, prin educaţia marxistă, şi prin ignoranţa patentă, căci erau săraci cu duhul, fără o dragoste pentru tot ce reprezenta trecutul istoric al neamului.

Partidul Social Democrat este o scornitură a lui Petre Roman, după concepţia tatălui său, care era unul dintre magnaţii politici ai comunismului internaţional. Petre Roman cobora în viaţa românească, direct din filiera educaţiei comunismului internaţional, adus de valurile vremii, şi era încadrat dela bun început, în zone politice, în afară de sfera României, era internaţionalist, fără nici o substanţă românească.

Toate aceste partide politice, şi altele care au apărut atunci, afară de liberali şi ţărăniştii, în România, după 1989, sunt ilegitime pentru societatea românească. Nu sunt asociaţii româneşti, izvorîte din nevoia de a guverna ţara, ca forme reprezentative ale poporului român. Ci, sunt grupuri politice formate în *"cabinet"* cu adunătura nomenklaturistă şi pregnant securistă, organizate cu fonduri statale si de partid.

Liberalii şi ţărăniştii au arborat drapelul vechi al partidelor lor şi o doctrină politică incoerentă care nu a semănat deloc cu principiile ideologice de altă dată. Ţărăniştii nu mai aveau la îndemână o categorie socială: ţărănimea, şi liberalii, la fel, erau lipsiţi de categoria socială a burgheziei. Erau două partide istorice fără conţinut doctrinar şi ideologic şi poate nici nu ştiau ce înseamnă acest lucru. Lucrau teoretic, în virtutea titlului, pe temeiul unor amintiri din trecutul îndepărtat, pe care l-au răvăşit comuniştii, cu incompetenţa lor politică şi cu inconsistenţa lor istorică. Ele erau două partide istorice, dar fără conţinut, care şi-au risipit toată energia lor în zbateri fără nici un sens, pentrucă nu au înţeles nimic din lumea în care trăiau astăzi.

Lipsa de ideologie, cu caracter românesc, întemeiată pe valori naţionale, aşa cum s'au înfiripat de-a lungul istoriei naţionale, printr'un proces de devenire istorică, firească şi organic legată de tradiţiile româneşti a fost carenţa principală a tuturor partidelor, care au apărut la suprafaţă după Decembrie 1989.

Partidul comunist lucra după dispoziţiile Moscovei, în afara unor valori româneşti şi a unei viziuni naţionale. Clasa noastră politică era lipsită de educaţie naţională, şi nu avea nici o experienţă politică. Educaţia marxistă degradase toate valorile morale, spirituale şi politice. În acest teren viran, era normal ca partidele care au apărut după dictatura satanică a comunismului, să nu aducă cu ele un suflu nou de renaştere şi refacere. Aceste partide au fost şi sunt hibride, simple aberaţii ale învălmăşelilor istorice. Spectacolul de degringoladă ce se desfăşoară azi, este cea mai bună evidenţă a afirmaţiilor din paragrafele de mai sus.

Momentul istoric, pe care-l trăieşte poporul român este încărcat de grave pericole politice, şi este nevoie de o zguduitoare ieşire din adormirea vegetativă în care ne-au aruncat comuniştii.

Numai Dumnezeu ne poate ajuta. Să sperăm în acest miracol.